

บทนำ

Page of Pentacles (เด็กถือเหรียญ)

คนที่รู้จักค่าของเงิน ใช้จ่ายเงินอย่างประหยัด
ถ้าใครจับได้ไพ่ใบนี้ หมายถึง คุณกำลังเก็บออมเพื่ออนาคตวันข้างหน้า!

“สิบ...ยี่สิบ...สามสิบ...สี่สิบ”

มือเล็กกำลังนับเหรียญซึ่งวางกองเรียงกันเป็นตั้ง ช่างๆ กันคือกระตือรือร้นเลขแผ่นเล็กและกระปุกออมสินรูปหมูซึ่งถูกถอดจุกด้านล่างออก เจ้าหมูดออมตัวนี้ป้าอนงค์ซื้อให้มีลินตั้งแต่เธอเรียนอยู่มัธยมศึกษาปีที่สาม แม่สีของกระปุกจะซีดจางไปตามกาลเวลา แต่มันก็ยังเป็นของคู่ใจของสาวน้อยร่างเล็ก

ผมยุ่งติดจะฟูเล็กๆน้อยๆตัดหยิกเป็นลอนตามสไตล์เกาส์ซึ่งเจ้าตัวภูมิใจนักหนา เพราะได้ผมทรงนี้มาด้วยราคาถูกแสนถูกจากการอดออมช่างผมหน้าปากซอยด้วยสนิทคุ้นเคยกัน วงหน้ารูปไข่ขึ้นไปด้วยเหวี่ยงเพราะเจ้าตัวนั่งนับเหรียญมาเกือบชั่วโมงแล้ว รอยยิ้มบนริมฝีปากค่อยกว้างขึ้นทุกขณะ

เธอเลือกที่จะนับเหรียญเล็กก่อนตามด้วยเหรียญที่มีมูลค่ามากขึ้น เพราะนั่นหมายถึงจำนวนเงินที่มากขึ้นตามไปด้วย เมื่อเหรียญสุดท้ายถูกหย่อนลงในถุงพลาสติกใส มีลินก็ไม่ลืมจดจำนวนเงินลงบนถุงเพื่อเตรียม

นำไปฝากธนาคารในวันรุ่งขึ้น

บ่อยครั้งที่ป้าอนงค์มักบอกว่า มิลินเต็มจนเกือบเรียกพี่ แต่หญิงสาวรู้ว่า เพราะเธอมีรายจ่ายในแต่ละเดือนมากกว่ารายรับต่างหาก

รายได้จากเงินเดือนที่บริษัทคิวปิดยึดอยู่ที่หมีนปลายๆ ในเดือนหนึ่งมิลินต้องใช้จ่ายอย่างกระหน่ำกระแหม่ ไหนจะถูกหักเข้าประกันสังคม กองทุนของบริษัท อีกทั้งยังค่ากินอยู่ ค่ารถไฟฟ้า ที่สำคัญคือ ค่ายาเบาหวาน ค่ายาความดันและยาลดไขมันของลุงกับป้าในแต่ละเดือนเป็นจำนวนไม่น้อย

“สองพันหนึ่งร้อยสิบห้าบาทเจ็ดสิบห้าสตางค์”

หญิงสาวยกมือปาดเหงื่อ พัดลมขนาดเล็กที่ตั้งอยู่ปลายเตียงไม่ได้ช่วยบรรเทาความร้อนให้ลดลงเลย มิลินเลือกที่จะใช้มันแทนเครื่องปรับอากาศซึ่งกินไฟมากกว่า ตัวเลขที่ต้องจ่ายค่าไฟในแต่ละเดือนแทบจะทำให้สาวน้อยร่างเล็กลืมเรื่องความร้อนไปสนิทใจ ผิดกับห้องของลุงและป้าซึ่งติดแอร์เพื่อให้ท่านนอนสบาย ท่านทั้งสองเป็นผู้มีพระคุณ ป้ากับลุงเลี้ยงมิลินมาด้วยความยากลำบาก

รอยยิ้มแฉ่งที่มุมปากจนเห็นฟันซี่เล็กขาวเรียงเป็นระเบียบเมื่อเห็นตัวเลขที่จดในกระดาษัต มิลินเรียกว่า ตัวเลขแห่งความภูมิใจ เพราะมันแสดงถึงความประหยัดและอดออม แต่เมื่อก้มมองกันกระปุกสายตาก็เหลือบไปเห็นกระดาษัสีขาวยับยิบถูกซุกอยู่ใต้สุด มิลินล้วงมือไปหยิบและคลี่ออก ตาเบิกกว้างราวกับพบสิ่งที่ถูกใจ ก่อนจะรีบหยิบใบเรียงเบอร์จวดนั้นออกมาดู

“กรี๊ด!!!”

เสียงกรี๊ดร้องของเธอดังจนมันก้องสะท้อนอยู่ในความคิด เจ้าตัวรีบเอามือปิดปากด้วยความดีใจ มือเล็กหยิกแก้มตัวเองราวกับจะทดสอบว่า ไม่ได้ฝันไป...

‘เธอถูกลอตเตอรี่’

มิลินรีบหยิบสมุดโน้ตคู่ใจลายหมีพู่ที่ออกมา ภายในนั้นคือรายรับรายจ่ายในแต่ละเดือน รวมถึงเงินที่เธอยังขาดในการเป็นเจ้าของกระเป๋าสุดหรูในภาพที่ติดไว้ในสมุด

กระเป๋าถือหลุยส์วิตตอง รุ่น Tivoli GM ราคาเป็นเงินปอนด์เท่ากับ ๙๔๕ ปอนด์ จากการนับครั้งล่าสุดเมื่อต้นอาทิตย์ ยังขาดเงินอีกเป็นจำนวน สี่หมื่นสองพันสองร้อยสี่สิบห้าบาทห้าสิบสตางค์

‘เราฝันไปหรือเปล่า? กร๊อตๆๆ’

มิลินหยิกตัวเองอีกครั้ง ผลก็คือเจ็บ...ใช่ เธอไม่ได้ฝัน...

เธอก็เหมือนกับผู้หญิงส่วนใหญ่ทั่วโลกที่ใฝ่ฝันจะเป็นเจ้าของกระเป๋าลายโมโนแกรมสุดหรู หลายคนว่ามันเก๋อ เพราะมีของปลอมขายกันให้เกลื่อน แต่สำหรับมิลิน นี่คือรางวัลของชีวิต

ตลอดหลายปีที่ต้องใช้ชีวิตอย่างมัธยัสถ์ แต่วันนี้ในที่สุดเธอก็จะได้เป็นเจ้าของกระเป๋า มิลินจ้องมองสลากกินแบ่งรัฐบาลสี่ขีดยับย่นใบเดิมซ้ำอีกครั้ง กระพริบตาเพื่อให้แน่ใจว่ามันจะไม่หายไปในช่วงที่ลืมนตา เธอรีบพับกระดาษใบนั้นอย่างเรียบร้อยก่อนเก็บเข้าไปในกระเป๋าสตางค์ เหลียวซ้ายแลขวา อตใจไม่ได้ที่จะดึงกระดาษขึ้นมาจอบอีกครั้งราวกับจะชิมซับความหอมหวานแห่งชัยชนะ แต่แล้วชอกลิกที่สุดในใจกลับร่ำร้อง

‘ไม่...ต้องมีบางอย่างผิดพลาด...เป็นไปได้’

มิลินเพ่งมองกระดาษใบเดิมอีกครั้ง จ้องนิ่งที่ตัวเลขบ่งบอกวันเดือน และ...ปี ตาเบิกกว้างและร้องกร๊อตออกมา

‘ลอตเตอรี่ของปีที่แล้ว!’

หญิงสาวได้ยินเสียงลมร่วออกจากหัวใจที่พองโต ร่างเล็กสะดุ้งผุดลุกขึ้น เหงื่อแตกพลั่กด้วยความเสียดายสุดขีด ก่อนจ้องมองไปรอบๆ อย่างสับสน

เธอไม่ได้นั่งนับเงิน ไม่ได้พลาดรางวัลลอตเตอรี่ แถมยังไม่ได้อยู่ในห้องนอนซึ่งผนังรอบด้านมีรูปกระเป๋าหลุยส์ติดอยู่เต็มเหมือนที่ควรจะเป็น

...ที่นั่นที่ไหน?...

สภาพแวดล้อมแปลกตาและความเป็นของเครื่องปรับอากาศทำให้รู้ว่าไม่ใช่บ้าน ข้างกายคือเพื่อนสาวรุ่นพี่ที่นอนระเกะระกะ หลายคนลุกขึ้นในสภาพมึนงง ทบทวนเหตุการณ์เมื่อคืน เสียงหัวเราะของทุกคนซึ่งอยู่ในอาการเมามายเพราะเป็นปาร์ตี้สุดเหวี่ยงของสาวโสดแปดคนยังดั่งเลื่อนๆ อยู่ในสมอง

เมื่อคืนนี้เป็นวันวาเลนไทน์ วันที่หญิงสาวครึ่งก่อนประเทศพร้อมใจกันออกเดท ส่วนที่เหลือก็อาจไม่นิยมประเพณีปฏิบัติเช่นนี้ หรือไม่ก็ออกหักรักคุด ไม่อีกทีก็ยังไม่มึนแฟน ซึ่งก็รวมถึงพวกเธอแปดคนด้วยที่คงต้องจัดอยู่ในกลุ่มที่เหลือที่ไม่ได้ออกไปไหน วราลีหรือเรียกกันว่า เจ็ลลี่ชวนสาวๆ มาทำอาหารกินกันที่บ้าน มิลินไม่ปฏิเสธ เพราะไม่มีที่ไป เธอก็เหมือนกับเพื่อนๆ ที่ยังไม่มึนแฟน...

มียกขึ้นกุ่มขมับที่ปวดเหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ความรู้สึกเบาโหวงตรงอกซ้ายทำให้มิลินยกมือขึ้นคลำ ตาเบิกกว้างเมื่อเห็นวัตถุสีชมพูนอนค้างอยู่บนใบหน้าของเพื่อนสาวคนหนึ่งในบริษัท มิลินรีบตะครุบและเก็บซิลิโคนยัดกลับเข้าที่ด้วยความชำนาญ เธอเป็นสาวคัลเป...อุปกรณ์ชิ้นนี้สำหรับเธอแล้วสำคัญมากกว่าเครื่องสำอางเสียอีก

ร่างเล็กลุกขึ้นไซเซ รู้สึกว่าตนเองไม่ต่างอะไรกับเด็กที่เริ่มหัดเดินพื้นโคลงเคลงด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ยังค้างอยู่ กวาดสายตาไปรอบห้องช้าๆ ก่อนจะจับจ้องไปยังกระดาษแผ่นหนึ่งที่ติดอยู่ตรงหน้า ปากอ้ากว้างอย่างตกใจ

“ไม่จริง”

มิลินบอกตัวเอง ตัวอักษรโย้เย้และรอยประทับริมฝีปากนั้นมันไม่มีทางเป็นของเธออย่างแน่นอน สัญญาที่เขียนด้วยความเมวว่าจะหาแฟนให้ได้ในปีนี้ มันไม่มีทางเป็นไปได้เลย...

...แต่มันก็เป็นไปแล้ว เธอจะทำยังไงกับสัญญาจำกัดความโสด

แผ่นนี้ดี...

“มีมจะได้เจอเนื้อคู่”

หญิงวัยกลางคนในชุดกระโปรงยาวกรอมเท้าสีดำสนิท เล็บทั้งสิบ ทาด้วยสีดำ ตรงจมูกเจาะรูร้อยด้วยห่วงเงินเล็กๆ มิลินยกหน้าสบตาด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะถามย้ำเพื่อให้แน่ใจว่า ไม่ได้ฟังผิด

“อะไรนะคะ...ป้าอามีมเล่นโซเชียลไหม”

วงหน้ารูปไข่ที่ดูอารียังคงตรงไปตรงมาเหมือนเช่นเคย ผิดกับมิลินที่ฟังอย่างไม่เชื่อหู ไม่น่าใจด้วยซ้ำว่า ไฟลิปซีที่เธอโปรดปรานนักหนาจะทำนายแบบที่อีกฝ่ายบอกจริงๆ

“ป้าจะอำหนูทำไม นี่มันเรื่องจริง ไม่เชื่อดูโพเน่สิ”

ไฟลิปซีที่วางเด่นอยู่กลางโต๊ะเป็นคำตอบ กิจวัตรประจำวันของมิลินที่ขาดไม่ได้คือ การแวะมาหาอรดีเพื่อให้ดูไฟลิปซีเป็นการเอาฤกษ์เอาชัย ก่อนไปทำงานทุกวัน

บ้านของทั้งคู่อยู่ติดกัน มิลินกำพร้า บิดามารดาเสียชีวิตไปหลายปี แล้วด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ ลุงลุงช่วยกับป้าอองค์เป็นผู้เลี้ยงดูเธอมา

ฐานะครอบครัวมิลินไม่ค่อยดีนัก รายได้ส่วนใหญ่ของป้าอองค์มาจากการขายขนมหวานในตลาด นอกจากนั้นยังรับจ้างทำของว้างให้แก่บรรดาพนักงานบริษัทอีกด้วย แต่พักหลังป้าอองค์ป่วยเป็นความดันและเบาหวาน ส่วนลุงช่วยก็เป็นอัมพฤกษ์จึงต้องลาออกจากงาน เมื่อมิลินเรียนจบภาระทั้งหมดจึงตกอยู่ที่เธอ

ทั้งสามอยู่กันอย่างมัธยัสถ์ รายได้ส่วนใหญ่มาจากเงินเดือนของมิลิน เธอทำงานอยู่ในบริษัทคิวปิดฮัต ซึ่งเป็นบริษัทหาคู่

ในสมัยก่อนที่ประเทศไทยยังใหม่มากกับการหาคู่ผ่านทางเว็บไซต์ บริษัทคิวปิดฮัตเป็นบริษัทหาคู่รุ่นแรกๆ เพราะความตั้งใจทำงานและการมองการณ์ไกลของเจ้านายหนุ่มทำให้บริษัทคิวปิดฮัตสร้างชื่อได้ในเวลาอัน

รวดเร็ว ตำแหน่งของสาวร่างเล็กก็คือพนักงานการเงิน ซึ่งตรงกับบุคลิก
แสนประหยัดของมิลินเป็นที่สุด

หญิงสาววางปืนโตใส่อาหารกลางวันลงบนโต๊ะ ชยับเข้าไปใกล้ออร์ดี
มากขึ้น

“แต่มันไม่น่าเป็นไปได้”

ออร์ดีเป็นหมอดูไพ่ยิปซีที่แม่นมาก ทุกครั้งที่เธอทำนายไฟที่ให้มิลิน
หยิบ เหตุการณ์ดังกล่าวก็จะเกิดขึ้นจริงแทบทุกวัน แรกทีเดียวหญิงสาว
คิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญ แต่หลังจากพิสูจน์ความจริงมาหลายครั้ง มิลินก็
ต้องยอมรับความจริงในที่สุด

อย่างครั้งแรกที่ออร์ดีทักว่ามิลินกำลังมีเคราะห์ วันเดียวกันนั้นเอง
หญิงสาวก็เดินสะดุดพื้นถนนจนหงุดหงิดล้มเข้าถลอก และวันต่อมาที่บอกว่า
เธอจะต้องมีอุปสรรค ก็บังเอิญเหลือเกินที่ฝนตกหนักและมิลินลืมพกร่ม
ไป สาวน้อยจึงอยู่ในสภาพเปียกปอนไม่ต่างจากลูกหมาตกน้ำ วันต่อมา
ที่ออร์ดีทำนายว่าเธอจะต้องมีเรื่องกับผู้ใหญ่ ก็เป็นวันที่ถูกบอสจอมโหด
ดุด่าเรื่องงาน

ภีม เตชะดำรงกุล เจ้านายหนุ่มของเธอ เคยเป็นเจ้าชายในฝันของ
มิลินมาก่อน ด้วยภาพลักษณ์ของหนุ่มโสด หล่อ รวย แต่หลังจากสัปดาห์
แรกที่เข้าทำงานที่คิวปิดฮัต ภาพฝันนั้นก็แทบจะปลิวหายไปกับสายลมใน
ทันที

จากชายหนุ่มหล่อล้ากลายเป็นปีศาจร้ายที่มีเขี้ยวยาวโง้งน่าสะพรึง
กลัว บางวันมิลินเห็นภีมประหนึ่งยักษ์วัดแจ้งหน้าตาถมึงซึ่งไม่เคยมีรอย
ยิ้ม บางวันชายหนุ่มยามพรุสวาทก็ดูคล้ายกับยักษ์ตัวเขียวในภาพยนตร์
ผจญภัยของเด็กๆ

คำนิยามที่เหมาะสมกับภีมมากที่สุดก็คือ ‘โหด ปากจัด เพด็จการ’
สาวๆ ในบริษัทจึงพากันขนานนามบอสเสียใหม่ว่า ฮิตเลอร์ อันตรงกับ
ตัวตนของชายหนุ่มเป็นที่สุด แต่เพราะเป็นคนสปอร์ตดีในเรื่องคำตอบแทน

ทำให้มิลินส์อดทน เชื่อว่าพนักงานสาวทุกๆ คนในคิวปิดฮัตคงเห็นห้อง
ต้องกัน และวันหนึ่งจะเป็นวันที่พวกเธอได้รับเงินโบนัส

สมองของมิลินส์เต็มไปด้วยเครื่องหมายดอลลาร์ที่วิ่งกันให้พรีบ แต่
ก่อนที่จะได้รับสิ่งนั้นจะต้องผ่านการประชุมอันทรูโหดไปให้ได้เสียก่อน
เธอต้องทำหุทวนลม ฟังหุบล่อยออกหุอีกข้าง ไม่เช่นนั้นแล้วอาจเผลอตัว
เข้าประทุษร้ายเจ้านายก็เป็นได้

“มีม...มีม คิดอะไรอยู่ เหมือนอีกแล้ว”

ออร์ดีเอียงหน้าเข้ามาใกล้ มิลินกะพริบตาตั้งตัวเองกลับมาจากฝัน
เพื่อเจอ หญิงสาวเล็กตั้งความหวังเรื่องคู่มากหลายปีแล้ว ทุกอย่างคงเป็น
เรื่องโกหกเหมือนวันเอพริลฟูล เช่นเดียวกับไฟลิปซีโบ๊นนี่ของออร์ดีที่คงเชื่อ
ไม่ได้ ไม่มีทางที่ผู้หญิงอย่างเธอจะพบเนื้อคู่

“ไฟของป่าอรวรวันนี้ไม่แม่น มีมหยุดดูก่อนดีกว่า”

“อ้าวเป็นไงน่ะ คนเขาบอกความจริงก็ไม่เชื่อ”

“ก็มันจริงนี่คะ อย่างมีมเนี่ยจะเจอเนื้อคู่ มีมเลิกหวังไปตั้งแต่จบ
ปีหนึ่งแล้วค่ะ”

“ป่าจะหลอกมีมทำไม เพราะป่ารักมีมเหมือนลูก”

ขอบตาของออร์ดีแดงก่ำ เหมือนทุกครั้งที่คุณตรงหน้าเอ่ยถึง
ครอบครัว ไม่มีใครรู้ว่าออร์ดีเป็นใคร รู้เพียงแต่ว่าตัวคนเดียว ออร์ดีมาเช่า
บ้านติดกับบ้านของมิลินส์มาหลายปีแล้ว จากเดิมแค่คนรู้จักกลายเป็นสนิท
ในช่วงที่ออร์ดีลำบากที่สุด ไม่มีลูกคำดูดวง มิลินกับบอนจก็แบ่งกับข้าว
เล็กๆ น้อยๆ มาให้ แต่หลังจากเปิดร้านไปได้สักกระยะ มีลูกคำบอต่อ
ออร์ดีก็เริ่มมีรายได้มากขึ้น สองบ้านเริ่มสนิทสนมกัน มิลินรู้สึกถูกละทิ้ง
ออร์ดีอย่างบอกไม่ถูก

“ป่าทำไมไม่ไปหาลูกบ้างล่ะจ๊ะ”

ออร์ดีไม่เคยบอกว่าหนีใคร หรืออะไร แต่มิลินเดาจากอากัปกริยา
ของคนตรงหน้าว่าออร์ดีมีเรื่องลำบากใจ อาจเป็นปัญหาที่สร้างรอยร้าวลึก

เพราะทุกครั้งที่พูดถึงลูกอีกฝ่ายก็มักจะมึนน้ำตาคลออยู่เรื่อย อรดีเอื้อมมือไปรวบไผ่ปซีและเก็บเข้าสำหรับปลางลูกขึ้นราวกับต้องการยุติบทสนทนา

“ไม่มีประโยชน์หรอก ทุกอย่างมันผ่านไปแล้ว ขอบใจหนูมาก นี่ก็สายมากแล้วรีบไปเถอะ ประเดี๋ยวก็โดนเจ้านายดุเอาหรอก”

มิลินเหลียวมองนาฬิกาที่ฝาผนังก่อนจะยกมือปิดปาก

“ตายแล้ว จริงด้วยค่ะป้าอร สายแล้ว มิมไปก่อนนะคะ พรุ่งนี้จะมากุยด้วยใหม่”

เธอโผล่ไปกอดเอวอรดีพร้อมกับหอมแก้มพอटीใหญ่ อีกฝ่ายลูบหัวด้วยความเอ็นดู ก่อนอรดีจะกำซิปเป็นคำสุดท้าย

“อย่าลืมกินข้าวเที่ยงด้วยนะ ประหยัดจนผมเหลือแต่กระดูกแล้ว”

มิลินคลี่ยิ้มอย่างชินๆ พลังก้มมองกล่องข้าวที่พกไปกินที่บริษัทด้วยทุกวัน

“แหม...ป้าออร์กี้ แชวมิมอีกแล้ว วันนี้มีมจัดเต็มค่ะ ข้าวไข่เจียวหมูสับกับผัดผัก ป้าอองค์แบ่งมาให้ชุดหนึ่งด้วยค่ะ”

“แค่เนี่ยนะ จัดเต็มของหนู”

“ก็มันจริงนี่ค่ะป้าอร ไข่ตอนนี้อยู่สามบาท ไข่ทอดก็สามฟองขึ้นแล้วยังค่าน้ำมันอีก จะถูกหนอยก็ผักเจ็ดก่ายี่สิบบาทจากตลาดนัด ค่าแก๊สอีก ถือว่ามีนี่หรูสุดๆ แล้วค่ะ”

“เอาเถอะ ป้าเชื่อแล้วว่ามีรู้จกค่าของเงิน ฝากขอบคุณป้าอองค์ด้วยนะ อุตส่าห์แบ่งกับข้าวมาให้”

“ไม่เป็นไรค่ะ คนกันเองอยู่แล้ว มิมไปนะคะ วันนี้มีมมีงานเลี้ยงคงกลับดึก วันนี้โบ๊นส์ออก เราทุกคนที่บริษัทจะไปทำกับข้าวเลี้ยงฉลองกันที่บ้านเจ๊สิคะ วันนี้มีมคงได้กินมื้อใหญ่กว่าเดือนหนึ่งที่ผ่านมาเสียอีก”

อรดีหัวเราะร่วน มิลินยิ้มตอบ เธอไม่ได้บอกอรดีว่า แท้ที่จริงแล้วเธอตั้งใจจะขออาบน้ำที่บ้านของวราลีไปด้วยในวันรุ่งขึ้นเพื่อประหยัดค่าน้ำสาวมัธยัสถ์ยิ้มอย่างภาคภูมิใจในความคิดแฉลลโลกร้อนของตน...

สายตาของมิลินกวาดมองไปทั่วล็อบบีกว้างหน้าลิฟต์ด้วยความรู้สึกที่แปลกออกไป นับตั้งแต่ก้าวลงจากรถไฟฟ้าอันเป็นพาหนะประจำของหญิงสาวในทุกวัน แม้จะรู้สึกเสียดายเงินค่าโดยสารที่แพงหูฉี่ (ในความคิด) แต่เมื่อเทียบกับการโดยสารรถในเส้นทางธรรมดาแล้วต้องมาสายและถูกเจ้าหน้าที่จอมเฮี้ยบดู ก็นับว่าคุ้มกันมาก

ทุกวันมิลินจะเดินจากบ้านมายังปากซอยระยะทางร่วมหนึ่งกิโลเมตร เพื่อประหยัดค่ามอเตอร์ไซค์รับจ้าง ต่อด้วยรถไฟฟ้าซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะได้พบกับนักทิสา เพื่อนสนิทในบริษัทโดยสารมาในเส้นทางเดียวกัน

บริษัทคิวปิดฮัตที่เธอทำงานอยู่มีพนักงานทั้งสิ้นแปดคน นอกจากมิลินแล้วก็มีนักทิสา เพื่อนสนิทเธอซึ่งมีชื่อเล่นว่าออย เป็นสาวร่างเล็ก หน้าตาจิ้มลิ้ม ผอมยาว ค่อนข้างเรียบร้อย วราลีหรือเจี๊ส คือพี่ใหญ่สุดอายุสามสิบสี่ ทำงานกับภีมมานานที่สุด ส่วนนักจิตวิทยาสาวเพียงคนเดียวของบริษัทมีชื่อว่าพริมา หรือพริม เป็นคนใจดี ธรรมชาติโม เป็นที่พึ่งของน้องๆ นอกจากนั้นยังมีพนักงานต้อนรับลูกค้าชื่อว่า เกต หรือการะเกต ส่วนที่วัยไล่ๆ กันได้แก่แพรวพราวหรือ พราวด์ สาวสวยที่ชอบตัลยกรรม เป็นชีวิตจิตใจ หอมหมื่นลี หรือหอม ซึ่งเชี่ยวชาญการแต่งหน้ามากที่สุด และหรรษา น้องเล็กสุดที่มีหน้าตาจิ้มลิ้ม

ทั้งหมดคือผู้ร่วมชะตากรรมบริษัทคิวปิดฮัต หน้าที่ของทุกคนก็คือหาคู่ให้ลูกค้า ฟังดูเหมือนยาก เพราะความชอบของลูกค้าแต่ละคนไม่เหมือนกัน แต่เพราะสถิติปัญญาอันชาญฉลาดของสาวๆ ผวนกับความเก่งแต่งกและเชี่ยวชาญของภีม ทำให้คิวปิดฮัตผงาดขึ้นเป็นบริษัทหาคู่อันดับต้นๆ ของเมืองไทย

เวลาเริ่มงานของบริษัทตรงเบี๊ยะคือเก้าโมง มิลินเหลือยมองนาฬิกา เธอยังเหลือเวลาอีกสิบห้านาทีในการมองหา...

‘หาคู่ขึ้นหรือ?’

เพราะอะไรผู้หญิงที่เพิ่งบอกหมอดูสาวใหญ่ไปว่า ‘หมดหวัง’ ไปตั้งแต่

เรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่ง ถึงได้กลับมามองหาชายหนุ่มอีกครั้ง...

รักครั้งแรกและครั้งสุดท้ายของมิลินจบลงพร้อมกับรุ่นพี่นักบาสที่มีชื่อว่า ลูกอม ผู้ชายอะไรชื่อน่ารักแถมยังหล่อเหลาเกินใคร

เขาเป็นนักบาสเกตบอลผู้โด่งดังของมหาวิทยาลัย รูปร่างสูง ผิวขาวจัด ตาเขียวรีชั้นเดียวสไตร์เกาหลี่ มือของเขาเรียวยาวจนแม้แต่มิลินก็อดอิจฉาไม่ได้ ทั้งสองเป็นแฟนกัน ในวินาทีที่รู้ว่ารุ่นพี่ที่สนใจขอออกเดท มิลินก็แทบจะกรี๊ดร้องให้ลั่นบ้าน

สำหรับคนอื่นแล้วเธอก็แค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ ผิวขาว ตาโต น่ารัก แต่ความน่ารักอาจไม่พอ เพราะในวันวาเลนไทน์ปีเดียวกัน สาวร่างเล็กก็ต้องอกหัก

ภาพอดีตแฟนหนุ่มเดินควบกันไปกับเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัย ยังจำติดตามมิลินจนถึงวันนี้ ผู้หญิงคนนั้นไม่มีอะไรดีกว่าเธอเลยสักนิด ผิวรึก็หมองกว่า ส่วนสูงก็ธรรมดา หน้าตาก็บ้านๆ ไม่โดดเด่น แต่ส่วนหนึ่งที่มีมิลินเฝ้ามองก็คือ หน้าอกหน้าใจที่มากจนล้นทะลัก ซึ่งทำให้เธออยากจะกรี๊ดร้องด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ ว่าเพราะเหตุใดมารดาถึงให้มาน้อยนิด

ทั้งคู่เดินเคียงดมิลินซึ่งขณะนั้นกำลังถือช็อกโกแลตรูปหัวใจด้วยมือสั้นเทา น้ำตาหยดแล้วหยดเล่าไหลริน หญิงสาวก็มมองช็อกโกแลตที่สู้อุตส่าห์เก็บหอมรอมริบเพื่อซื้อมา มันเป็นของหายากเพราะไม่มีรอยหยัก

ตามตำราบอกว่า หากให้ช็อกโกแลตแผ่นเรียบ ความรักก็จะไม่มีอุปสรรคเช่นเดียวกัน แต่สุดท้ายกลับกลายเป็นว่า รักแรกรักเดียวหลุดลอยไปพร้อมกับสายฝนที่กระหน่ำลงมาทั้งที่ไม่ใช่ฤดู รวากับจะตอกย้ำความผิดหวัง

หญิงสาวนั่งตัวเปียกปอนอยู่ตรงแก้อี้ เคี้ยวช็อกโกแลตด้วยความจุนเจียว สมองจินตนาการว่ามันคือแขนขาของพี่ลูกอมกับแฟนใหม่ คำแล้วคำเล่า... นับจากนั้นมิลินก็เลิกสนใจวันแห่งความรักอีกต่อไป ก็แต่วัน

วาเลนไทน์ สำหรับเธอแล้วสิ่งที่มีค่ามากกว่าคือกระเป๋าหิ้วสีในฝันต่างหาก

เธอขาดเงินอีกไม่เท่าไร หลังจากได้โบนัสก้อนโตในวันนี้ ความฝันของมิลินก็จะมีเค้าความจริงมากขึ้น เงินก้อนโตที่ได้มาจะถูกแบ่งเป็นสองส่วน คือการจุนเจือในบ้าน กับอีกส่วนที่เก็บไว้ซื้อกระเป๋า

คนอื่นจะว่าเธอเค็มจนเกลือเรียกพี่ที่ห่อข้าวกลางวันไปกินที่บริษัททุกวัน แถมยังแอบเก็บน้ำดื่มในออฟฟิศใส่ขวดกลับมาที่บ้านด้วย แต่มิลินไม่สน...เธอมีความฝันและอีกไม่นานก็จะสำเร็จ

หญิงสาวกวาดตาไปทั่ว มองคนที่เดินผ่านไปมา คนไหนที่จะเป็นเนื้อคู่ของเธอกันนะ...

‘หรือว่าจะป็นหนุ่มหล่อนักธุรกิจซึ่งกำลังเดินสวนมา’ มิลินจิกนิ้วตัวเอง บังคับไม่ให้ประหม่าและเขินอาย แต่เมื่อเผยหน้าอีกครั้งกลับเป็นชายหนุ่มคนเดิมหันไปควงแขนชายด้วยกันกะหงุกกะหิงง หัวใจหญิงสาวฟุบแบนราบกับยางถูกเจาะลม

เธอเหลียวมองไปทางซ้ายสามสิบองศา เห็นหนุ่มหล่อสวมเสื้อกาวนสีขาที่กำลังเดินตรงมาก็ลอบยิ้ม คงเป็นแพทย์ฝึกหัดในโรงพยาบาลเยื้องๆ ลีแยกหน้าบริษัท ขณะกำลังจะฉีกยิ้มก็เห็นเขาโบกมือให้ หัวใจมิลินเต้นแรง ต้องเป็นคนนี้แน่ๆ...แต่แล้วมือเรียวยาวของสาวนางหนึ่งก็เกาะหมับเข้าที่แขนชายหนุ่ม ทำให้มิลินแทบล้มทั้งยืนอีกครั้ง

มิลินไม่ท้อ แอบเหลียวมองไปอีกด้านหนึ่ง เห็นหนุ่มหล่อมาดเซอร์ผมยาว นุ่งกางเกงยีนเข้าขาด เดินผ่านมาพร้อมกับอุปกรณ์วาดรูป... จิตรกรหนุ่มคงเหมาะกับเธอมากกว่า ปากที่เฝ้มแน่นกำลังจะเปลี่ยนเป็นคลียิ้ม แต่กลับเห็นสาวสวยผมบลอนด์โผล่เข้าไปกอดชายหนุ่มเสียก่อน

ใบหน้าน่ารักสไตล์เกาหลีบูตบิ่ง มือที่จิกนิ้วตัวเองเปลี่ยนเป็นกำแน่น อารมณ์สุนทรีย์หดหาย แต่เมื่อกวาดสายตามาหน้าลิปต์กลับพบกับหนุ่มร่างอวบหน้าหนักร่วมร้อยกิโลที่ฉีกยิ้มส่งให้

‘เนื้อคู่?’

มิลินลั่นศีรษะ รีบหันหลังกลับทันที

‘ไม่ใช่!...ต้องไม่ใช่คนนี่แน่...ป่าอจะต้องดูผิด ไฟยับซีของป่าอวันนี้ คงจะเลื่อม หรือไม่ก็คงเป็นวันที่เขอดวงตกสุดๆ’

“ผมให้คุณ”

ชายหนุ่มรูปร่างอวบอ้วนฉีกยิ้มให้พร้อมส่งดอกกุหลาบสีแดงมาตรงหน้า มิลินจ้องมองอีกฝ่ายตาค้าง สร้างจินตนาการถึงภาพหมีแพนด้าตัวโตถือดอกไม้เพื่อให้อีกฝ่ายดูน่ารักน่าใคร่ แต่ทำไมแทนที่จะเห็นหลินปิงกลับกลายเป็นก๊อดซิลลาไปได้ก็ไม่รู้ มือที่เอื้อมไปรับกลับชะงักค้าง

‘ถ้ามีคู่แข่งแบบนี้ ฉันไม่มีขังจะดีเสียกว่า เสียใจยะ นายหมูตอน ฉันก็สวยเลือกได้ชะยะ’

จากที่คล้อยมเปลี่ยนเป็นหน้าบึ้ง มิลินสะบัดหน้าพริต ลิฟต์เปิดพอดี เธอจึงรีบวิ่งเข้าไปขณะที่หนุ่มร่างอวบยืนงง ด้านหน้ามีชายอีกสองคนยืนรอลิฟต์อยู่ ต่างส่งสายตาประหลาดใจกับอาการปฏิกิริยาของหญิงสาว

มิลินรีบกดปิดรั้วทันที ประตูลิฟต์ปิดลงท่ามกลางเสียงถอนหายใจอย่างโล่งอกของหญิงสาว เห็นที่ต่อไปนี้เธอคงต้องเลิกขอดูไฟฟริกับป่าอ ลักที่ ไม่เช่นนั้นแล้วมีหวังจิตตกไปทั้งวันเป็นแน่ เมื่อลิฟต์เปิดที่ชั้นของคิวปิดฮัต สาวร่างเล็กก็เดินเข้าไปในบริษัท พนักงานสาวทั้งเจ็ดคอยอยู่ก่อนแล้ว...

งานประชุมวันนี้ก็เหมือนทุกวัน ภาพของภีม เจ้าของบริษัทยังคงไม่เปลี่ยนไปจากทุกวัน กระดาษจดโน้ตที่อยู่ตรงหน้าตอนนี้เต็มไปด้วยภาพตัวการ์ตูนฮีตเลอร์เต็มหน้าไปหมด แถมบนหน้าของตัวการ์ตูนนั้นก็ยังมีเขี้ยวแฉ่งเต็มเข้าไป ปากอ้ากว้างเหมือนสิ่งๆที่ภีมกำลังทำตอนนี้

“คุณลีลา คุณพริม คุณเกด คุณพรวรด คุณหอม คุณมีม คุณออย และคุณหนูษา ผมอยากรู้จริงๆว่า พวกคุณนี่มันไร้เสน่ห์หมดใจชายหรือไง ถึงได้อยู่เป็นโสดกันหมดแบบนี้ แล้วเวลาลูก้าถามจะเอาอะไรไปตอบ

พวกเขา ในเมื่อพวกคุณยังไม่มีแฟน แล้วพวกเขาจะคาดหวังอะไรจากบริการของเราได้”

มิลินผลอกำดินสอในมือแน่น ก่อนจะปักมันลงบนโต๊ะแล้วกดๆ ลงไปด้วยความโมโห แต่เมื่อนึกได้ว่าดินสอแท่งนี้ต้องใช้ไปเป็นระยะเวลาหนึ่งปีไม่มีสิทธิ์เบิกใหม่ หญิงสาวก็รีบเก็บดินสอเข้าที่ ไม่ว้ายก่อนขอदनโยบายแสนงกของภีมในใจ โชคดีที่ไม่มีใครเห็น เพราะทุกคนกำลังมึนเมากับการเป็นกระโถนห้องพระโรงของบอสใหญ่บ้าอำนาจ เมื่อมองไปทางพริมาก็เห็นว่ากำลังแพ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลเหมือนที่เคยทำแพรวพราวกำลังเหล่มองหน้าจอเงาวาววับของโทรศัพท์มือถือที่ใช้ต่างกระจกเงา เช่นเดียวกับหอมหมื่นลี้ที่ชำเลื่องมองว่าอายุโลเนอร์ที่กรีตมาวันนี้คมเต่งเหมือนเดิมหรือไม่ สาวร่างเล็กผลอกถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ผมขอประกาศนะ ปีนี้ผมไม่ขอทนอีกแล้วกับความไร้นี้่ยาของพวกคุณ พวกคุณจะต้องหาแฟนให้ได้ ให้เป็นตัวอย่างแก่ลูกค้ำ พวกเขาจะได้ประทับใจเวลาที่มาใช้บริการของเรา เข้าใจไหม”

“บอสพูดแบบนี้มาหลายปีแล้วนะคะ แต่พวกเรา ก็ยังมีความสุขดี ลูกค้ำก็ยังเชื่อในสมรรถภาพของเรา” พริมาแย้งขึ้น แต่สุดท้ายก็ถูกภีมโต้

พักหลังนี้รู้ลึว่าภีมจะดุดันกับทุกคนมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งที่ความจริงชายหนุ่มไม่ควรโมโหจนเนี้ยว รายได้ของบริษัทปีดัดเป็นกอบเป็นกำมากขึ้น ผลกำไรปีกลายยอดเยี่ยมมาก เพราะสาวไทยเริ่มนิยมหาคู่จากอินเทอร์เน็ตมากขึ้นและฝรั่งก็สนใจสาวไทยมากขึ้น ด้วยผลประกอบการที่สูงเป็นประวัติการณ์ช้ดกับสภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำของประเทศ โบนัสจึงสูงเป็นเงาตามตัว และปีนี้ภีมก็ตัดสินใจจ่ายโบนัสให้พนักงานถึงหกเดือน

มูลค่าของเงินทำให้มิลินตาโต เริ่มวาดภาพใหม่ คราวนี้ใบหน้าของภีมหล่อเหลาดั่งเทพบุตรแต่ก็ไม่ว้ายเดิมหนวดจิมตรงริมฝีปากลงไป เขาเป็นผู้ชายรูปหล่อที่แรกๆ สาวๆ ในบริษัทหลงใหล แต่หลังจากทำงานมาสักระยะทุกคนก็รู้ว่าทั้งหมดนี้เป็นแค่ภาพลวงตา ผู้ชายอย่างภีมไม่มีทาง

เป็นแฟนของใครได้ หรือไม่ผู้หญิงที่ถูกกิมจิบก็คงโชคร้ายที่สุดในโลก
หญิงสาวเพียงคนเดียวที่กิมค่อนข้างเกรงใจก็คือ...เจ็ลลี

สิ่งที่มิลินไม่เข้าใจก็คือ ทำไมกิมจะต้องวุ่นวายกับพวกเธอด้วย
เพราะที่ผ่านมาสาวๆ ทุกคนก็ได้พิสูจน์ว่า การไม่มีแฟนไม่ได้ทำให้ความ
สามารถในการรับลูกค้าด้อยลงเลย ทุกวันยังมีลูกค้าสมัครใหม่เข้ามา ทั้ง
แบบวอล์กอินและทางอินเทอร์เน็ต สาวๆ ทั้งแปดจึงทำงานกันมือเป็นระวิง
แต่สิ่งที่ทุกคนเกลียดก็คือ การต้องทนฟังเจ้านายอย่างกิมดูไม่เว้นแต่ละวัน

มิลินปรับตัวเองเข้าสู่โหมดไร้เสียง เป็นอย่างนี้ทุกครั้งเวลาเข้า
ประชุม หูของเธอจะตัดขาดการรับรู้ทุกอย่างเฉกเช่นที่เพื่อนๆ ทุกคนทำ
สายตาแหลมมองนาฬิกาข้อมือ สมองมีแต่ตัวเลขโบนัสคล้ายตัวเลขหุ้นที่
ปรากฏด้านล่างของจอลอยขึ้นจนสูงทะลุเพดาน และสุดท้ายมิลินก็ได้ยิน
เสียงสวรรค์

“เอาละ ถ้าพวกคุณมีปัญหาเท่านั้น ผมก็หมดเรื่องจะพูดแล้ว”

มิลินแทบจะร้องไห้ก้องโลกเมื่อได้ยินเสียงอันเป็นสัญญาณบอก
เลิกประชุม ประโยคต่อมาเป็นคำขู่ว่าต้องทำยอดให้ได้ตามเป้า เธอ
ก็แทบไม่ได้สนใจ เมื่อเหล่มองเพื่อนสาวทุกคนก็พบว่าความดีใจผุดพุ่งใน
ดวงตาอย่างปิดไม่มิด มีเพียงวราลีที่ดูเหมือนจะมีบางอย่างต้องคุยกับเธอ
หลังเลิกประชุม เจ็ลลีซึ่งถือเป็นพี่ใหญ่ของกลุ่มก็เดินมาสั่งที่ได้ะ

“สองสาว รับผิดชอบการเงินโบนัสเข้าบัญชีให้เรียบร้อย ก่อนเฮีย
ฮิตเลอร์จะเปลี่ยนใจ ยึดโบนัสคืนโทษฐานที่พวกเราไม่มีแฟน”

“อ๊วย แค่นี้ทำงานหอรอกมั่งคะ” นันทิสา เพื่อนรักของมิลินซึ่งทำงาน
อยู่ฝ่ายบุคคลเอ่ยขึ้น

“อนุมัติจ่ายแล้ว ก็ต้องจ่ายเลย”

“อะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้นถ้าเงินยังไม่เข้าบัญชี” เจ็ลลีคำรามอย่างไม่โ
จัด “สองสาว ไปจัดการให้เรียบร้อย และอย่าลืม คืนนี้เจอกันที่บ้านเจ็
ลลอนงโบนัสกันให้เต็มที่”

“ได้ค่าเจ็สั๊งั้นมี้มจะรีบจัดการให้ไปกันออย” มลินีรีบรับคำ

ไม่เพียงแต่วราลีที่เป็นกังวล สำหรับมิลินเองก็เช่นกัน ขึ้นให้นั่งบน ฟังบอลส์ใหญ่ผรุสวาทไม่เว้นแต่ละวันโดยไม่มีอะไรตอบแทนคงทนไม่ได้ อย่างน้อยพอนึกถึงตัวเลขในบัญชี ความโมโหของหญิงสาวก็หดหายไปมากกว่าครึ่ง

“มี้มว่าบอสจะทำอย่างนั้นจริงๆ เหรอ” นันทิสาทูดขึ้นบ้าง

“ทำไมทำมี้มไม่รู้หรอก แต่บอสไม่น่าว่าพวกเราแรงๆ แบบนี้ เล่น บอกให้พวกเราไปโกนหัวบวชชี่เข้าวัด แรงนะนั่น คนอะไรปากออยกับ กรรไกร”

นันทิสาทูดเพราะกลัวว่ามี้มจะได้ยิน หูตาของเขายังกับ สับปะรด ถ้าจะพูดให้ถูกต้องคือ เจ้านายหนุ่มติดกล้องวงจรปิดไว้ที่บริษัท จะมีเจ้าของบริษัทคนไหนสอดส่องลูกน้องด้วยวิธีนี้ ขนาดเธอจะแอบ กรอกน้ำดื่มกลับบ้านยังต้องรอเวลาที่มี้มลงไปกินข้าว

นอกจากนั้นมี้มยังจุกจิกกับทุกเรื่องจนมิลินเอือมระอา โชคดีที่เธอ เป็นคนทำงานละเอียดจึงไม่ถูกดูเรื่องบัญชี แม้จะมีนิสัยมัธยัสถ์แต่มิลิน ไม่เคยโกงใคร เธอถือความซื่อสัตย์เป็นหลักสำคัญในการทำงาน

“อย่าพูดดัง เตี้ยบอสได้ยิน”

“ไม่รู้ละ วันนี้มี้มจะฉลองให้สุดเหวี่ยง คิดถึงกับข้าวฝีมือเจ็สั๊แล้ว อดเปรี้ยวปากไม่ได้ จะกินให้พุงกางไปเลย”

“ระวังกินมากปวดท้องนะมี้ม ปกติเธอกินแค่ข้าวกล่อง”

“ไม่เป็นไรหรอกนำออย กระเพาะมี้มทนทายาดออก ไหนๆ ก็จะมี ของดีๆ แกรมฟรีอีกต่างหากตกถึงท้องแล้ว”

“ก็ได้ งั้นวันนี้เราทุกคนจะฉลองวาเลนไทน์ให้สุดเหวี่ยงไปเลย”

๑

The Hanged Man (คนถูกแขวน)

หมายถึง สถานการณ์กำลังย่ำแย่ แก้ปัญหาไม่ตก
ใครเปิดได้ไฟใบนี้นขอให้ตั้งสติให้ดี สร้างกำลังใจให้ตัวเอง
ใช้สติปัญญาแก้ปัญหาแล้วสุดท้ายคุณก็จะผ่านมันไปได้

เพราะคำว่า ‘สุดเหวี่ยง’ หรือเปล่า มิฉะนั้นรู้สึกว่าคุณปวดหัว
จนแทบจะแตก เธอจึงมองสัญญาการจัดความโสดที่ติดอยู่บนเสาด้วย
ศีรษะหนักอึ้ง เธอคงถูกค้อนปอนด์ทุบหัว หรือไม่ก็อาจจะเดินสะดุดจน
หัวไปโขกกับอะไรสักอย่างทำให้เห็นภาพหลอน

สาวร่างเล็กแสนมั่งมีสิทธิ์สิ้นศีรษะ หวังว่าภาพดวงตาตรงหน้าจะ
หายไป แต่กลับกลายเป็นว่าตัวอักษรนั้นยังเด่นชัด แถมรอยลิปสติกที่
ประทับเด่นหราก็เป็นของเธออย่างแน่นอน เสียงวิจารณ์อื้ออึงไปทั่วทั้งห้อง
ขณะที่มิลินกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่

ภาพของกระเป๋าลูกลุยส์แตกกระจาย แถมบนท้องฟ้าตอนนี้
มีเมฆสีดำคล้ำเข้าปกคลุมเหมือนบรรยากาศวันฮัลโลวีนไม่มีผิด ต้องโทษ
วอดคาที่ทำให้เธอเสียดสีหลวมตัวไปสามานทั้งที่ไม่เคยคิดจะทำมาก่อน

“คูลี เกอะอะไรขึ้นคำ”

อาพอ สาวใช้บ้านวราลีเดินมาถามเจ้านาย เมื่อคืนนี้ระหว่างที่เปิด
สาวเฉลิมฉลองวันวาเลนไทน์ก็ได้สาวใช้คนนี้คอยเดินไปซื้อเหล้าเติมเสียบึง

ห้องรับแขกซึ่งบัดนี้ระเกะระกะไปด้วยข้าวของ แต่ไม่มากเท่ากับความ
ตกใจที่เกิดขึ้นของหญิงสาวทั้งหมด

ทุกคนต่างรวมตัวกันขึ้นไปที่กระดาดที่ติดอยู่บนเสา แพรวพราวส่ง
เสียงกรีดดังลั่น เป็นหน่วยกล้าตายลุกขึ้นไปดึงกระดาดลงมาได้สำเร็จ มิลิน
ยืนอึ้งมองเพื่อนทุกคนที่ต่างตกใจ

นี่ไม่ใช่วันโลกแตกแต่ก็เหมือนใช่ บางทีอาจเป็นวันที่มนุษย์ต่างดาว
บุกยึดโลก เพราะสิ่งที่พวกเธอเพิ่งสาบานนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้!

“อย่า!” พี่รองอย่างพริมาเอ่ยปากห้ามขณะที่ใครบางคนกำลังดึง
กระดาดแผ่นนั้น มือของเหล่าพนักงานสาวในบริษัทต่างยื้อแย่งเตรียมจะ
ฉีกกระดาดเป็นชิ้นๆ พริมาฉวยโอกาสนั้นดึงมันจากมือของแพรวพราว
อย่างทะนุถนอมที่สุด

ก็จะฉีกทั้งได้ยังไง ในเมื่อคำสาปแข่งที่วราลีเป็นผู้นำ ตามด้วย
น้องๆ ทั้งเจ็ดคน ซึ่งแน่นอนมีมิลินรวมอยู่ด้วย ปรากฏหราวอยู่ในสัญญา
ซึ่งพอจะสรุปความได้ว่า หากพวกเธอคนใดคนหนึ่งผิดสัญญาจะต้องพบกับ
โคกนาฏกรรม คือ ไม่มีแฟนไปตลอดชีวิต หรือไม่ก็ต้องเจอกับผู้ชาย
แย่ที่สุดในโลก หากจับปลัดจับผลูได้แต่งงานก็ต้องหย่า ไม่มีความสุข
กับชีวิตแต่งงานตลอดไป

หญิงสาวยังจำได้อีกว่า พอกกล่าวคำสาบานเสร็จ ไฟทั้งบ้านก็
พร้อมใจกันดับพรึบราวกับฟ้าเมืองบนได้รับคำมั่นนั้นไว้เป็นที่เรียบร้อย
แล้ว

“มิมไม่ยอม เงินโบนัสหกเดือนของมิม” มิลินที่เพิ่งหาเงินตัวเองเจอ
โพล่งขึ้นเพื่อทวงความยุติธรรม “หลุยส์วิตตองของมิม ได้โปรด มิมขอ
ถอนตัว” มิลินคุกเข่าลงตรงหน้าพริมา

“ไม่ได้ขายมิม!” นันทิสาท้าสะเอว “ไหนเมื่อคืนบอกว่าจะเลือก
สุพรรณ ตอนนี้จะมาทักกันง่ายๆ แบบนี้ไม่ได้”

“ก็ตอนนั้นมิมเมานี่”

เธอไว้วางใจในใจก็อดนึกถึงคำสอนของบ๊อองค์ไม่ได้ ท่านเคยกำชับนักหนาไม่ให้ดื่มเหล้า แต่นึกไม่ถึงเลยว่าเธอกลับเปลอ ไม่ใช่เหล้าธรรมดาแต่เป็นวอดคาซึ่งมีความเข้มข้นของแอลกอฮอล์สูงเป็นพิเศษ ซึ่งแน่นอนฤทธิ์ของมันทำให้สติของมิลินเลือนหายไปแทบจะทันทีที่ดื่มถึงแก้วที่สี่

ที่พอจำได้รางๆ คือ ได้ฟังชีวิตรักสุดแสนรันทดของเพื่อนแต่ละคน มิลินคุ่นๆ ว่าเธอก็เล่าเรื่องพี่ลูกอม ชายหนุ่มชื่อหวานแต่เป็นอดีตรักขมให้ทุกคนได้ฟัง เพราะเขาคนเดียวทำให้เธอหลวมตัวเซ็นสัญญาหาแฟนเมื่อคืนนี้ สมองหญิงสาวแทบไม่ได้ยินข้อความอะไรต่อจากนั้น ทุกอย่างลับสนไปหมดจนกระทั่งเจ็ลือเอ่ยขึ้น

“เมื่อทุกคนลงลายมือชื่อแล้ว ก็จะต้องทำตามสัญญา เจ้จะซีรอกซ์สัญญานี้แจกทุกคนเป็นหลักฐาน ส่วนตัวจริง จะนำเข้าเซฟในธนาคารไว้ เอาเงินกองกลางของเราจ่าย รวมไปถึงเงินโบนัสด้วย เจ้จะเปิดบัญชีเป็นชื่อร่วมกันแปดคน ใครหาแฟนได้แล้ว ก็เซ็นถอนออกไปได้ อย่างนี้เพอร์ที่สุด”

มิลินยกมือขึ้นปิดหน้าร้องให้ออกมา ความฝันของเธอหายวับไปในอากาศ พอกันที่อาหารฟรี เหล้าฟรี เพราะความมกเพียงตัวเดียว สุดท้ายแล้วทุกอย่างก็แลงมาด้วยความเจ็บปวด หญิงสาวจ้องมองภาพตนในกระจกด้วยความสมเพช แต่แล้วคำพูดของออร์ติก็ผุดขึ้นในใจ

‘มีมกำลังจะเจอเนื้อคู่’

ถ้าหากเป็นเช่นนั้นจริง ก็แสดงว่าเธอยังมีหวังที่จะได้รับโบนัสทั้งหมดนี้สิ สายตาเธอเลื่อมมองเงาสะท้อนของสาวร่างเล็กในชุดเดรสเกาหลีราคาร้อยเก้าสิบเก้าบาทในกระจก ก่อนจะเซิดหน้าขึ้นมองใบหน้าเจ้าของเดรสนั้น

‘มันเป็นความโชคคิปนความโชคร้าย...ถ้าหากเธอชนะพนันล่ะ หากเธอหาคู่ได้ทันเวลา’

ตัวเลขที่พุ่งขึ้นกระแทกตา โบนัสของพนักงานสาวทั้งเจ็ดคนในบริษัทจะเท่ากับตัวเลขเท่าไร?

เครื่องคิดเลขในสมอของมิลินทำงานอย่างหนัก สมอปรากฏภาพธนบัตรดอลลาร์พริบผนวกกับเสียงเหรียญกระทบกับจานด้านล่างของเครื่องสลอตแมชีนยามมีเงินพรั่งออกมาประดุจเสียงสวรรค์ในมโนภาพ

“ติ๊ง...ติ๊ง...ติ๊ง...ติ๊ง...”

เธอหนักใจไม่ถูกด้วยความดีใจ รู้เพียงแต่ว่า หากชนะพนันครั้งนี้ กระเป๋าหลุยส์วิตตองในฝันจะเป็นของเธอในทันที ไม่ต้องเบียดเบียนค่ายาของลูกกับบ๊า ไม่ต้องกินมาม่าสลับข้าวกล่องเป็นอาหารกลางวันอีก...มิลินปาดหน้าตา คลี่ยิ้ม บอกกับตัวเองว่า เธอต้องทำทุกอย่างเพื่อให้ชนะพนันครั้งนี้...

“เมื่อวานคุณหมอบอกไปไหนมาหรือคะ ทำไมถึงปิดร้าน”

คนใช้สาวใหญ่ซึ่งนั่งรออยู่ตรงเก้าอี้ด้านหน้าหักขิ้นทันทีที่เห็นครันย์เปิดประตูเข้ามา คนถูกหักคลี่ยิ้มหวานจนเห็นฟันขาวเรียงเป็นระเบียบสมกับเป็นหมอฟันสุดหล่อแห่งปี

“ผมแวะไปทำธุระนิดหน่อย ขอโทษนะครับที่ต้องโทร. ไปเลื่อนนัดมาเริ่มกันเลยดีกว่า เชิญข้างในครับ”

ครันย์ผายมือ ขณะที่ยิ้มแดง ผู้ช่วยสาวใหญ่หุ่นอวบสวยสะกดคลี่ยิ้มพาคนไข้ในชุดเดรสสีนํ้าเงินขึ้นไปนั่งรอบนเก้าอี้ทำฟัน รอยยิ้มยังไม่จางไปจากใบหน้าของหญิงสาว ขณะลอบมองทันตแพทย์เจ้าของคลินิกซึ่งตอนนี้เดินไปสวมเสื้อกาวน์และถุงมือ เขาสวมมาสก์ปิดหน้า มือเอื้อมไปดึงโคมไฟซึ่งอยู่เหนือเก้าอี้ทำฟัน ผู้ช่วยสาวค่อยๆ ลดพนักเก้าอี้ของคนไข้ลงในระดับเอนราบเพื่อเริ่มทำงาน

เสียงเครื่องมือดังก้องอยู่ข้างหูตลอดเวลาผสมผสานกับเสียงน้ำครันย์ทำงานอย่างชะมัดเข้มข้น เขาเลื่อนเครื่องมือสำหรับขูดหินปูนลักษณะ

เป็นหัวใจหะและมีน้ำพ่นออกมาตรงปลายไปตามร่องฟันแต่ละซี่ น้ำช่วยทำให้เศษหินปูนที่นิ่มหลุดออกได้ง่าย ส่วนหินปูนที่แข็ง เกาะลึก หรือลงไปใต้เหงือกจะมีอุปกรณ์อีกชิ้นช่วย อีกฝั่งของเก้าอี้ทำฟันมีมดแดงคอยทำหน้าที่ดูดน้ำลายและซับปากให้คนไข้

คลินิกแห่งนี้มีลูกค้าค่อนข้างมาก ส่วนหนึ่งเพราะฝีมือและความประณีต แต่อีกส่วนที่ปฏิเสธไม่ได้เช่นกันก็คือ คุณหมอหล่อ...

หลายคนขนานนามศรัณย์ว่า หมอรูปหล่อ หมอฟันสวย และอื่นๆ อีกหลายฉายา คนไข้ของศรัณย์ส่วนใหญ่เป็นสาวใหญ่อายุเกินสี่สิบ ้วยทำงานก็มีไม่น้อย บ้างก็เป็นนักศึกษาวัยรุ่นน ทุกคนต่างโทร. มานัดคิวเพื่อทำฟันกับศรัณย์อยู่บ่อยครั้ง เรื่องฝีมือชายหนุ่มไม่เป็นรองใครเพราะเรียนจบมาได้สี่ปีแล้ว ประสบการณ์ในการช่วยงานที่คลินิกอาจารย์ในปีสุดท้าย แถมด้วยการปฏิบัติงานในโรงพยาบาลชุมชนก่อนหน้าี่หลายปีทำให้ฝีมือดีมาก

ที่สำคัญเขาเป็นทันตแพทย์ผู้เอาใจใส่ มือเบา ทว่าบุคลิกที่ติดจะเครื่องขีมิทำให้คนไข้ไม่ค่อยกล้าที่จะเอ่ยแซวชายหนุ่มนัก หลายคนสงสัยว่าเพราะอะไรเขาถึงยิ้มยาก แต่ทุกครั้งที่มีมุมปากยกสูง หัวใจของคนมองก็แทบละลาย

“เรียบร้อยแล้วครับ รู้สึกเป็นยังไงบ้าง สบายขึ้นไหมครับ”

ศรัณย์พูดพร้อมกับส่งกระจกให้คนไข้ เป็นธรรมดาที่เขามักจะให้ผู้มาใช้บริการได้ชื่นชมฟันของตน หลังจากที่ได้อุปกรณ์ทำความสะอาดซอกฟันเพื่อล้างหินปูน และใส่ยาลดอาการบวมตรงบริเวณเหงือก เคลือบฟลูออไรด์ อีกทั้งยังมีการตรวจฟันผุเพื่อให้การรักษาในครั้งต่อไปอีกด้วย

“สบายค่ะ รู้สึกโล่งขึ้นเยอะเลย เราจะนัดกันอีกเมื่อไรดีคะหมอ พี่ชอบหมอฟัน เอ๊ย! ชอบทำฟันนะค่ะ”

มดแดงหลุดยิ้ม กลั้นหัวเราะ ขณะที่ศรัณย์มีสีหน้าพิศพิพ่วน เขาบ่นหน้าเคร่ง แต่แก้มกลับเป็นสีแดงระเรื่อ

“ฟันของคนไข้เพิ่งหลุดหินปูนเสร็จเมื่อครู่นี้เองนะครับ คงอีกสัก ระยะเวลากว่าจะมีขึ้นมาใหม่ อย่างเร็วที่สุดก็ร้อยยี่สิบวัน ถึงตอนนั้นเราค่อย พบกันก็ได้มั้งครับ”

สำหรับคนอื่นอาจจะมองว่าเป็นเรื่องดีที่มีคนไข้ชอบมาใช้บริการ แต่ศรัณย์กลับรู้สึกเกรงใจที่อีกฝ่ายจะต้องเสียเงินโดยไม่จำเป็น

“ทำไมนานจัง งั้นพี่ถอนฟันก็ได้ค่ะ หรือว่าอุดฟัน ดัดฟัน หรือจะ ใส่ฟันปลอมดี” คนไข้สาวยังไม่ละความพยายาม สายตาจำเริญที่เหลือบ มองคุณหมอบ่งถึงความปลื้มที่ปิดไม่มิด

“ไม่ได้หรอกครับคุณสกาใจ ผมเข้าใจนะครับว่าคุณเป็นคนน่ารัก สุขภาพ แต่การทำฟันก็ต้องมีเว้นระยะเหมือนกัน เอาไว้ผมจะให้ผู้เชี่ยวชาญ โทร. เดือนเมื่อถึงเวลาหลุดหินปูนก็แล้วกันนะครับ”

มดแดงรีบปรับพนักเก้าอี้ขึ้น คนไข้สาวใหญ่หันมาส่งค้อนให้ ขณะที่ศรัณย์เบนความสนใจไปยังแผ่นประวัติของคนไข้และจดบันทึก สกาใจ จึงรู้ว่า เวลาหมดลงแล้ว

“ก็ได้ค่ะ ไว้ถ้าพี่มีปัญหาอะไร จะรีบมาหา...”

“เชิญค่ะคุณพี่สกาใจ เดี่ยวให้เบอร์กับมดแดงไว้ นะคะ ถ้าถึงเวลานัดเมื่อไรมดแดงจะโทร. ไปเตือนก่อนสักหนึ่งสัปดาห์”

“เร็วกว่านั้นก็ได้นะคะ เอ่อ...พี่อยาก...”

ผู้เชี่ยวชาญร่างอวบผายมือ คนไข้จึงจำต้องเดินตามไปอย่างกระพืด กระพืด หลังจากชำระค่าทำฟันเรียบร้อยก็เดินออกจากร้านไป มดแดง เหลือบมองศรัณย์ซึ่งผลัดถอนหายใจเฮือกใหญ่

“กลุ่มใจอะไรคะคุณหมอ เอาแต่ถอนหายใจเฮือกๆ แค่นี้ ไม่เห็น ต้องคิดมากเลย”

“แต่เดือนนี้คุณสกาใจมาที่คลินิกตั้งสามครั้งแล้วนะครับ”

ทำไมศรัณย์จะไม่รู้ว่าคนไข้สาวผู้นี้คิดเช่นไร สกาใจมักจะหาข้ออ้าง มาที่คลินิกบ่อยๆ ครั้งแรกก็บอกว่าปวดฟัน ซึ่งหลังจากตรวจดูแล้วไม่พบ

สาเหตุ สุขภาพฟันของอีกฝ่ายอยู่ในเกณฑ์ดีมากแทบไม่มีฟันผุ ส่วนอีกครึ่งก็บอกว่าเหงือกอักเสบ แต่ศรัณย์ตรวจดูแล้วก็ไม่พบปัญหาที่ว่า

“ก็ดีออกนี่คะ คลินิกเราจะได้มีรายได้เยอะๆ”

สีหน้าของศรัณย์เคร่งขรึมทันที นัยน์ตาคมดุดัดมองคนพูด ทำให้ผู้ช่วยสาวถึงกับรีบพูดเสียงอ่อย

“ขอโทษค่ะ พี่ไม่ได้ตั้งใจ แค่ว่าคุณสกาใจ ทำทางจะชอบคุณหมอเอามากๆ รายนี้ขยันเที่ยวไปเที่ยวมามากกว่าคนอื่น”

คนใช้สาวที่ออกอาการปลื้มศรัณย์ไม่ได้มีแค่คนเดียว แต่ยังมีสาววัยรุ่น สาววัยทำงานและอื่นๆ อีกมาก แต่สกาใจดูจะมาบ่อยกว่าเพื่อน ด้วยข้ออ้างแปลกๆ สารพัด หลายครั้งที่ศรัณย์ต้องตัดบทและบั่นสีหน้าเคร่ง ทำให้อีกฝ่ายยอมรามือ

“เห็นที่คราวหน้าผมคงต้องพูดกับคนใช้ให้ชัดเจนกว่านี้”

“โอ้...อย่าเลยคะคุณหมอ สงสารแกออก อุตส่าห์มาด้วยความหวังนี้แกมานั่งรอคุณหมอก็อบชัวโมงแล้วนะคะ ถ้ามพี่ใหญ่ว่าเมื่อวานคุณหมอไปไหน ไปกับใคร จนฟังตอบไม่ทันเลย”

“ผมแวะไปหาเพื่อนสมัยเรียน แต่พอไปถึงบริษัทปิด ผมยังงงเลย ว่ารถถอยย้ายไปอยู่ที่ไหนกันแน่”

“เพื่อนคุณหมอลำงานที่ตึกนั้นหรือคะ”

“ใช่ครับ เพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย นี่ก็ไม่ได้เจอกันหลายปีแล้ว อุตส่าห์ปิดร้าน แต่ที่ไหนได้ พอไปถึงบริษัทก็ปิด มือถือก็ไม่มีสัญญาณ”

“บางทีอาจจะบอกที่อยู่ผิดหรือเปล่าคะ”

“ก็เป็นไปได้ครับ ไม่ไหว แค่ว่าเมืองไม่ก็ชัวโมงก็เวียนหัว ควันรถก็เยอะ ขนาดนั่งรถไฟฟ้าคนยังมหาศาล อัดกันอย่างกับปลากกระป๋อง แถมคนในเมืองก็ค่อนข้างล้าใจ”

ภาพของหญิงสาวผิวขาวจัด ผมตัดหยิกเป็นลอนๆ ผุดขึ้นมาในหัวหน้าตาของเธอก็ดูดีแต่ทำไมถึงได้ทำหน้าที่เหมือนโจรธโรครมาทั้งชาติแบบ

นั้น ครันย์ยังจำหน้าตาบรู๊ตบั้งยามหญิงสาวกดนิ้วรั้วที่ปุ่มปิดประตูลิฟต์ เธอน่าจะคิดบ้างว่าลิฟต์ไม่ใช่ของตัวเองคนเดียว ผู้โดยสารคนอื่นก็อยากจะใช้ลิฟต์ด้วยเช่นกัน แต่กลับหวงก้างเสียอย่างนั้น คิดแล้วก็อดไม่ได้ที่จะพ่นลมหายใจออกมา

“เลี้ยงน้ำใจเธออะ”

“ใช่...เขาถึงว่า รู้หน้าไม่รู้ใจ”

“แล้วเมื่อไรคุณหมอมองจะยอมเปิดรับคนรู้ใจบ้างล่ะคะ พี่จะได้รับสมัคร” ผู้ช่วยสาวเอ๋อแซว ครันย์บ่นหน้าตั้งอย่างที่เคยทำ

“คุณมดแดง”

“ขอโทษคะคุณหมอ พี่ลืมตัวไป ถ้าอย่างนั้นพี่ไม่รอคุณหมอมแล้วนะคะ เพราะเย็นนี้พี่จะไปเป็นลูกค้าคิวปิดฮัต”

คิวของทันตแพทย์หนุ่มเล็กขึ้นอย่างสงสัย ก่อนที่ผู้ช่วยร่างอวบจะเฉลย

“ก็บริษัทหาคุณหมอมอง เพื่อนๆ พี่เขาแนะนำกันทั้งนั้น บอกว่าบริษัทนี้ดีมาก ไม่หลอกลวงลูกค้า พี่ว่าจะไปตามหาเนื้อคู่ตัวเองสักหน่อย”

ครันย์คลี่ยิ้ม มองผู้ช่วยสาว ชื่อของเธอตรงข้ามกับหุ่นราวฟ้ากับเหว มดแดงเป็นสาวร่างอวบติดจะอ้วน บวกลบกับส่วนสูงแล้วน้ำหนักคงเกินมาตรฐานที่กำหนดไว้เกือบห้าสิบเปอร์เซ็นต์ ผิวคล้ำจัด แต่สิ่งที่ทำให้ทั้งคู่ทำงานร่วมกันได้นานก็เพราะความเป็นระเบียบเรียบร้อยของอีกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นการมาเปิดคลินิกตรงเวลา การทำบัญชีที่ซื่อสัตย์เชื่อถือได้ รวมถึงการพูดจาต้อนรับคนไข้ ถือว่าทำได้ดีเยี่ยม

“คุณมดแดงก็เชื่อบริการพวกนี้ด้วยเธอครับ ผมว่ามีแต่หลอกลวงเสียมากกว่า เผลอๆ จะหลอกผู้หญิงไปขาย”

“อើย หุ่นอย่างพี่ไม่มีใครหลอกหรอกค่ะ และถ้ามีจริงพี่ก็ยอม พี่ฟันไว้จะคะว่า อยากจะเจอเนื้อคู่ ผู้ชายที่รักเราจริงที่นิสัยใจคอไม่ใช่รูปร่างหน้าตา”

“ผมเอาใจช่วยนะคุณมดแดง ขอให้คุณได้เจอเนื้อคู่ที่ตามหาโดยเร็ว”
ศรันย์เอ่ย ชายหนุ่มไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหลังจากนั้นอีกไม่นาน สิ่งที่เขา
แอบคิดในใจว่าไม่น่าเป็นไปได้จะเป็นต้นเหตุของเรื่องราวมากมายตามมา...

มิลินจ้องมองสำเนาสัญญาการจัดความโสดในมือพร้อมกับถอน
หายใจเฮือกใหญ่ วันนีหึงสาวได้สิทธิ์เลิกงานเร็ว โดยคำสั่งของเจี๊ส จะ
ด้วยเหตุผลอะไรก็แล้วแต่...เชื่อแน่ว่าในวันนี้สาว ๆ แห่งบริษัทคิวปิดฮัต
ทั้งแปดคนคงหมดกำลังใจในการทำงาน

สาวมัธยัสต์ถอนหายใจเฮือกที่ลึบ แม้จะรู้ว่าการทำงานเช่นนั้นไม่ได้
ทำให้ตัวอักษรที่ปรากฏหราอยู่กลางกระดาษเลื่อนหายไป ก็เหมือนตัวเลข
ในบัญชีรายจ่ายที่ไม่ว่าจะเพ่งมองสักเท่าไรก็ยังเป็นสีแดงเหมือนเดิม แต่
ครั้งนี้ร้ายยิ่งกว่า เพราะสิ่งที่เธอกำลังถืออยู่นั้นคือสำเนาสัญญาการจัดความ
โสด...

ต้นฉบับ สัญญาการจัดความโสด

ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ณ บ้านเจี๊ส เวลา ๒๓.๓๕ น.

สัญญาฉบับนี้ ข้าพเจ้า นางสาวกามเทพทั้งแปดแห่งบริษัทคิวปิดฮัต
ยินยอมพร้อมใจกันเขียนขึ้นมา เพื่อลบคำสบประมาทของนายกิม เตชะ-
ดำรงกุล กรรมการผู้จัดการหรือฮิตเลอร์ของพวกเราให้จงได้

พวกเราขอตั้งสัตย์ปฏิญาณว่า จะต้องหาแฟนให้ได้ภายในหนึ่งปี
นับตั้งแต่วันที่ลงนามในสัญญาฉบับนี้เป็นต้นไป โดยมีเงินโบนัสประจำปี
ของทุกคนเป็นเดิมพัน

รายละเอียดเงื่อนไขมีดังนี้

หากใครหาแฟนได้แล้วสามารถนำเงินโบนัสของตนเองออกไปจากเดิมพันได้ แต่หากใครหาแฟนไม่ได้ภายในหนึ่งปี เงินโบนัสทั้งหมดของผู้แพ้จะถูกแบ่งเป็นสัดส่วนให้ผู้ชนะที่มีแฟนเป็นตัวเป็นตนไปเรียบร้อยแล้ว

ในกรณีที่ทุกคนโชคดีหาแฟนได้กันหมด คนที่หาแฟนได้เป็นคนสุดท้ายถือว่าแพ้เดิมพัน และต้องแบ่งเงินโบนัสให้ผู้ชนะทั้งเจ็ดคนเท่าๆ กัน

ในกรณีที่ผู้แพ้ต้องการเงินโบนัสคืน ทางเดียวที่สามารถทำได้คือต้องจีบนายกิม เตชะดำรงกุล ให้สำเร็จภายในสามเดือน นับตั้งแต่สมาชิกคนที่เจ็ดมีแฟนเป็นตัวเป็นตนไปเรียบร้อยแล้ว หากภายในสามเดือนผู้แพ้ปฏิบัติการณ์ไม่สำเร็จ จะต้องมอบเงินโบนัสของตนให้ผู้ชนะทั้งเจ็ดโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น

สิ่งที่แนบมาด้วย

...คำสาปแช่ง...

หากสมาชิกคนใดคนหนึ่งกระทำการหาแฟนโดยมิสุจริต หรือว่าจ้างผู้ชายมาเป็นแฟน ไม่ว่าจะวิธีใดวิธีหนึ่ง ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ลงโทษ อย่าให้มีแฟนไปตลอดชีวิต ถ้าได้แต่งงานภายหลัง ก็ขอให้เจอกับผู้ชายที่ช่วยแตกที่สุดในโลก แต่งงานก็ขอให้หย่า อย่าได้มีความสุขในชีวิตแต่งงานไปตลอดชีวิต

ข้าพเจ้าทั้งแปดได้อ่านสัญญาฉบับนี้และลงลายมือชื่อด้วยความเต็มใจ ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลกเป็นพยาน หากข้าพเจ้าบิดพลิ้ว หรือไม่ปฏิบัติตามสัญญา หรือฉีกสัญญาทั้ง ก็ขอให้หมั่นเป็นไปภายในสามวันเจ็ดวัน ขอให้เป็นหมัน ขอให้ชี้เهر อับลักษณ์ไปตลอดชาติ สาธุ!

ลงลายมือชื่อ

นางสาววาราลี (เจ็ลลี่)

นางสาวพริมา (พี่พริมา)

นางสาวมิลิน (มี้ม)

นางสาวนนทิสรา (ออย)

นางสาวการะเกด (เกด)

นางสาวแพรวพราว (พราวด์)

นางสาวหอมหมื่นลี้ (หอม)

นางสาวหรรษา (หนูษา)

ทำไมเธอถึงไม่ขยำกระดาดแผ่นนี้ทิ้งนะหรือ ก็เพราะว่าท้ายสุดมีคำสาปแข่งติดมาด้วยนะสิ

หลังจากคิดทบทวนมิลินก็ได้คำตอบกับตัวเอง ในเมื่อเธอไม่สามารถทำลายสัญญาฉบับนี้ได้ เพราะเหตุใดเธอถึงไม่เริ่มต้นหาแฟน จะว่าไปแล้วหญิงสาวก็ไม่ใช่นคนชั่วร้าย แต่เพราะภาระหน้าที่ที่ผ่านมามีทำให้มิลินเลือกที่จะไม่สนใจความรัก...

สิ่งที่อยู่ในสมองของหญิงสาวในแต่ละวันคือ ทำยังไงให้หาเงินให้ได้มากๆ ต่างหาก เธอเป็นสาวมีภาระ และภาระแต่ละอย่างของมิลินนั้นก็ล้วนแล้วแต่ต้องใช้เงิน...เงิน...เงิน และเงิน

ต้นเหตุแห่งความมั่งคั่งเริ่มต้นตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งวันที่เธอได้มีโอกาสเห็นป้าอึ้งนงคั้งนับเงินที่ได้จากการขายขนมแล้วแบ่งใส่เป็นถุงๆ สีหน้าของท่านเคร่งเครียดยามค่อยๆ วางเศษเหรียญเป็นตั้งๆ ไม่เว้นแม้แต่เหรียญสลึง เหรียญห้าสิบสตางค์ ที่คนอื่นอาจมองว่าไร้ค่า แต่สำหรับคนจนแล้วทุกเหรียญมีค่าดังทอง

‘ให้มี้มช่วยนะคะป้า’

ป้าอึ้งนงคั้งหันมามิ้ม ส่งกล่องใส่เหรียญและถุงพลาสติกให้ หลังจากนั้นมิลินถึงได้รู้ว่า ครอบครัวยุคของเธอนั้นเต็มไปด้วยรายจ่าย เงินเดือนจากลุงจริงไม่ได้มากมายอะไรนักเพราะเป็นแค่ยามเฝ้าหมู่บ้าน เมื่อสุขภาพไม่ดี

ธงชัยจึงลาหยุดบ่อย เงินเดือนจึงถูกหักตามไปด้วย รายได้หลักจึงมาจากการขายขนมของอนงค์

ตอนนั้นมิลินยังอยู่ในวัยเรียน ไม่ว่าจะbecomeค่ากระดาษ ปากกา ดินสอ คำสี หรือสมุดรายงาน ค่าถ่ายเอกสาร มากมายจิปาถะ ล้วนต้องขอจากป้าอนงค์ทั้งนั้น

‘มีมไม่ต้องเครียดนะลูก ป้าส่งหนูได้’

มิลินจ้องมองมือของอนงค์ที่หยิบกรรไกรและแท่งกระดาษ เพราะต้องตื่นมาทำขนมแต่เช้า ทั้งเช็ด ห่อใบตอง งานทุกอย่างต้องใช้มือ มิลินจึงมาเป็นลูกมือช่วยป้า แต่สิ่งที่อนงค์พูดกลับมีเพียงว่า

‘มีมไม่ต้องหรอก อย่าทำเลย แค่ช่วยป้านับเงินก็พอแล้ว วางก็ไปอ่านหนังสือเถอะ’

หลังจากนั้นหญิงสาวจึงเป็นคนรู้ค่าของเงิน ทุกบาททุกสตางค์ที่ทานทั้งสองหามาทำให้มิลินได้เรียนจนจบ ดังนั้นนิสัยติดตัวแก้ไม่หายของหญิงสาวก็คือ การมีสมุดโน้ตเล็กๆ ไว้เพื่อจดบันทึกรายจ่ายประจำวันของใช้ใกล้ตัวอีกอย่างคือเครื่องคิดเลข จะดีหน่อยก็ตอนที่มิลินซื้อโทรศัพท์เครื่องใหม่ ในนั้นมีอุปกรณ์ชนิดนี้ติดมาด้วย

หลังจากลุงธงชัยเริ่มป่วยก็เป็นจังหวะเดียวกับที่ป้าอนงค์ตรวจพบว่าป้าเป็นทั้งเบาหวานและความดัน ภาวะทั้งหมดจึงตกอยู่ที่เธอ แต่ละเดือนจะมีทั้งค่ายาบำรุงเส้นประสาท ยาขยายหลอดเลือด ไหนจะยาลดความดัน ยารักษาเบาหวานของป้าอนงค์อีก ยังไม่นับค่าน้ำค่าไฟและรายจ่ายอื่นๆ ในบ้าน

ถ้าเทียบกับสาวๆ ในบริษัท มิลินเป็นหญิงสาวที่มัธยัสถ์ที่สุด ชาวกลางวันมีเพียงข้าวกล่องทำเองจากบ้าน หากวันไหนอนงค์ตื่นสายไม่ทำกับข้าว มิลินก็จะพึงบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปพร้อมก้นน้ำเปล่าประทังชีวิต แม้จะต้องอยู่อย่างกระหมัดกระหม่อมแต่เธอก็ไม่ได้ทุกข์ร้อน

ภาพของหญิงสาวที่เดินออกไปวนมาหน้าประตูบ้านอย่างตัดสินใจ

ทำให้หมอดูสาวใหญ่ในชุดดำเอ่ยทัก อันที่จริงมิลินมานั่งรอออร์ตได้สักพักแล้ว ต้นเหตุก็เพราะกระดาษแผ่นที่อยู่ในมือตอนนี้นั่นเอง

“ทำไมทำคิ้วผูกโบอย่างนั้นล่ะหุ้มมิม แล้วนี่ทำอะไร เดินจงกรมหน้าบ้านบ้างน่ะหรือ” ออร์ตเอ่ยทักขึ้น

ทันทีที่เห็นร่างคันทา มิลินก็ปรีเข้ามาหาด้วยท่าที่ร้อนนกร้อนใจ

“ป่าอโรไปไหนมาหรือคะ มิมมารอตั่งนานแล้ว”

คิ้วของออร์ตก็เลิกขึ้นเป็นเครื่องหมายคำถาม ก่อนที่มิลินจะเป็นฝ่ายพูดประโยคต่อไปเป็นการเฉลย

“มิมกำลังลุ่มใจ อยากให้ป่าอโรดูดวงให้”

“จะดูอะไรบ่อยๆ มิม เดียวก็ไม่แม่นกันพอดี”

หมอดูสาวใหญ่ดึง มิลินเอื้อมมือไปเกาะแขนอีกฝ่ายอย่างอ่อนๆ และเอื้อมอีกมือไปรับถุงใส่ของใช้ในบ้านมาถือไว้เสียเอง เธอจบนออร์ตเปิดประตูบ้านและตามเข้าไปนั่งตรงมุมโปรดคือชิงช้าหน้าบ้าน

บ้านเช่าหลังกะทัดรัดเต็มไปด้วยไม้ดอกและไม้ใบ รอบบริเวณร่มรื่นไปด้วยต้นไม้ใหญ่และซุ้มดอกไม้ โดยเฉพาะกล้วยไม้ที่แขวนเรียงกันราวกับผ้า幔ตรงริมชายคา เป็นกันสาดชั้นที่สองของบ้าน อีกทั้งสร้างความสดชื่นให้แก่ผู้มอง ทั้งหมดนี้คืองานอดิเรกของออร์ตในยามว่าง หากวันไหนไม่มีลูกค้า ออร์ตก็จะใส่ปุ๋ย ตัดเล็มกิ่งต้นไม้ คอยดูพวกแมลงที่มารบกวน

“แต่มีมิลุ่มใจจริงๆ นะคะ ป่าอโรช่วยมิมหน่อย”

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่า แล้วนั่นมิมถืออะไรอยู่”

มือที่จับแผ่นกระดาษเปลี่ยนเป็นจับแน่นอย่างลึกลับ ทว่าสุดท้ายก็ตัดสินใจยื่นสำเนาแผ่นนั้นให้คนตรงหน้า

ออร์ตกวาดตามองอักษรบนกระดาษนั้นเร็วๆ ก่อนจะคลี่ยิ้ม

“ป่าอโรคงคิดว่าไร้สาระใช่ไหมคะ อย่าบอกป้านงนะคะ ถ้ารู้ว่ามีมิมแอบดื่มเหล้ามีหวังโดนตีแน่”

“ป่าจะทำอย่างนั้นทำไม ป่าบอกแล้วไม่ใช่หรือว่ามีมกำลังจะได้เจอ เนื้อคู่ เห็นสัญญาไว้แบบนี้ก็ตีออก ในเมื่อต่อไปหนูจะมีแรงจูงใจแบบนี้ ป่าจะได้เห็นหน้าแฟนของหนูสักที”

“เนื้อคู่ที่ไหน ทำไมไม่เห็นมีสักคน มีมว่ามันเป็นวันโคตรระชวยของมีมมากกว่า”

“พูดคำต้องห้ามบ่อยๆ ไม่ดีนะมีม ระวังของจะเข้าตัว ป่าไม่เคยโกหก มีมได้เจอเนื้อคู่แล้วจริงๆ แต่จะรู้หรือเปล่านั้นเท่านั้น”

มิลินทำหน้าบึ้ง สมองผูกตภาพชายหนุ่มร่างอ้วนน้ำหนักร่วมร้อยกิโล ขึ้นมา นั่นนะหรือเนื้อคู่ เห็นทีเธอคงต้องยอมอยู่เป็นโสดไปตลอดชีวิต

“เนื้อคู่ของมีมเป็นก๊อดซิลลาหรือเปล่าคะ”

“ไม่ใช่จ๊ะ เนื้อคู่หนูเป็นคน...” อรติลากเสียงยาว “ไหนยื่นมือมาให้ป่าดูหน่อยซิ”

มิลินยื่นมือไปตรงหน้าอย่างรวดเร็ว คงเพราะกลัวอีกฝ่ายจะเปลี่ยนใจ อรติกวาดตามองเส้นบนลายมืออยู่ครู่หนึ่งก่อนจะยืมออกมา

“เนื้อคู่หนูไม่ใช่ก๊อดซิลลาลักหน้อย แต่เป็นผู้ชาย รูปหล่อเสียด้วย ผิวสองสี”

“อืม” มิลินเบะปาก สเปกของเธอนั้นต้องหล่อ ขาว สไตล์เกาหลี่เท่านั้น อย่างพี่ลูกมอดิตร์ครั้งแรกก็ผิวขาวโอโม่ คิ้วเข้มอีกต่างหาก “แต่มีมไม่ชอบคนดำ”

“เขาไม่เรียกว่าดำ เรียกว่าผิวสองสี”

“ป่าออร์กหก ยังไง มีมก็ไม่เชื่อ วันที่มีมเจอ ตัวใหญ่อย่างกับตึก ขึ้นให้มีมเป็นแฟนกับคนนี้มีมยอมไปโกนหัววาชชิตีกว่า”

“ใครบอกว่ามีมจะได้บวชละ มีเกณฑ์แต่งงานเร็วๆ นี้ด้วย ปีหน้าหนูจะได้แต่งงาน”

มิลินชักมือกลับ สีหน้าเฟือตสนิท

“ป่าอริให้กำลังใจมีมอีกแล้ว ไม่มีทางที่มีมจะได้แต่งงานหรอกคะ

แล้วเงินโบนัสมีมิมก็จะหายวับไปในอากาศ มีมิมคงไม่มีโอกาสได้ซื้อ
กระเป๋าคอมพิวเตอร์อย่างที่ตั้งใจเอาไว้

“เชื่อบ้าสิ ถ้าสิ้นปีนี้มีมิมไม่ได้แต่งงาน มาฉีกอกป้าอรคนนี้เลยอ้าว”

“ป้าอรพูดจริงๆ เหรอคะ” มิลินเพลลเกาะแขนอวดอย่างลึ้มตัว
ตากลมโตเบิกกว้างเป็นประกาย อรดีเป็นหมอดูที่แม่น หลายปีที่ผ่านมา
ไม่ว่าจะทำนายครั้งใดไม่เคยต้องผิดหวัง

“จริงสิมีมิม ถ้าไม่เชื่อหมอดูตาทิพย์อย่างป้าแล้วจะไปเชื่อใคร”

มิลินอดทนรออยู่เป็นเดือนๆ ทว่าเนื้อคู่ก็ยังไม่เดินมาชนเธอสักที
แม้จะได้รับความยืนยันหนึ่งยืนยันนอนยันจากอรดีเรียบร้อยแต่มีมิมก็ยังไม่วางใจ
ลองว่าเรื่องเงินเรื่องทองนั้นจะประมาทไม่ได้ ดังนั้นเพื่อไม่ให้เกิดเหตุ
ผิดพลาดหญิงสาวจึงจำต้องไปขอพึ่งใครคนหนึ่ง...

ท่าทางกระมิดกระเมี้ยนของเธอคงจะขัดหูขัดตาอีกฝ่ายมากพอ
แพรพรรณจึงละลายตาจากจอคอมพิวเตอร์แล้วหมุนเก้าอี้มาคุยด้วย

“มีมิมอะไรหรือเปล่า”

“เอ่อ...คือว่า เอ่อ...”

“ว่ามาเถอะมีมิม เราคนกันเอง ทำงานด้วยกันมาตั้งนานแล้ว”
แพรพรรณเป็นฝ่ายทนไม่ไหวตัดสินใจเอ่ยขึ้น

“คือ มีมิมอยากขอให้พรารด์ช่วย” พูดจบมีมิมก็เอียงหน้าไปกระซิบที่
ข้างหู ข้อความต่อนั้นทำให้อีกฝ่ายเบิกตากว้างก่อนจะเพลลหัวเราะ
ออกมาเสียงดังลั่น ก็เพราะทั้งหมดมันเกี่ยวข้องกับโปรแกรมเนื้อคู่ประทุ
ดวง...

เรื่องมีอยู่ว่า วราลีหรือเจี๊สของน้องๆ ได้ให้คนออกแบบโปรแกรม
หนึ่งขึ้นไว้สำหรับพนักงานของคิวบิตฮัต เพื่อใส่รายละเอียดและความ
ต้องการหรือ ‘สเปก’ ของลูกค้าเข้าไป จากนั้นก็แค่คลิก ระบบก็จะจับคู่
เพศตรงข้ามที่เข้ากันได้กับความต้องการที่ลูกค้าระบุไว้ขึ้นมาให้เลือก

จำนวนสิบคน

เรื่องไม่น่ายาก แต่สิ่งที่สำคัญคือ อีตาดิตเลอร์กำชับพนักงานว่า เพื่อผลประโยชน์ของบริษัท ดังนั้นโปรแกรมชนิดนี้จึงไม่ ‘ฟรี’ สำหรับคนอื่นอาจไม่เสียตายนะ แต่สำหรับสาวตระหนี่อย่างมิลินแล้ว ถึงต้องจ่ายแค่สิ่งเดียวก็ยังเสียตายนะ ที่สำคัญเธอยังไม่แน่ใจว่าโปรแกรมนี้จะทำให้เธอหาคู่ได้สำเร็จหรือไม่...

‘เสียเงินแต่ไม่ได้คู่ ลู้อ่อนขอของฟรีดีกว่า’

หน้าที่ของแพรวพราวกับหอมหมื่นลี้คือดูแลระบบฐานข้อมูลในเว็บของบริษัท โดยหอมหมื่นลี้จะดูการประชาสัมพันธ์ ส่วนแพรวพราวดูแลคิวปิดรูมสำหรับลูกค้าเข้ามาพบปะกัน ดังนั้นมิลินจึงตั้งใจว่า จะขอให้แพรวพราวแอบใส่ข้อมูลตนเองลงไปโดยใช้ชื่อปลอมทำเหมือนเป็นข้อมูลลูกค้า พอได้ข้อมูลลูกค้าชายที่ระบบเลือกให้ มิลินก็จะสืบดูว่าลูกค้าเหล่านั้นไปงานปาร์ตี้คนโสดที่บริษัทจัดหรือไม่ หลังจากนั้นเธอก็จะหาข้ออ้างตามไป...หากบังเอิญลูกค้าคนนั้นถูกใจเธอ เรื่องก็ง่ายขึ้น แต่ตอนนั้นดูเหมือนเสียงหัวเราะของแพรวพราวจะทำให้อีกฝ่ายยิ่งเขิน

“เบาๆ น้อยสิพราวด์ นี่ไม่ขำนะ มีมเตือดร้อนจริงๆ”

“แค่นี้เองทำท่ามีลบลมคมในไปได้ ไม่ใช่เรื่องใหญ่สักหน่อย”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่...นะ...นี่หมายความว่า พราวด์จะช่วยมีมหรือช่วยฟรีๆ ใช่มั้ย อายาคิดเงินมีมนะ มีมไม่มีจริงๆ ซินให้จ่ายคงต้องหมดตัวแน่ เดือนนี้ไหนจะมีค่ายา ค่าน้ำ ค่าไฟ...” อีกสารพัดที่มิลินกำลังจะพ่นออกมาแต่ถูกเพื่อนสาวซუსองมือเบรกสตอบไว้ก่อน

“พอจะมีม เยอะไปแล้ว ฉันไม่ได้คิดเงินมีมสักหน่อย แต่ต้องมีข้อแลกเปลี่ยนต่างหาก”

มิลินบิดตัวอย่างเขินๆ เหลือบมองเพื่อนสาวตรงหน้า จะว่าไปแล้วแพรวพราวก็เป็นหญิงสาวที่หน้าตาดีไม่น้อย ไม่น่าเชื่อว่าก่อนหน้านี้จะเคยถูกล้อว่าเป็นแก้วหน้าม้า ต้องยอมรับว่าคัลยกรรมเปลี่ยนคนได้จริงๆ

อุบัติเหตุครั้งนั้นทำให้สาวพินเหินกลายเป็นนางฟ้าไปได้ แถมยังเป็นนางฟ้าใจดีอีกต่างหาก

“พรารด์จะให้ช่วยอะไร”

“คืออย่างนี้นะ ฉันรับลูกค้ำกลุ่มโกลด์ไว้ให้คุณ เราจะจัดบาร์ตีเฟรนด์ชิปในอีกสองอาทิตย์ และในกลุ่มนั้นมีอีตาเคลลีอยู่ด้วย”

เป็นที่รู้กันว่าในบริษัทคิวปิดฮัตจะมีการแบ่งลูกค้ำเป็นระดับ ระดับโกลด์หรือเรียกว่า กลุ่ม ‘Gold’ (ที่ใช้เรียกแทนคำว่า Old) และกลุ่มที่มีหน้าตาอยู่ในระดับ ‘Average’ (ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันในบริษัทว่าหมายถึง Ugly มากเป็นพิเศษ)

ลูกค้ำที่หน้าตาไม่ดี หุ่นไม่ดี และอายุเกินสามสิบหรือสี่สิบปีไปแล้วเหล่านี้ เป็นกลุ่มที่มีอัตราการประสบความสำเร็จในการหาคู่ได้น้อยที่สุด แต่สำหรับแพรวพราวแล้วชอบกลุ่มนี้มากที่สุด เพราะถือว่าทำหาย

เคลลี คือลูกค้ำระดับพรีเมียมของบริษัท ซึ่งแน่นอนว่าเขาเป็นนักธุรกิจชาวต่างชาติรูปหล่อและรวยมาก ถึงจะอายุใกล้เข้าวัยกลางคน แต่ก็ยังเป็นเพราะมัวทำงานสร้างเนื้อสร้างตัวจนไม่มีเวลาหาแฟน ดังนั้นจึงต้องการเนื้อคู่ที่เป็นผู้หญิงสวยเพียบพร้อม เมื่อวันก่อนก็มเรียกวพราวเข้าไปต่อว่า เรื่องที่จัดลูกค้ำหน้าตาไม่ดีไปให้เคลลี จึงเป็นโอกาสเหมาะที่กามเทพสาวจะแก้ตัว

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับมิมิเธอ พรารด์จะให้มิมิช่วยอะไร”

“ก็ช่วยไปเทกแคร์ลูกค้ำด้วยกันนะสิ”

แพรวพราวเอียงหน้ามากระซิบ ข้อความเหล่านั้นทำให้มิลินถึงกับอ้าปากค้างด้วยความตกใจ ปกติแล้วหน้าที่ดูแลลูกค้ำเป็นของหอมหมื่นลี้ พรรษา และการระเกด แต่ครั้งนี้เพราะทั้งสามมีงานยุ่ง จึงต้องให้มิลินเป็นผู้ช่วยจำเป็น แผนของอีกฝ่ายอาจจะดูเหมือนง่ายแต่ที่จริงแล้วยากมากๆ นั่นก็เพราะเคลลีเป็นคนเรื่องมากสุดๆ แต่กลับถูกจับคู่กับคนที่ตรงกันข้ามกับสเปกอย่างที่สุดในนัดดูตัวที่กำลังจะมาถึง

“มิมคิดดูสิ พี่มดแดงเขาไม่มีอะไรเสียหายเลยนะ นิสัยก็ดี เป็นถึงผู้ช่วยทันตแพทย์อีกต่างหาก เสียแต่ว่าหุ่นอวบไปนิดเท่านั้น สาวหุ่นอวบไม่มีสิทธิ์มีแฟนหล่อหรือยังงี้ คิดว่ามันยุติธรรมแล้วแหละที่ผู้ชายเอาแต่หาแฟนสวยๆ แล้วคนที่ธรรมดาดอย่างเรา...เอ่อ ฉันหมายถึงคนอื่นๆ ก็คงหาแฟนไม่ได้ในชาตินี้”

ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีลिनได้ยื่นทฤษฎีแบบนี้จากเพื่อนสาว

“ถึงพวกเขาจะไม่สวย แต่จิตใจดี ก็ควรจะมีโอกาสได้พบกับคนที่ดีๆ ไม่ใช่เอาแต่จับคู่กับพวกผู้ชายซีแพ่ไม่มีใครเอาเท่านั้น...”

“แต่ถ้าอีตาสิตเลอร์รู้เข้า พวกเรามีหวังหัวกุดกันหมด”

มิลินเสียงอ่อย แผนของแพรวพราวคือ จัดงานปาร์ตี้ให้แก่เคลลี แต่ขณะเดียวกันก็นัดสาวที่ซุ่มมดแดงไปด้วย ทำที่ว่าทั้งคู่ไปดูตัวกัน แต่คนละคู่ คนละวง แต่แท้จริงแล้วเป็นกามเทพนัดพบ...

“ฉันลองใส่ข้อมูลลงโปรแกรมเนื้อคู่ประตูดวงแล้วนะ และก็เลือกถูกคำที่พอจะจับคู่กับคุณมดแดงเอาไว้แล้วด้วย เราแค่ให้เขาสองคนบังเอิญเจอกัน ถ้าเกิดเคลลีไม่ชอบใจพี่มดแดงก็ถือเสียว่าไม่ใช่เนื้อคู่ แต่ถ้าเคลลีเหมือนฝรั่งคนอื่นๆ ที่ชอบผู้หญิงผิวคล้ำ อาจจะถูกใจพี่มดแดงก็ได้นะ อย่างนี้อีตาสิตเลอร์จะพูดอะไรได้”

สมองของมิลินคิดตามอย่างสับสน ใจหนึ่งก็อยากจะปฏิเสธ แต่ถ้าเทียบกับสิ่งที่จะได้รับหลังช่วยงานแพรวพราวก็พบว่า คุ่มยิ่งกว่าคุ่ม

“งั้นก็ได้ มิมจะช่วยพราวดูดูแลลูกคำคุณนี่เอง”

“ขอบใจมากนะมิม ไม่ต้องห่วงนะเรื่องเอาประวัติของมิมใส่ลงโปรแกรมเนื้อคู่ประตูดวง พราวทำให้ได้สบายมาก รับรองว่าเรื่องนี้จะเป็นความลับของเราแค่สองคน คนอื่นไม่มีทางรู้เด็ดขาด”

๒

Wheel of Fortune (กงล้อแห่งโชคชะตา)

หมายถึง บางอย่างจะพลิกผัน นำไปสู่ความเจริญก้าวหน้าอย่างคาดไม่ถึง
ใครที่เปิดได้ไพ่ใบนี้ เตรียมตัวรับสิ่งดีๆ ในชีวิต
แต่แน่นอน ชีวิตต้องมีทั้งสิ่งดีและไม่ดีปะปนกัน!

มิลินนั่งเก้าอี้มองลูกคำที่ทยอยเดินเข้ามาในบริษัทคิวปิดฮัตต์ ด้วยอาการหงายหงอย นับถึงตอนนี้ก็เป็นเวลาเกือบเจ็ดเดือนแล้ว หลังจากเซ็นสัญญาจำกัดความโสด แม้จะได้กำลังใจจากออร์ติว่าจะได้เจอเนื้อคู่ แต่ชีวิตของสาวมัธยัสถ์กลับมีแต่ความเจ็บปวด

จะว่าไปแล้วคงมีแค่เธอที่หมดหวัง เพราะหลังจากเซ็นสัญญา เพื่อนสาวในบริษัทก็ค่อยๆ ทยอยกันมีแฟน เริ่มตั้งแต่หญิงสาวที่อายุน้อยที่สุดในบริษัทคือ ھرรษา ที่ได้ปลุกต้นรักกับนักธุรกิจรูปหล่อ ทั้งคู่พบกันเพราะอีกฝ่ายต้องการฟ้องร้องบริษัทคิวปิดฮัตต์เกี่ยวกับปาร์ตี้ที่บริษัทจัดขึ้น ความเข้าใจผิดแปรเป็นความรักหวานชื่น จึงทำให้ھرรษาเป็นคนแรกที่ได้ถอนเงินโบนัสของตนจากธนาคาร

คนต่อมาคือ แพรวพราว ซึ่งแม่จะมีหน้าที่รับผิดชอบลูกคำออนไลน์ แต่ตอนนี้หญิงสาวก็กลับได้พบเนื้อคู่ที่น่าหงั้นเป็นชายหนุ่มนักกฎหมายรูปหล่ออันล้ายดี ใครว่าโลกอินเทอร์เน็ตเชื่อไม่ได้ มิลินขอเถียงขาดใจ เพราะทั้งสองปลุกต้นรักกันผ่านทางโปรแกรมออนไลน์

หอมหมื่นลี้เพื่อนสาวคนสวยของเธอก็เช่นกัน แม้อีกฝ่ายจะคิดเสมอว่า ยามไม่แต่งหน้าตนคือผีจูดอน แต่สุดท้ายสาวสวยหน้ามัธยมนมมหาลัยก็ได้พบกับเนื้อคู่หนุ่มติสต์มาดเซอร์สุดหล่อผู้ติดดิน

มาถึงการะเกด สาวมั่นไฮเปอร์ของบริษัท ก็เกิดอาการปิ้งปิ้งกับหนุ่มตากล้ารูปหล่อหล่อๆ โรเบิร์ต แพตตินสัน ที่มาเป็นลูกค้า แต่ตัวเธอนี้ลึกลับยังอ้าว้างเปล่าเปลี่ยว

ช่วงแรกมิลินมีแต่ความฮึกเหิม เพราะหลังจากได้ยาหอมจากหมอดูคู่ใจว่าจะเจอเนื้อคู่ เธอจึงให้แพรวพราวช่วยใส่ชื่อปลอมลงไปโนโปรแกรมเนื้อคู่ประตูดวงโดยสมมุติว่าเป็นข้อมูลลูกค้า ทันทันที่ได้ลูกค้าชายที่ระบบเลือกสรรมาให้ กามเทพสาวก็จะสวมรอยรีบส่งประวัติตัวเองไปให้ แต่ดูเหมือนชื่อ ‘กระปุกทอง’ จะไม่ดึงดูด เพราะทุกครั้งที่น่าเสนอก็มียุติคนปฏิเสธ...

‘คนอะไรชื่อพิลึก’

‘อ้วนเป็นตุ่มหรือเปล่า ถึงชื่อกระปุก’

‘งกไข่ไหม หรือว่าอยากมีกระปุกทอง พ่อแม่ถึงตั้งชื่อนี้’

ครั้นมิลินจะนำรูปตัวเองใส่ลงไปเพื่อย่น้ำลายหนุ่มเหล่านั้น เธอก็ไม่กล้า เนื่องจากกลัวว่าบอสใหญ่จะล่วงรู้ความลับ จากวันเป็นเดือน เป็นหลายเดือน มิลินจึงยังอ้าว้างเปล่าเปลี่ยว ช่างน่าสงสารเหลือเกินที่บัดนี้แล้วยังไม่มีแฟน

เหมือนเคราะห์ซ้ำกรรมชด เพราะนอกจากจะหาแฟนไม่ได้ ที่ผ่านมาอาการของบ๊องบึ้งไม่ค่อยดีขึ้น เบาหวานที่ควบคุมได้ไม่ดีทำให้เกิดแผลที่ขา มิลินต้องพาป้าเที่ยวไปเที่ยวมาโรงพยาบาลเพื่อทำแผล แพทย์ที่ดูแลกังวลมากกว่าจะต้องตัดขา แต่สุดท้ายบ๊องบึ้งก็สามารถรักษาแผลให้หายได้ ด้วยการคุมระดับน้ำตาลอย่างเข้มงวด

มิลินจึงรับหน้าที่ทำขนมแทน จากเดิมที่เคยเป็นแค่ลูกมือ ก็กลายมาเป็นแม่ครัวใหญ่ ดั่งนั้นเมื่อหัวถึงหมอนหญิงสาวจึงหลับลึกโดยไม่มี

เวลาคิดถึงเรื่องอื่นอีก วันแล้ววันเล่าที่ต้องดูเพื่อนในบริษัทมีคู่รักเป็นคู่เป็นต้น ขณะที่มิลินมีแต่ความท้อเหี่ยว

หญิงสาวโทษตัวเองว่าเป็นเพราะความชวย ทำให้เธอมีตำแหน่งเป็นแค่พนักงานการเงิน เพราะเนื้อคู่ของเหล่ากามเทพสาวมักเป็นลูกค้าหรือไม่ก็คนที่พบเจอกันเพราะการทำงาน ผิดกับเธอที่ทำงานเกี่ยวกับตัวเลข วันๆ นั่งมองแต่กระดาษ กระดาษ แล้วก็กระดาษ...เห็นที่เนื้อคู่เธอคงจะเป็นเจ้าของปางไม้สักแห่งหนึ่งกระมัง

เมื่อที่โบกไปหาๆ ตรงหน้าตึงมิลินออกจากภวังค์ เมื่อเงยหน้ามองก็พบว่าภาวะกำลังคลี่ยืมอยู่ตรงหน้า

“นั่งหลับหรือมึ่ม เหม่อเซียว”

เพื่อนสาวคนนี้เป็นเวิร์กกิงวูแมนคนสำคัญของบริษัท เรียกได้ว่าไฮเปอร์ที่สุด หน้าทีของภาวะเกิดคือรับผิดชอบเรื่องการจัดบาร์ดีดูลูกค้า ในด้านหน้าที่การงานก็ทำได้อย่างดีเยี่ยม อีกทั้งยังสวย ฉะฉาน และหุ่นดี ที่สำคัญคือ ตัวหอม

จุดอ่อนของมิลินอีกอย่างนอกจากกระเป๋าหูลุ่ยก็คือ แพ้ความหอม อย่างน้ำหอมที่เพื่อนสาวใส่วันนี้ทำให้เธออดที่จะสูดดมเข้าไปไม่ได้ สาวมัธยัสถ์ทำท่าเคลิ้มเมื่อได้กลิ่นน้ำหอมกุชชี่กลิ่นใหม่ล่าสุด มีน้าภาวะเกิดถึงได้มีแฟน เอ๊ย! หมายถึง มีผลงานดีเยี่ยมตลอดทั้งปี

“เกิดตัวหอมจัง” มิลินอดรันทนไม่ได้โพล่งขึ้น

“เกิดเนี่ยนะ” ภาวะเกิดเล็กคิ้วอย่างงงๆ คงเพราะมิลินทำท่าเคลิ้มเกินไปภาวะเกิดจึงหัวเราะ

“เพี้ยนหรือเปล่ามึ่ม เกิดก็ใส่น้ำหอมแบบนี้ทุกวันนั่นละ”

“แต่วันนี้เกิดตัวหอมเป็นพิเศษ น้ำหอมขวดใหม่ใช่ใหม...ฮั่นแน่หรือว่าแฟนซื้อให้”

สีหน้าของภาวะเกิดสลดลงนิดหนึ่ง ก่อนจะตอบเสียงเรียบ

“เกิดซื้อเองจ๊ะ กุชชี่ Guilty For Men พอดีดมกลิ่นแล้วชอบ ไว้

ถ้าเกิดไปเมืองนอกจะซื้อเพื่อเอาไหม”

“อย่าดีกว่า มีมไม่มีงบสำหรับซื้อของพวกนี้หรอก” สาวมัธยัสถ์รีบโบกมือร้องห้ามเสียงหลง “ขอดมจากเกิดดีกว่า ประหยัดกว่ากันเยอะ ว่าแต่เกิดยังไม่บอกเลยว่ามีอะไร”

“เกิดมีเรื่องรบกวนมีมหน่อย”

“จะให้มีมทำอะไร หรือว่า...จะให้ช่วยต่อราคาค่ารถแต่งงานให้ หรือจะให้จองโรงแรม...”

โลกของการะเกิดเป็นสี่ชมพู่นับตั้งแต่ได้พบกับแฟนหนุ่มเมื่อหลายเดือนก่อน ชีวิตรักของการะเกิดนับเป็นนิยายเล่มหนึ่งเลยก็เดี๋ยวน เพราะนอกจากจะได้พบกับตำรวจสากลสุดหล่อโดยบังเอิญแล้ว ทั้งคู่ยังต้องฝ่าฟันเหตุการณ์ยุ่งยากต่างๆ ด้วยกัน จนสุดท้ายก็ประกาศตัวเป็นแฟนกันเมื่ออาทิตย์ก่อน การะเกิดจึงเป็นสาวอีกคนที่มาถอนเงินโบนัสของตนออกไป สร้างความเสียใจให้แก่มิลินเป็นอันมาก ไม่ใช่ว่าเธอไม่ดีใจแทนเพื่อนที่จะได้มีแฟน แต่เธอเสียตายนโบนัสนักก่อนโตของตนเองมากกว่า

“อ๊วย ยังหรอกจ๊ะ คือว่า...เกิดว่าจะลาพักร้อนไปพังงันนี่ละ”

“ดีจังเลย น่าอิจฉาเกิด ส่วนมีมสิ ยังไม่มีโอกาสได้ลาพักร้อนกับเขาบ้างเลย”

“แต่เกิดคงลาพักร้อนไม่ได้ถ้ามีมไม่ช่วย คืออย่างนี้นะ อีตาฮิตเลอร์...” ท้ายเสียงการะเกิดหรือลิ่งเพราะกลัวว่ามีมจะได้ยิน “บอกว่า ถ้าภายในวันนี้ยังหาคนทำงานในส่วนของเกิดไม่ได้ ก็จะไม่อนุมัติ”

หอมหมื่นลี้ แพรวพราว การะเกิด และหรรษา ถือเป็นกำลังหลักของบริษัท ลีสาวอยู่ฝ่ายการตลาดและประชาสัมพันธ์ซึ่งพริมาเป็นหัวหน้าทั้งหมดแบ่งงานกันโดยหอมหมื่นลี้กับแพรวพราวรับหน้าที่ดูแลระบบฐานข้อมูลและลูกค้าออนไลน์ ส่วนการะเกิดกับหรรษาดูแลลูกค้าอีกรีนประชาสัมพันธ์ออกสื่อ รวมถึงการจัดปาร์ตี้ประจำปีของบริษัท หากมีงานปาร์ตี้ ทั้งหมดก็จะช่วยออกไปดูแล โดยมีมิลินกับนันทิสาดูเรื่องงบ

อาหารและสถานที่

“โอ้โหเชื่อเขาเลย อีตาสิตเลอร์นี่บ้าอำนาจจริงๆ ด้วย”

“นั่นสิ พวกเราทำงานหนักอย่างกับทาส แต่ดูสิ แค่ว่าจะลาพักร้อน ยังต้องหาคนมาแทน ทั้งที่ความจริงลูกค้าก็ใช้ว่าจะเยอะทุกวันเสียเมื่อไร งานของเกดให้หอม พราวด์ และซา ทำแทนก็ได้”

“ถ้าไม่เขี้ยวก็ไม่ใช่ิตเลอร์ตัวจริงนะสิ แต่เกดไม่ต้องห่วง ไปพักผ่อน ให้สบายใจเถอะ มีมจัดการได้ ครึ่งก่อนมีมก็เคยช่วยพราวด์ดูแลลูกค้า สบายมาก” หญิงสาวโอ้

ผลงานในการช่วยแพรวพราวด์จัดบาร์ดีในครั้งนั้นยังคงเป็นความภาคภูมิใจที่สุดของมีลิน นั่นก็เพราะเป็นครั้งแรกที่พนักงานการเงินอย่างเธอได้มาทำหน้าที่กามเทพ

หน้าที่ของกามเทพนั้นจะพูดว่าง่ายก็ง่าย จะพูดว่ายากก็ยาก นั่นเพราะว่าต้องทำงานกับความพอใจของลูกค้าเป็นหลัก หลังจากที่ผู้สนใจสมัครเข้ามาทั้งทางโทรศัพท์หรือทางเว็บไซต์ หน้าที่ของพวกเธอก็คือ นัดเข้ามาสัมภาษณ์

ภายในบริษัทคิวปิดฮัตจะมีพื้นที่เป็นสัดส่วนซึ่งอยู่ด้านหน้า ถัดจากรูปปั้นกามเทพขึ้นนี้ ลักษณะเป็นห้องกระจกมีความเป็นส่วนตัว แต่ที่ลูกค้าไม่รู้ก็คือ กระจกนั้นจะสามารถมองเห็นลูกจากอีกฝั่งหนึ่งได้เพื่อให้เหล่าสาวๆ ได้คอยสังเกตการณ์ จะได้เลือกเนื้อคู่ให้ตรงใจ

เรื่องที่สัมภาษณ์ก็ละเอียดถี่ถ้วนโดยเฉพาะลูกค้าระดับแพลตินัมนอกเหนือจากเรื่องสเปกหนุ่มหรือสาวในฝันซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานแล้ว ก็จะต้องซักถามกันไปถึงครอบครัว รายได้ต่อเดือน ความชอบ กิจกรรม การพักผ่อน สุขภาพครอบครัว และอื่นๆ อีกยิบย่อย แต่ถ้าเป็นกลุ่มลูกค้าทดลองใช้บริการ ความละเอียดก็จะลดหลั่นกันลงไป

มีมเคยบอกเอาไว้ว่า ผู้ชายร้อยละเจ็ดสิบชอบผู้หญิงสวย และผู้หญิงร้อยละเจ็ดสิบชอบผู้ชายรวย แต่หน้าที่ของพวกเธอก็คือ ทำยังไงก็ได้ให้

จุดสองจุดนี้ของคนแต่ละคู่มาจูนกันได้พอดีๆ

มดแดงเป็นเคสตัวอย่าง เพราะลูกค้าสาวรายนี้เป็นผู้ช่วยทันตแพทย์ที่คลินิกแห่งหนึ่ง ด้วยผิวที่คล้ำจัด นำหนักเกินกว่ามาตรฐาน ทำให้จนปานนี้ยังไม่มีแฟน เธอจึงมาพึ่งบริการของบริษัทคิวปิดฮัต โดยมิแพรวพรราวสาวสวยซึ่งขึ้นชื่อเรื่องขอความท้าทายเป็นผู้รับคำปรึกษา แพรวพรราวต้องการเป็นกามเทพให้มดแดงกับเคลลี่ลูกค้าสุดหล่อ หน้าที่ของมิลินคือเป็นสื่อกลางให้มดแดงได้พบกับผู้ชายที่หมายตาเอาไว้โดยที่เจ้าตัวไม่รู้...

เรื่องมันยากก็เพราะเคลลี่ซึ่งเป็นลูกค้าที่ท็อปโพรไฟล์นั้นเรื่องมาก เขาขอให้ทางบริษัทจัดลูกค้าที่สวยงามและเก่ง ซึ่งแน่นอนหน้าตาและหุ่นอย่างมดแดงไม่มีทางผ่านคุณสมบัติข้อนี้เด็ดขาด แต่เพราะโชคชะตาหรือฟ้าเบื้องบนบันดาล ทำให้ก่อนเข้างานปาร์ตี้เคลลี่ดันได้เจอกับโจทก์เก่าซึ่งตรงเข้ามาทำร้ายร่างกาย มดแดงใช้หุ่นอวบสาวหัดสักบิวชายูโดสายดำช่วยชีวิตชายหนุ่มไว้ เมื่อทั้งคู่มาพบกันในงานจึงกลายเป็นว่าคุยถูกคอโดยมิลินแทบไม่ต้องทำอะไร หลังจากนั้นเคลลี่ก็มองข้ามหน้าตาของหญิงสาวและพัฒนาความสัมพันธ์ ร่ำร่ำว่าอีกไม่นานคงจะร่อนนาร์ตีสซิมพูเรวี่ๆ นี้

“งานที่ไม่มีอะไรมากหรอกนะ อย่างอาทิตย์หน้ามีปาร์ตี้ เกิดพิมพ์รายชื่อลูกค้าที่ตอบรับจะเข้าร่วมเรียบร้อยแล้ว รายละเอียดทุกอย่างอยู่ในแฟ้มนี้แล้ว ส่วนนี้เป็นรายชื่อลูกค้ารายใหม่ที่เพิ่งสมัครเข้ามา เกิดว่าจะนัดเข้ามาคุย แต่คิดว่าจะเดินทาง เลยมอบให้มิมดูต่ออีกแล้วกันนะจ๊ะ ดูไม่น่ายาก ยกเว้นคนสุดท้ายที่ดูออกจะ...นิดส์หนึ่ง”

ท้ายเสียงการะเถดที่บอกว่า ‘นิด’ ทำให้มิลินต้องกวาดตามองเอกสารใบสมัคร แต่แล้วดวงตาของสาวมัธยัสถ์ก็เบิกกว้าง

“ระริน ภูทะเล”

ชื่อและนามสกุลของหญิงสาวคนนี้ไม่ผิดแน่ ความหลังฝังใจสมัยเรียนอยู่อนุบาลผุดขึ้นในหัว...

‘มิม...เซ็ตรงเท้าให้รินเดี๋ยวนี้’

‘ทำไมต้องเซ็ด’

‘เพราะว่ามีผมเป็นคนรับใช้ส่วนตัวของรินนะสิ รินนะเป็นลูก...’

ภาพของเด็กหญิงตัวน้อยจับปากจีบคอสาธยายว่าครอบครัวของตน รวยล้นฟ้าระดับอภิมหาเศรษฐีของเมืองไทยแจ่มชัดขึ้นมาในความทรงจำของมิลิน บ้านหลังใหญ่มหึมาขนาดพอๆ กับสโมสรหมู่บ้าน แคมป์ยังตั้งอยู่ใจกลางเมืองแถวสุขุมวิทอีกต่างหาก ครอบครัวนั้นเป็นตระกูลผู้ดีเก่ามีทรัพย์สินสมบัติมากมาย คุณหญิงแม่ก็ทำธุรกิจเครื่องสำอางขายตรงซึ่งเป็นที่นิยมไปทั่วประเทศ แคมป์ยังเป็นประธานมูลนิธิการกุศลมากมาย เด็กหญิงระรินจึงเกิดมาบนกองเงินกองทอง เพียบพร้อมด้วยฐานะ อีกทั้งยังหน้าตาน่ารักเหมือนตุ๊กตา ผมหยักศก ปากนิดจุมพท์น้อย ทำให้เด็กหญิงระรินเป็นที่รักใคร่ของคุณครูทุกคน แต่ไม่ใช่สำหรับเพื่อนๆ...

ทุกคนเกลียดระริน...ตอนนี้มิลินเป็นพยานได้ นั่นก็เพราะเด็กสาวชอบขี้นิ้วสั่งเพื่อนให้ทำนู่นทำนี่ให้ มิลินโดนหนักสุดเพราะนั่งอยู่ติดกัน อีกทั้งครูประจำชั้นยังกำชับให้ดูแลเพื่อนเป็นอย่างดี

ระรินไม่ใช่นางเอกแต่เป็นแม่มดใจร้ายในเรื่องสโนว์ไวต์ ส่วนมิลินนั้นไม่ใช่สโนว์ไวต์แต่เป็นคนแคระซึ่งคอยรับใช้แม่มดในเรื่อง ไม่ว่าจะทำการบ้าน ซ้อมข้าว ซ้อมน้ำ ถือกะเป่า เซ็ดรองเท้า ระรินทำราวกับมิลินเป็นคนรับใช้ส่วนตัว หรือไม่ก็ทาสในเรือนเบี้ยที่ตระกูลระรินซื้อไว้ใช้งานเมื่อหลายร้อยปีก่อน

โชคดีเหลือเกินที่ตอนจบประถมศึกษาปีที่หก มิลินสอบเข้าได้โรงเรียนอีกแห่ง หรือจะพูดให้ถูกก็คือ โรงเรียนของระรินแพงเกินกว่าที่اونค์จะจ่ายค่าเล่าเรียนได้ มิลินดีใจที่ตัวเอง ‘จน’ ก็คราวนี้ เพราะเธอจะได้เลิกเป็นคนรับใช้ส่วนตัวของระรินเสียที แต่ตอนนี้ฝันร้ายเหมือนวนกลับมาอีกครั้ง

“เกิดเคยคุยกับลูกค้านี้แล้วหรือ”

มิลินงใจเรียกอีกฝ่ายด้วยคำพูดที่เห็นทางเพราะยังอายุเกินกว่า

จะบอกว่า นี่คือเพื่อนสมัยอนุบาลและประถมฯ ของตัวเอง ถึงแม้จะอายุ
 แค่นี้สิบหก แต่หญิงสาวก็เชื่อว่านิสัยดีคือ เอาแต่ใจตัวเอง เย่อหยิ่ง อวดร่ำ
 อวดรวยคงไม่เลือนหายไปจากสายเลือดของระรินแน่ ดังนั้นจนปานนี้ถึง
 ยังไม่มีแฟน รอยยิ้มผุดขึ้นตรงมุมปากมิลิน แอบสะใจในชะตากรรมของ
 เพื่อนสาว

“นิดหน่อย ดูเลยากพอดู แต่ถ้ารายนี้มี้มคิดว่าหนักเกินไป เกตจะ
 ให้พรารด์หรือหอมมาช่วยก็ได้”

“ไม่เป็นไร มี้มจัดการได้ ถือเสียว่าเป็นการฝึกฝีมือ”

ความฝันอย่างหนึ่งของมิลินคือ ได้ช่วยรับลูกค้า นั่นก็เพราะหวังว่า
 จะได้โบนัสมากขึ้น ถ้าพังเงินเดือนในบริษัทแม้จะพอสมควร แต่เมื่อเทียบ
 กับรายจ่าย หญิงสาวก็อยากจะมีรายได้เสริม อย่างน้อยเธอจะได้มีค่า
 ทำแผลของป้าอณรงค์ แถมยังมีค่าทำกายภาพบำบัดของลุงธงชัยอีกด้วย

“เอาอย่างนั้นเหอ แต่ถ้ามี้มคิดว่าไม่ไหวเดี๋ยวเกตจะรีบไปบอกให้
 คนอื่นมารับช่วงแทน”

“เกตไม่ต้องห่วง เทียวให้สนุก มี้มจัดการได้”

“จั้นรามาเริ่มเลยแล้วกัน เกตจะสรุปคร่าวๆ ว่าหน้าที่ของมี้มเวลาที่
 เกตไม่อยู่ต้องทำอะไรบ้าง”

มิลินคลี่ยิ้ม พยักหน้า ระหว่างนั้นสมองก็อดคิดถึงเพื่อนสาวในวัย
 เด็กขึ้นมาไม่ได้ ระรินจะทำหน้าที่ยังไงบ้าง จะเสียหน้าเสียฟอร์มหรือเปล่า
 ถ้าหากรู้ว่าผู้ที่ทำหน้าที่กามเทพสื่อรักให้ตนนั้นคือ อดีตสาวใช้เมื่อตอน
 อนุบาล...

“นี่มี้มจริงๆ เหอ นี่คือเพื่อนตัวหอมๆ แกร์นๆ เหมือนเด็กขาดสาร-
 อาหารคนนั้นเหอ”

คำพูดสุดท้ายของเพื่อนสาวทำเอามิลินหน้าตึง แต่แล้วด้วยความ
 เป็นมืออาชีพก็จำต้องบั้นหน้าให้ราบเรียบที่สุด ผินสั่งตัวเองว่า ไม่โกรธ

แต่ก็นั่นแหละ หากไม่ปากร้ายก็คงไม่ใช่ระริน

จะว่าไปแล้วคู่แข่งที่สู้กันอีกคนคงจะเป็นนายเองจี คอลัมนิสต์ใน นิตยสารฟิงก์เลดี้ คู่กัดตลอดกาลของบริษัทคิวปิดฮัต รายนั่นนอกจาก หน้าตาไม่สวยแล้วยังปากร้ายอีกต่างหาก หล่อนปวารณาตัวตลอดมาว่าจะ เป็นศัตรูกับคิวปิดฮัตด้วยการเขียนโจมตีไม่เว้นแต่ละวัน แต่สุดท้ายเจ้าตัว กลับแอบดอดมาใช้บริการอยู่บ่อยครั้ง

“ดีใจที่ระรินจำเราได้” มิลินฝันใจตอบ

“ทำไมจะจำไม่ได้ละ ในเมื่อแต่ก่อนมีมิมเคยช่วยเราสารพัด ทั้งเซ็ด รองทำให้ ถือกะเป่า ทำการบ้าน แม่เรายังบอกเลยนะว่า โชคดีที่มีมิม เป็นคนใช้”

มิลินสะอึก ตวัดสายตาประจุกแสงเลเซอร์ใส่เพื่อนสาว แต่พลัง คงถดถอย ร่างตรงหน้าถึงยังฉีกยิ้มระรื่นราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เวลาที่ผ่านไปเกือบยี่สิบปีได้เปลี่ยนระรินให้โตขึ้น แต่ที่ทำให้มิลิน อัจฉาก็คือ ระรินสวย ไม่ใช่สวยธรรมดาแต่สวยมาก...

ทั้งรูปร่างที่สูงโปร่งราวกับนางแบบ คิ้วที่กั้นจนโค้งรับกับดวงตาซึ่ง ใสคอนแทกต์เลนส์สีก็กาย ชอบตากริตด้วยอายไลเนอร์จนคมแดง ขนตา เคลือบด้วยมาสคาร่าจนดกหนาเป็นแพ จมูกโต่ง ริมฝีปากอุ้ม จนมิลิน ออดสงสัยไม่ได้ว่าอีกฝ่ายพึงศัลยกรรมมาหรือเปล่า ถึงได้ดูเฝ้าไปทุกส่วน ขนาดนี้ เลื้อยผ้าดูออกว่าเป็นของเบอร์นาร์ด แต่ที่ทำให้มิลินอัจฉาจจนแทบคลั่ง ก็คือ กระเป่าหลุยส์วิตตอง

สายตาของสาวมัชยส์ต์เหล่ดู กระเป่ารุ่นนี้แบบนี้เลยที่เธออยากได้ มิลินยกมือขึ้นเซ็ดน้ำลายตัวเองที่หกออกมาโดยไม่ตั้งใจ ความอัจฉาพุดพุ่ง จนแสบร้อนในอกไปหมด เธอสร้างปั้นยิ้มพูดต่อ

“จะ เราเป็นเพื่อนกัน และตอนนี้ระรินก็เป็นลูกค้า”

อีกฝ่ายชักสีหน้าทันทีเมื่อโดนจี้จุดอ่อน คำถามหนึ่งที่ผุดขึ้นก็คือ ทำไมสวยขนาดนี้แล้วยังไม่มีแฟน มิลินตอบคำถามนั้นได้แทบจะทันที

เพราะในวินาทีที่ระรินก้าวเข้ามาในบริษัท กระแสความเยื่อหยิ่ง เหยียด
คนจนก็แผ่เข้ามาจนทุกคนรับรู้ได้

นับตั้งแต่การใช้ผ้าเช็ดหน้าลายไมโนแกรมสุดหรูเช็ดแก้อี้ ตามด้วย
น้ำยาฆ่าเชื้อโรคที่ควักออกมาจากกระเป๋า ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งเช็ดหน้า ชูคอ
ด้วยท่วงท่าราวกับนางพญา คำพูดและริมฝีปากที่ยิ้มแย้มกริดกราย แต่
สำหรับมิลินแล้วมันคล้ายกับการเสยะยิ้มแยกเขี้ยวเสียมากกว่า ช่างน่า
สงสารผู้ชายที่ต้องมีจุดจบของชีวิตด้วยการแต่งงานกับระริน แต่ด้วย
หน้าที่และโบนัสทำให้หญิงสาวต้องจำใจ

“รินคงรู้รายละเอียดคร่าวๆ จากภาวะเกิดแล้ว แต่ตอนนี้เกิดลา
พักร้อน มีมเลยมารับหน้าที่แทน”

“นี่มีมเคยทำงานนี้แล้วเหรอ มันใจนะว่าเป็นมือดีที่สุด ระดับริน
ต้องการคนที่เป็นโพรเฟสชันนอลเท่านั้น”

ท้ายเสียงย้ำด้วยสำเนียงชัดเปรี๊ยะราวกับจะตอกย้ำว่าตัวเองได้
ผ่านการไปเรียนเมืองนอกมาแล้ว มิลินไม่ประหลาดใจ สถานะของระรินนั้น
คงเดินทางไปต่างประเทศเป็นว่าเล่น ไม่เช่นนั้นแล้วทั้งเนื้อทั้งตัวคงไม่
ประดับประดาด้วยข้าวของแบรนด์เนมมากขนาดนี้หรอก ไม่ว่าจะเป็
นเครื่องประดับล้วนแต่เป็นของมีราคา ขนาดทรงผมซึ่งทำทรงเดียวกับเธอ
ยังดูออกว่าคงผ่านการเข้าร้านทำผมชั้นนำของประเทศ ผมตัดหยิกเป็น
ลอนสวย รับกับหน้ารูปไข่จนระรินดูเหมือนนางแบบมากกว่าคนธรรมดา

“ใช่ มีมคือมือดีที่สุดของที่นี่ ดังนั้นรินไม่ต้องห่วง รับรองว่ารินจะ
ได้คู่เด็ดที่เพอร์เฟกต์อย่างที่ต้องการแน่ๆ”

“ก็ดีจ๊ะ เพราะสำหรับรินแล้ว เสียเงินเท่าไรไม่ว่า ขอให้ได้ของดี
ที่สุด มีมคงเข้าใจใช่ไหม”

ดีที่สุดของระรินนั้นคือโพรไฟล์ยาวเหยียด มิลินยังจำได้ถึงตอน
ซักถาม ปกติแล้วเธอจะใช้วิธีจดใส่กระดาษและป้อนเข้าไปในคอมพิวเตอร์
อีกครั้ง แต่สำหรับหนนี้หญิงสาวต้องใช้เอ็มพีสามอัด เพราะความต้องการ

ของระรินนั้นละเอียดดิบ

สเปกของหญิงสาวคือ ผู้ชายสูง นุ่นดี มีกล้ามเนื้อ หน้าตาดี ตาโต คิ้วเข้ม จมูกโด่ง ปากบาง ต้องไม่ผ่านการศัลยกรรม และต้องเป็นของแท้ ที่พ่อแม่ให้มาล้วนๆ ฉีดโบท็อกซ์มากไม่ได้ ส่วนสูงต้องเกินร้อยแปดสิบ ฐานะต้องดี ที่สำคัญต้องมีรถขับ และเป็นรถยนต์ี่ห้อหนึ่งในสามที่หญิงสาวบอกเอาไว้ เสื้อผ้าต้องเป็นร้านระดับนี้เท่านั้น รายการของใช้ยาวเหยียด กางเกง น้ำหอม ถุงเท้า กระเป๋า และอื่นๆ อีกอีกปาดะ...ทำให้มีลिनอดคิด ไม่ได้ว่า ระรินกำลังหาคนหรือเทวดากันแน่ เพราะทุกความต้องการร่วม ร้อยข้อนี้แทบไม่มีทางจะบรรจุอยู่ในคนคนเดียวได้เลย

หญิงสาวเปลือยถอนหายใจเฮือกใหญ่ระหว่างที่เครื่องบันทึกลีเกิ้ล ทำงานมาถึงจุดหยุด จึงรีบดึงเมโมรีการ์ดเก่าออกและเปลี่ยน

“มีมถอนหายใจทำไม หรือว่าทำไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นรินจะให้เปลี่ยน...”

“ไม่ต้องหอรอกริน สิ่งที่รินขอแค่นี้เอง ไม่ได้มากมายอะไรนัก รับรองว่าคิวปิดฮัตของเราทำได้แน่ และทำได้ดีมาก ๆ เลยด้วย รินคอยดู ก็แล้วกัน”

“ก็ดีแล้ว เพราะถ้าหากว่ารินได้คู่จริงๆ รินจะมีเบนส์ให้ ทั้งบริษัท และก็มีมัมด้วย”

ท้ายเสียงทำให้มีลินตาโต ภาพธนบัตรปีกใหญ่ตกลงต่อหน้า ทำให้รอยยิ้มของเธอฉีกกว้างด้วยความสุข ตาเป็นเครื่องหมายดอลลาร์ปั้งๆ

“รินอย่าหลอกมีมนะ”

“จริงสิ คนอย่างรินนะ ไม่เคยเหนียวเรื่องแบบนี้หอรอก แล้วนี่มีมยังอยู่บ้านในสลัมอีกหรือเปล่า”

รอยยิ้มเหมือนถูกฉีกกระชาก ถึงจะเป็นคนมั่งมีแต่มีลินก็รัก คักดีศรี บ้านเดี่ยวสองชั้นของเธอในหมู่บ้าน ไม่ควรถูกเรียกว่าสลัม มันแค่อเล็กไปหน่อยและอยู่ไกลปืนเที่ยงสำหรับสาวเมืองกรุงอย่างระรินเท่านั้น แต่หลังจากมีรถไฟฟ้าตัดผ่านการเดินทางก็สะดวกขึ้น

“บ้านมีมอยู่ไหนหมู่บ้านจัดสรรจ๊ะ” มิลินแก้ให้ เธอเอ่ยชื่อหมู่บ้านจัดสรรของตนให้เพื่อนสาวฟังเผื่อจะเรียกจิตสำนึกของอีกฝ่ายขึ้นมาได้บ้าง แต่กลับได้คำตอบย้าให้เจ็บแสบมากกว่าเดิม

“ไม่เคยได้ยิน สงสัยจะสร้างมานานแล้วมั้ง แต่เอาเถอะรินไม่สนหรอก ว่าแต่อาทิตย์หน้าใช้ไหมที่จะมีปาร์ตี้ รินอยากเจอคนที่มิมจัดให้เร็วๆ”

“เรียบร้อยแล้ว งานทุกอย่างเตรียมเสร็จ เหลือแคร์รินแต่งตัวสวยๆ มาร่วมงานเท่านั้นก็พอ”

“แน่นอน และที่สำคัญอีกอย่าง เรื่องของรินห้ามมีใครเอาไปพูดเด็ดขาด รินต้องการให้ปาร์ตี้ครั้งนี้เป็นหอบซีเครต หากมีสื่อฉบับไหนหรือหนังสือกอสซิปเอาไปลงละก็ รินฟ้องคิวปิดฮัตแน่ๆ และมีมจะเป็นจำเลยที่หนึ่ง”

มิลินอ้าปากค้างเมื่อได้ยินคำขู่ของเพื่อนสาว ก่อนที่อีกฝ่ายจะทำหน้าเหยิ่มเกรียมเพื่อย้าว่าไม่ได้พูดเล่น

“มีมถามหน่อยได้ไหม ว่าทำไมรินถึงไม่หาคู่จากลูกของเพื่อนแม่ อะไรทำนองนั้น คนรวยๆ อย่างรินต้องไปงานเลี้ยงสังคมทุกวันไม่ใช่หรือ”

เท่าที่เธอทราบ ระรินคร่ำหวอดอยู่ในงานการกุศลแทบทุกคืน หนังสือพิมพ์และนิตยสารหลายฉบับตีพิมพ์หรา

“รินไม่ชอบผู้ชายพวกนั้น บางคนก็เป็นพวกแก๊งกวาง อีแอบ ไม่ก็เอารินไปเป็นเมียบังหน้า รินไม่ไ้หรือ บางคนก็เป็นพวกลูกแห่ง บางคนก็พวกผู้ดีจอมปลอม ไม่รวยจริง อย่างรินนะ ถ้าจะหาสามีก็ต้องดีพร้อม สมบูรณ์ทุกอย่าง”

“ใช่...สเปกล้านแปดอย่างนี้ ถึงหาไม่เจอยังไงล่ะ...” มิลินบ่นพึมพำ ระรินถลึงตาโต

“มีมพูดว่าอะไรนะ”

“ปะ...เปล่า มีมแค่บอกว่า รินคิดถูกแล้วที่มาใช้บริการของเรา

คิวปิดอัศตคือมือหนึ่งด้านการหาคู่ รินจะไม่ผิดหวังแน่ เตรียมตัวให้พร้อมแล้วกัน”

“ไม่คิดเลยนะต้น ว่าไม่ได้เจอกันนาน นายยังเหมือนเดิมเลย”

ศรันย์เอ่ยขึ้น มือหนวดบ่าเพื่อนรัก ทั้งคู่อบไหล่เพื่อทักทายและเดินไปนั่งเก้าอี้ของตัวเอง หลังจากนัดพบกับเพื่อนเมื่อหลายเดือนก่อน เขาก็ไม่ได้ยินข่าวคราวจากธนภฤตอีกเลย จนกระทั่งต้นอาทิตย์นี้ที่อีกฝ่ายบอกว่าอยากรับประทานอาหารด้วย

“นายก็เหมือนเดิมเลยนะ ยังหล่อแล้วก็ฟินสวยเหมือนเดิม สมแล้วที่เป็นทันตแพทย์”

“นี่ล้อกันเล่นหรือเปล่า มาถึงก็แจกลูกยอเลยนะ นายยังไม่บอกเลยว่าครั้งที่แล้วหายไปไหน ฉันอุตส่าห์ปิดร้าน ที่ไหนได้กลับหานายไม่เจอ”

ธนภฤตหัวเราะ เสยงกาแพ่เย็นตรงหน้าขึ้นดื่ม

“ฉันต้องขอโทษนายจริงๆ รัน ครั้งนั้นเกิดเหตุผิดพลาดทางเทคนิค บริษัทที่ฉันทำงานอยู่มีปัญหาต้องปิด บอสใหญ่เขามีลูกหนี้มาตามเลยต้องปิดบริษัทกะทันหัน ช่วงนั้นเขาห้ามพนักงานทุกคนไม่ให้โทร. หาใคร ฉันก็เลยต้องเก็บตัวเงียบและย้ายไปพักที่ภูเก็ตกับญาติ”

“มีนา ฉันโทร. หานายแต่เมื่อถึงไม่มีสัญญาณตลอดเลย แล้วช่วงนี้นายกลับมารุงเทพฯ แล้วใช่ไหม”

“ใช่...ฉันหุ้नกับเพื่อนเปิดบริษัทส่งออกเสื้อผ้าไปขายที่จีนกับเกาหลีงานยุ่งเลยไม่ได้โทร. ไปหานายเลย นี่ก็เพิ่งจะว่าง”

“พอกับแม่นายเป็นยังไงบ้าง สบายดีไหม”

ศรันย์รู้จักกับธนภฤตตั้งแต่สมัยเรียนปีหนึ่งที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน ธนภฤตบอกว่าเรียนอยู่คณะวิศวกรรมศาสตร์ แต่โชคร้ายที่บิดาของเขาป่วยหนัก ทำให้ชายหนุ่มต้องลาออกจากคณะกลางคัน และกลับไปเรียนต่อที่เมืองจีน สุดท้ายไม่ได้เป็นวิศวกรตามที่หวังไว้ ช่วงที่ผ่านมาทั้งสอง

ติดต่อกันทางอีเมล มีบ้างที่โทร.คุยกัน ทุกครั้งที่ชนกฤตกลับมาเมืองไทย ก็มักจะนัดกินข้าวกันอยู่เรื่อย

“สบายดี ช่วงนี้ป้าก็ยังคงขยันทำงานเหมือนเดิม ตอนนี้ฉันเริ่มมีเงินแล้ว รายได้บริษัทส่งออกเสื้อผ้าไปได้สวย บอกให้ป้าเลิกทำงานก็ไม่เชื่อ บอกว่าอยู่เฉยๆมันเบื่อ”

“ดีแล้วละ ให้ทำงานเถอะจะได้ไม่เหงา แล้ววันนี้ตั้งกลายมีธุระอะไร เห็นว่ามีเรื่องสำคัญ” ตอนที่ชนกฤตโทร.มานั้น เขาบอกศรัณย์ว่ามีเรื่องสำคัญจะปรึกษา

“คือว่าป้ากับม้า เขาอยากให้ฉันแต่งงานเสียที”

อายุของชนกฤตตอนนี้ก็สามสิบแล้ว สมควรที่จะมีครอบครัว แต่ที่ศรัณย์ประหลาดใจก็เพราะตั้งแต่รู้จักกัน อีกฝ่ายไม่เคยมีแฟน

“ก็ดีแล้วนี่ นายเองก็เป็นแก้วแก่แล้วนะต้น”

“แต่เขาจะจับฉันไปดิวตัวที่เมืองจีน ใจฉันไม่ชอบ ผู้หญิงจีนพูดกันไม่ค่อยจะรู้เรื่อง ความคิดรีก็โบราณคงเข้ากันไม่ได้ แถมหลังแต่งงานฉันก็ต้องย้ายกลับไปอยู่จีนอีก ฉันอยากทำธุรกิจที่เมืองไทยมากกว่า”

“แล้วนายคิดจะทำยังไง ใจฉันก็ไม่มีน้องสาวเสียด้วย ไม่อย่างนั้นจะได้แนะนำน้องให้นาย” ศรัณย์พูดติดตลก

“ฉันอยากใช้บริการบริษัทหาคู่ นายพอรู้จักบ้างไหมรัน”

ศรัณย์ที่กำลังตักอาหารเข้าปากชะงัก เงยหน้าสบตาเพื่อน สีหน้าประหลาดใจ ชนกฤตนั้นเป็นหนุ่มหน้าตาดี ผิวขาวจัด รูปร่างสูง หุ่นนักกีฬา เรื่องการหาแฟนไม่น่ายากถึงกับต้องไปพึ่งบริการของบริษัทหาคู่

“นายล้อเล่นใช่ไหม” ทันตแพทย์หนุ่มถามย้า

“ฉันพูดจริงๆ ฉันงานยุ่งจนไม่มีเวลาหาแฟน ส่วนผู้หญิงที่เจอที่ผับฉันก็ไม่เหมาะจะเป็นภรรยาสักเท่าไร”

“นายไม่รู้ลึกลับว่ามันประหลาดหรือไร เรื่องความรักทำไมต้องให้คนอื่นมาจัดการให้ด้วย ฉันว่า...”

“นายนี้มันหัวโบราณจริงๆ ยุคสมัยนี้แล้ว คนที่ไปใช้บริการบริษัท หากไม่ใช้สินหวังเสียหน่อย เราแค่ต้องการคนจัดการหากู๋เดตให้ ฉันว่าสบายดีออก เราแค่กำหนดไปว่าต้องการผู้หญิงแบบไหน รูปร่าง หน้าตานิสัย ฐานะการศึกษา แค่นี้ก็เรียบร้อย พอถึงเวลาเขาก็จัดให้เราไปเดต ถ้าคุยกันไม่ลงตัวก็แยกย้าย สบายดีออก”

ศรัณย์ถึงกับอึ้งไป เขาเคยได้ยินคำพูดนี้มาครั้งหนึ่งแล้วจากผู้ช่วยสาวร่างอวบ จากที่เคยไม่เชื่อมือบริษัทหากู๋ แต่ตอนนี้หันตแพทย์หนุ่มอาจต้องเปลี่ยนความคิด ว่าที่สามีของมตแดงนั้นเป็นนักธุรกิจผู้มั่งคั่ง ซึ่งเขาเองก็ไม่อยากจะเชื่อว่าผู้ชายหน้าตาดีแบบนี้จะมาสนใจผู้ช่วยสาวของเขา คงเพราะมตแดงนิสัยดี มีน้ำใจ เปิดเผย ตรงไปตรงมากระมัง

“เอาเถอะในเมื่อนายตัดสินใจดีแล้ว ฉันพอจะรู้จักอยู่บริษัทหนึ่ง ชื่อคิวปิดฮัต ผู้ช่วยที่คลินิกฉันเคยไปใช้บริการ”

“จริงหรือ ดีจังเลย ถ้ามีคนรู้จักเคยไปใช้บริการก็คงง่ายขึ้น ฉัน... เองก็กลัวเจอบริษัทที่ไม่ใช่มืออาชีพ”

“ฉันจะถามเบอร์จากคุณมตแดงให้ละ นายจะได้โทร. ไปคุยดู”

ธนกฤตกลืนน้ำลายก่อนเอ่ยประโยคด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“นายไปเป็นเพื่อนฉันไม่ได้หรอก ไหนๆ วันนี้นายก็ว่างอยู่แล้ว ไม่ต้องไปเปิดคลินิกแล้วไม่ใช่หรือ”

“เอางั้นหรือ ฉันไม่ค่อยชอบไปบริษัทแบบนี้สักเท่าไร”

“เอาน่า นึกว่าเห็นแก่ฉัน ขึ้นเดินตุ่มๆ เข้าไปคนเดียวคงเขินแย่”
ธนกฤตแย้ง

เพราะเห็นสีหน้าสลดลงของเพื่อนรัก สุดท้ายศรัณย์จึงตอบตกลง “ก็ได้ ฉันจะไปเป็นเพื่อนนายเอง แต่ไม่ใช่ไปถึงแล้วให้ฉันสมัครเป็นเพื่อนฉันไม่เอาด้วยนะ”

“รู้แล้วว่า ใครจะไปทำแบบนั้น แต่ฉันยังมีเรื่องอยากให้นายช่วยอีกอย่าง นายก็รู้ว่าปีกับม้าฉันเป็นนักธุรกิจใหญ่ที่ขึ้น ถ้าหากใครรู้ว่าฉัน

มาสมัครบริษัทหาคุณแบบนี้ คนจะครหาเอาได้ ฉันก็เลยไม่อยากบอกใครว่าฉันทำงานบริษัทอะไร”

“ทำไมต้องทำให้ยุ่งยากด้วยต้น ปกติบริษัทพวกนี้เขาปิดประวัติลูกค้าเป็นความลับอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ”

“ก็ใช่ แต่ฉันก็กลัวว่ามันจะรั่วไหลออกไป ปีกับม้าคงอายเพื่อนๆ แน่ ฉันอยากให้เรื่องเรียบร้อยก่อนแล้วค่อยพาแฟนไปอวดที่เมืองจีน ที่นี้พอปีกับม้าถูกใจแฟนของฉัน ทุกอย่างก็เรียบร้อย”

“ก็ได้ นั่นก็แล้วแต่นาย แล้วนายจะบอกเขานายทำอาชีพอะไรกันล่ะ ถ้าไม่ใช่พนักงานธุรกิจ”

“ฉันบอกว่าเป็นหมอฟันได้ไหม ดูก็ดี”

ศรัณย์อึ้ง มองหน้าเพื่อนรักอย่างลำบากใจ ธนกฤตคงเห็นสีหน้าลังเลจึงรีบแย้งขึ้น

“แต่ฉันไม่ได้จะอ้างชื่อคลินิกนายนะ นายก็แค่เอาออกพักหน้าไปเวลาพนักงานถาม แค่นี้ก็สิ้นเรื่อง”

นัยน์ตาคมที่จ้องมาทำเอาศรัณย์ปฏิเสธไม่ออก ยามที่เขาอยู่ในจุดตกต่ำที่สุดของชีวิต ครอบครัวมีปัญหาก็ได้เพื่อนคนหนึ่งที่ช่วยดึงกลับมาทันตแพทย์หนุ่มถอนหายใจก่อนเอ่ยรับปากเพื่อน

“ก็ได้ ฉันทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นก็แล้วกัน”

“ขอบใจมาก งั้นเราไปบริษัทคิวปิดฮัตกันวันนี้เลยไหม ฉันใจร้อนอยากพบเนื้อคู่เร็วๆ”

๓

The Lovers (คู่รัก)

ช่วงเวลาแห่งความรักระหว่างชายกับหญิง
ใครเปิดได้ไฟใบนี้อั้ให้ระวัง ความรักกำลังจะวิ่งชนคุณ ณ วินาทีนี้...

สำนักงานบริษัทคิวปิดฮัตตั้งอยู่ย่านสีลม และบังเอิญเหลือเกิน
ที่เป็นตึกเดียวกับที่ชนกฤตเคยนัดพบ ครันย์เหลือบมองเพื่อนรักก่อนจะ
ถามด้วยความสงสัย

“นี่มันตึกเดียวกับที่นายเคยนัดฉันนี่”

“ครึ่งก่อนนายมารอที่นี่หรือเธอ”

ครันย์พยักหน้าเป็นการตอบรับ แต่แล้วภาพของหญิงสาวหน้าตา
น่ารักที่กดปุ่มปิดลิฟต์รั่วก็ผุดขึ้นด้วย เขาอดประหลาดใจไม่ได้ว่า เพราะ
เหตุใดถึงจำหญิงสาวคนนั้นได้แม่นทั้งที่เพิ่งเจอกันครั้งเดียว เธอเป็นผู้หญิง
ตัวเล็ก ผิวขาวจัด ผมตัดหยิกเป็นลอนๆ สไตล์เกาหลีอย่างที่ปัจจุบันนิยม
ทำกัน วงหน้ารูปไข่ดูน่ารัก เครื่องหน้าทูล้วนกระจุ่มกระจุ้มไปหมด แต่
สิ่งที่ครันย์ลืมไม่ลงคือ ใบหน้าบูดบึ้งและท่าทางเอาแต่ใจ

“บริษัทฉันอยู่อีกตึกหนึ่งถัดไปต่างหาก แต่ช่างเถอะตอนนั้นมันเป็น
อดีตไปแล้ว เรารีบขึ้นไปเถอะ”

ทั้งสองก้าวเข้าไปในลิฟต์ ป้ายบอกชั้นของบริษัทต่างๆ ภายในตึก

บอกว่าคิวปิดยัต์อยู่ชั้นลิบแปดตรงกับที่ผู้ช่วยสาวบอกพอดี ศรีนัยมองตัวเลขที่เพิ่มขึ้นตามลำดับ สายตากวาดมองป้ายโฆษณาหาคู่ซึ่งติดอยู่บนผนังแทบจะทุกด้าน ภายในลิฟต์นอกจากเขากับชนกฤตแล้วยังมีชายหนุ่มสวมสูทหน้าตาเนิร์ดๆ อีกคน เดว่า จุดหมายคงเป็นที่เดียวกัน ศรีนัยอดคิดไม่ได้ว่า ตัวเองเซยหรือตกยุคจริงๆ อย่างที่ชนกฤตพูดหรือเปล่า...

ในยุคปัจจุบันที่ทุกคนใช้ชีวิตอยู่กับความฉาบฉวย ทุกอย่างฟังคอมพิวเทอร์หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ แต่สำหรับศรีนัยแล้วกลับคิดว่าความรักไม่ควรมีพื้นฐานจากสิ่งเหล่านี้ แม้ตัวเขาเองจะมาจากครอบครัวที่เรียกได้ว่าล้มเหลวก็ตาม ครอบครัวของเขาแตกแยกด้วยปัญหาอดนียมคือเรื่องชู้สาว และสิ่งที่เหมือนเงาดำมืดในใจทันตแพทย์หนุ่มมาตลอดหลายปีก็คือเรื่องแม่

ไม่มีใครรู้ว่ามารดาของศรีนัยหายตัวไปไหน แต่เรื่องนี้อัจฉาเมื่อสิบปีก่อนทำให้บิดาของเขาแทบเอาปี๊บคลุมหัวไปทำงาน

ตอนนั้นศรีนัยเพิ่งสอบเข้าคณะทันตแพทยศาสตร์ได้เป็นปีแรก แม้เจ้าตัวจะไม่ประหลาดใจที่สอบติด เพราะตลอดเวลามารดาก็ย้ำเสมอว่าอนาคตเขาจะประสบความสำเร็จ แต่ศรีนัยกลับไม่เคยรู้เลยว่า ความโชคดีในครั้งนั้นจะมาพร้อมกับมรสุมลูกโตที่สาหัสจัดครอบครัวเขาจนพังครืนในพริบตา

ภาพทุกอย่างเหมือนขาวดำ แต่คงมีสีดำนากกว่า เพราะบัดนี้ในจิตใจของศรีนัยก็ยังดำมืด เขาจำได้ดีถึงความรู้สึกของตัวเองยามมองมารดาด้วยสายตาสงสัยระคนหวาดกลัว นั่นก็เพราะไม่แน่ใจว่าท่านเป็นฆาตกรตามที่สังคมกล่าวหาหรือเปล่า...

เสียงสัญญาณดังขึ้นเมื่อลิฟต์ตัวเดิมพาทั้งหมดมาถึงชั้นลิบแปด ความคิดของศรีนัยหยุดลง เปลี่ยนเป็นกวาดตามองบริษัทหาคู่ ถ้าไม่ใช่เพราะชนกฤตขอร้องเขาคงไม่ยอมมาด้วย

ด้านหน้าบริษัทมีมุมน้ำพุตรงตามหลักฮวงจุ้ยเป๊ะ แถมยังมีรูปปั้น

กามเทพยื่นมือ ชวนให้ลูกค้าที่เดินเข้ามาดอมยืมไม่ได้ เมื่อก้าวเข้าไปในบริษัท พนักงานสาวหน้าแฉล้มก็เดินเข้ามาต้อนรับและพาทั้งคู่ไปยังห้องรับรอง ศรัณย์กวาดตามองไปรอบๆ ขณะที่ธนกฤตอ่านโบรชัวร์ได้เพียงครู่เดียวก็นั่งไม่ติด มีท่าทางตื่นเต้นอย่างเห็นได้ชัด

“นั่งลงก่อนเถอะ ขึ้นเดินวนไปวนมาแบบนี้เสียบุคลิกกันพอดี”
ทันตแพทย์หนุ่มตึง

เขาเป็นคนหนึ่งที่จะไม่มีวันใช้บริการบริษัทหากอยู่อย่างเด็ดขาด แต่คิดว่าจะต้องเอาเรื่องราวความชอบส่วนตัวมาสาธยายบอกใครก็ไม่รู้ ศรัณย์ก็รับไม่ได้แล้ว สำหรับเขาความรักควรเกิดจากคนสองคนที่ตั้งใจเรียนรู้กันและกัน หากจะแต่งงานกับใครสักคนเขาจะเลือกผู้หญิงที่ดีพร้อม ที่สำคัญต้องไม่มาจากการเลือกให้โดยคนอื่น

เสียงประตูเปิดทำให้ศรัณย์ต้องเงยหน้าขึ้นมอง และตรงหน้านั่นเอง เขาก็ได้เห็นหญิงสาวที่ไม่โหดคนเดิม ชายหนุ่มบอกไม่ถูกว่ารู้สึกเช่นไร เสียงหัวใจเต้นแปลกๆ คงเพราะแปลกที่หอรอกน่า...ชายหนุ่มคิด

มือสองข้างขึ้นเหงื่อ...คงเพราะเจ้าของบริษัทประหยัดแอร์ นั่นเป็นคำอธิบายให้ตัวเอง แต่เมื่ออีกฝ่ายยิ้ม ทันตแพทย์หนุ่มก็แทบจะลืมหายใจไปในทันที เขาริบสันตึระชะไล่ความรู้สึกมีนง คงเพราะพักก่อนไม่พอ หรือไม่ก็ขึ้นลิฟต์แล้วเวียนหัวทำให้รู้สึกเช่นนี้

“ลัสดีคะ ดิฉันมีลินหรือมีมนะคะ ยินดีต้อนรับสู่บริษัทเคิวปิดฮัต
ไม่ทราบว่าคุณคนไหนจะมาเป็นลูกค้าคะ หรือว่าทั้งสองคนเลย”

หญิงสาวฉีกยิ้มกว้าง ศรัณย์หน้าตึง ริบซึ่มือไปทางธนกฤต เขาแค่มามีเพื่อนก็ถือว่ามากพอแล้ว

“ผมเองครับ ผมชื่อธนกฤต เป็นทันตแพทย์ ส่วนนั้นเพื่อนผม ศรัณย์”

คนถูกบังคับให้โกหกพยักหน้าท่าทางพิพัพพวน สุดท้ายจึงเสมอลิ่งของรอบๆ ห้องแทน

“เราเริ่มกันเลยดีไหมคะ มีمبرกวนคุณชนกฤตกรอกเอกสาร
ชนิดหนึ่งนะคะ ประเดี๋ยวเราจะได้คุยรายละเอียดกัน ไม่ทราบว่าคุณชนก
ฤตมีแพ็คเกจในใจหรือยังคะ”

“ครับ ผมเห็นในโบรชัวร์มีโฆษณาแพ็คเกจที่เรียกว่าทดลองใช้บริการ
มันหมายความว่ายังไงหรือครับ”

“คืออย่างนั้นคะ แพ็คเกจทดลองใช้เรามีไว้สำหรับลูกค้าที่เพิ่งเริ่ม
มาเป็นสมาชิกคะ ด้วยราคาสบายๆ แต่เป็นช่วงเวลาสั้นๆ แค่วันหนึ่งในราคา
หนึ่งหมื่นบาท การสมัครก็ไม่ยุ่งยากเลยคะแค่กรอกเอกสาร”

“ดีครับ ช่วงแรกผมอยากได้แพ็คเกจเบาๆ ก่อน เพราะเพิ่งมาเป็น
ลูกค้า”

“ได้คะ ทางบริษัทเราถือความพอใจของลูกค้าเป็นหลักคะ มีผมจะ
ดูแลให้ มีمبرกวนขอบัตรประชาชนหน่อยได้ไหมคะ”

“อ๊ะ ขอโทษนะครับคุณมีม พอดีผมลืมเอามา”

“เหอะคะ แต่ปกติระเบียบของบริษัทเราต้องใช้คะ”

“ว่า แะจ้ง ทำไงดี ถ้าผมส่งแฟกซ์ตามมาให้ทีหลังได้ไหมครับ
รับรองเย็นนี้พอลับถึงบ้าน ผมจะรีบส่งมาให้ทันที บริษัทคุณมีมเปิด
แฟกซ์ไว้ตลอดหรือเปล่าครับ”

“จ้ะก็ได้คะ มีมยกให้เป็นกรณีพิเศษเท่านั้นคะ” มิลินยิ้มหวาน
เอาใจลูกค้า

“ขอบคุณมากนะครับคุณมีม ผมได้ยินมาว่าบริษัทมีจัดงานปาร์ตี้
ให้ลูกค้า ผมสนใจ คุณมีมพอจะจัดการให้ได้ไหมครับ เร็วเท่าไรก็ยิ่งดี
ผมใจร้อน ต้นเดือนหน้าอาจจะต้องบินไปประชุมที่ต่างประเทศ”

“ได้เลยคะไม่มีปัญหา ปาร์ตี้ของเราจัดวันเสาร์หน้าพอดี มีมจะ
จัดการให้คะ”

ชนกฤตยิ้มรับ เขารับแฟ้มเอกสารมาจากมิลินและเริ่มต้นจตปากกา
ลงไป ขณะที่หญิงสาวอดไม่ได้ที่จะเหลือบมอง

“แล้วตอนสัมภาษณ์ ไม่ทราบว่าคุณชนกฤตอยากจะได้ห้องที่เป็นส่วนตัวหรือให้เพื่อนอยู่ด้วยคะ”

“ไม่เป็นไรครับ ให้เพื่อนผมอยู่ด้วยเถอะ ผมกับศรัณย์เราเหมือนคนคนเดียวกันอยู่แล้ว”

มิลินลอบมองชายหนุ่มสองคนที่อยู่ตรงหน้าด้วยหัวใจระทึก แทบไม่น่าเชื่อว่าวันนี้เธอจะได้เจอกับลูกค้าหล่อๆ พร้อมกันถึงสองคน ไม่ใช่หล่อธรรมดา แต่ประมาณเทพบุตรลงมาจุติ ที่สำคัญทั้งคู่ตัวหอม แต่เพราะอยู่ในห้องด้วยกัน มิลินจึงไม่แน่ใจว่ากลิ่นน้ำหอมแมนๆ สะอาดๆ นั้นมาจากใครกันแน่ แต่ถ้าให้เดาน่าจะเป็นคนผิวขาวเสียมากกว่า

ตั้งแต่เกิดมาจนอายุยี่สิบหกในปีนี้ มิลินไม่เคยเห็นชายหนุ่มที่ดูดี สู้สีกันกันไม่ลงเหมือนสองคนนั้นเลย ชนกฤตนั้นหล่อแบบใสดุจตรงกับสเปกของมิลินเปียบ ด้วยรูปร่างสูงเกินร้อยแปดสิบ ผิวขาวจัด คิ้วเข้มดกหนา พาดอยู่เหนือขนตาคมกริบที่ส่งประกายขี้เล่น จมูกโด่ง สายตาของมิลินกวาดมองก็รู้ว่า เป็นของแท้ที่แม่ให้มา ปลายจมูกหักงุ้มตรงปลาย ริมฝีปากแดงจัดอย่างคนสุขภาพดี ที่สำคัญรูปร่างไม่ได้พอมกะห่องแบบดารานักร้องสมัยนี้ แต่แข็งแรงบึกบึน

ตลอดเวลาที่ให้สัมภาษณ์ อีกฝ่ายก็คลี่ยิ้มและหัวเราะ ทำเอาหัวใจกามเทพสาวหลอมละลายไปหมดทุกห้อง แต่โชคร้ายที่เธอไม่ได้อยู่ตามลำพังกับเขา ยังมีใครอีกคนที่นั่งหน้าหงิกตลอดเวลา

มิลินไม่เข้าใจ ศรัณย์หงุดหงิดเรื่องอะไร หน้าตารักดี หล่อเหลา ผิวเป็นสีน้ำผึ้งอมทองเกือบทั้งร่าง เขาไม่ได้ค้ำแต่ดูแข็งแรงแบบชายไทยแท้ๆ รูปร่างสูงเต็มไปด้วยกล้ามเนื้ออย่างคนออกกำลังกายกลางแจ้งเป็นประจำ ไม่เทอะทะแบบผู้ชายสมัยนี้ที่ชอบเข้าฟิตเนสเฉพาะกล้ามเนื้อแบบก้ามปู จนดูเพกเหมือนของเทียม แต่เป็นคนที่ยอกกำลังกายจริงๆ บางทีอาจเป็นเทนนิส หรือไม่ก็ฟุตบอล บาสเกตบอล...

ส่วนที่สะดุดตาอีกอย่างคือ มือที่เรียวสวยราวกับมือของผู้หญิง

มันชวนให้มิลินนึกถึงมือศิลปินเอก บางทีเขาอาจจะเป็นจิตรกรหรือไม่ก็ เป็นนักปั้น มิลินจินตนาการว่าเธอกับเขาปั้นดินเหนียวให้เป็นรูปร่าง มือ ลูบไล้กันไปมาเหมือนกับฉากในภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง

‘เธอคิดอะไรอยู่?’ หญิงสาวชะงัก นั่นมันลูกค้ำ กฎเหล็กของภีมก็คือห้ามพนักงานทุกคนของแวนซ์สู่วางกับลูกค้ำอย่างเด็ดขาด ไม่อย่างนั้น จะถูกลงโทษ ตัดเงินเดือน रिบไบน์ส หรืออาจถูกไล่ออก

หญิงสาวสันตริษะ สลัดความคิดฟุ้งซ่านของตัวเองออกไป ความจริงที่เธออยู่เบื้องหน้าคือ ชายหนุ่มปั้นหน้ายักษ์ จมูกโด่งหายใจพืดพิตรวกับ จะพ่นควันออกมาเหมือนมังกรยามพิโรธ แถมริมฝีปากยังแหม่มสนิท ตามคมดูคุณั้นทำเอามิลินแทบละลาย

“คุณมี้มครับ คุณมี้ม” ธนกฤตนั้นเองที่กำลังเรียกเธอ

มิลินจิกมือตัวเองที่อยู่ใต้โต๊ะ แต่แล้วจมูกกลับได้กลิ่นหอมมากขึ้นไปอีก อาจเป็นตอนที่ธนกฤตเอียงหน้าเข้ามาใกล้ หญิงสาวหลับตาพริ้ม ทำจมูกพุดพิดเพื่อหาต้นตอ

“เอ่อ...ขอโทษค่ะ คุณธนกฤตมีอะไรหรือเปล่าคะ”

“คือ ผมจะถามว่า ห้องน้ำไปทางไหนครับ”

มิลินยิ้มเจื่อนๆ เดินนำไปทางห้องน้ำซึ่งอยู่ด้านนอกบริษัท ครู่เดียว เธอก็กลับมานั่งอยู่ในห้องตามลำพังกับชายหนุ่มคนเดิม คราวนี้มีมิลินถึงได้รู้ว่าที่แท้กลิ่นหอมสดชื่นนั้นมาจากชายหนุ่มผิวเข้มตรงหน้านั่นเอง รอยยิ้มบนหน้าหุบลงฉับเมื่อพบกับสายตาดิจๆ ตวัดมอง

“คุณไม่สบายหรือเปล่า ทำทางเหม่อๆ หรือว่าเมา”

หญิงสาวหน้าตึง ถ้าจะโทษก็ต้องโทษเขาที่จงใจใส่กลิ่นหอมเสี้ยฟุ้ง ทำให้เธอเคลิ้ม มิลินอยากรู้จริงๆ ว่าผู้ชายตรงหน้าทำงานอะไรกันแน่ สจ๊วต หรือว่านักบิน งานอะไรที่ทำให้เขาแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าเนียบขนาดนี้ รองเท้าหนังแบบลาลองตัดเย็บอย่างดี เลือ่วไปโลแบบเรียบกับกางเกงยีน ทำให้ร่างสูงดูดีไปทุกส่วน

“ฉันไม่ได้เมาสักหน่อย”

“แล้วทำไมต้องทำจุกผูกฟืดแบบนี้ พิลึกคน”

“ฉันได้กลิ่นน้ำหอม”

ชายหนุ่มหลุดยิ้ม เป็นครั้งแรกที่มิลินได้เห็นฟันของอีกฝ่าย เธอเพิ่งเคยเห็นผู้ชายฟันสวยกว่าก็ตอนนี่เอง สมัยเด็กมีแต่คนชมว่าเด็กสาวฟันสวย นั่นก็เพราะป้าอองค์กำชับหนักหนาให้รักษาสุขภาพฟัน แม้จะวงแสงวงแต่เธอก็ต้องแปรงฟันก่อนนอนทุกวัน รวมถึงการใช้ไหมขัดฟันทำความสะอาดหลังรับประทานอาหารทุกครั้งจนเป็นความเคยชินไปแล้ว

“น้ำหอมผมเอง ทำไม หรือว่าคุณแพ้”

“เปล่าค่ะ ฉันชอบกลิ่นหอมๆ ต่างหาก”

“พนักงานบริษัทนี้เพี้ยนอย่างคุณทุกคนหรือเปล่า”

“คุณว่าใครเพี้ยน” มิลินลืมหูลืมตาไหว้ เธอตัวตาสายตาจ้องหน้าชายหนุ่ม

“ก็คุณไง หนึ่งใจลอยๆ เจ้านายคุณคิดยังไงถึงได้ส่งพนักงานหน้าตาเบ๊วๆ มาทำงาน จะได้เรื่องหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“นี่คุณ อย่าดูถูกบริษัทคิวบิตฮัตของเราเป็นอันขาดนะคะ เราทำงานแบบมืออาชีพ แล้วบริษัทเราก็เปิดมานานแล้วด้วย ถ้าคุณไม่เชื่อค้นข้อมูลในอินเทอร์เน็ตได้เลย มีแต่คนชมเราทั้งนั้น เราหาquíให้ลูกค้าสำเร็จมานักต่อนักแล้ว”

“ผมก็ไม่ได้ว่าแบบนี้ ผมเองก็เคยได้ยื่นชื่อบริษัทคุณมาบ้าง เพียงแต่ส่งเด็กมาทำงานแบบนี้มันดูไม่เป็นมืออาชีพเท่าไร”

“คุณคะ ถึงหน้าฉันจะเด็กกว่าอายุ แต่ฉันทำงานที่นี่มาตั้งสี่ปีแล้ว”

มิลินส่งสายตาดูไปให้ เธอไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรอีกฝ่ายถึงดูไม่ค่อยพอใจเธอนัก สังเกตตั้งแต่เดินเข้ามา สายตาที่กวาดมองมาอย่างสำรวจ รวมถึงข้อความค่อนข้าง แม้จะไม่ใช้ครั้งแรกที่รับงาน แต่มีมือใหม่อย่างมิลินก็ต้องช่ยอนความตื่นเต้นเอาไว้ เธอต้องพิสูจน์ผลงานให้เห็นว่า

ทำได้

“เอาเถอะ จะกี่ปีก็ช่าง ขอให้คุณทำงานให้เต็มที่ก็แล้วกัน ไม่ใช่เอาแต่อารมณ์ ไม่เช่นนั้นแล้วเพื่อนผมคงเสียเงินเปล่า”

คิวของหญิงสาวเลิกขึ้นอย่างประหลาดใจ เธอมั่นใจว่าไม่เคยทำอะไรแล้วใช้แต่อารมณ์จนเป็นเหตุให้ชายหนุ่มเอาไปดิงได้ แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะมีแต่อคติ

“ถามจริงๆ เอะ คุณไม่พอใจอะไรนั้นหรือเปล่า คุณศรัณย์”

อีกฝ่ายสะอึกเมื่อถูกเรียกชื่อเต็มยศ ก่อนจะป็นสีหน้าเคร่งยิ่งกว่าเดิม

“เรียกผมว่า รัน ดีกว่า”

“ก็ได้ค่ะคุณรัน คุณมีปัญหาอะไร หรือว่าคุณเองก็อยากจะเป็นลูกค้าด้วย”

“ผมเนี่ยนะ” น้ำเสียงของอีกฝ่ายเหยียดหยัน เมื่อบวกกับสายตาที่มองมาทำเอามิลินอดหงุดหงิดไม่ได้

“คนอย่างผมไม่สนใจบริการหาคู่หรอก”

“ทำไมคะ บริษัทหาคู่ไม่ดีตรงไหน” เป็นครั้งแรกที่มิลินโมโหจนลืมตัว กฎข้อแรกของพนักงานต้องถือลูกค้าเป็นหลัก ห้ามทะเลาะกับลูกค้า หากมีคนใดถูกร้องเรียน เชื่อว่าก็มักจะต้องลงโทษอย่างหนักเป็นแน่

“ก็ตรงที่ว่า คุณเป็นคนนอกแต่ทำเจ้ากี้เจ้าการให้คนสองคนเขาเจอกันถามจริงๆ เอะ คิดว่าตัวเองเป็นกามเทพจริงๆ หรือไง ผมว่ามันไร้สาระสุดๆ”

นอกจากเขาจะทำหน้าบึ้งแล้วยังปากร้ายเหลือรับ โชคดีเหลือเกินที่ชายหนุ่มไม่ได้มาเป็นลูกค้า ไม่อย่างนั้นเขาคงถูกจัดอยู่ในกลุ่มลูกค้าที่หาคู่ยากเพราะมีปากคมกริบราวกับกรรไกร มิลินหน้าตึง แต่ก็ต้องสะกดอารมณ์ไว้

“ถ้าไร้สาระจริงๆ คุณธนภฤตคงไม่มาใช้บริการของเราหรอก”

คราวนี้อีกฝ่ายอึ้งบ้าง มิลินแอบดีใจที่ตอกหน้าอีกฝ่ายจนหน้าหงาย

แต่แล้วก็อดนึกถึงคำพูดของภีมว่าลูกค้าคือพระเจ้าขึ้นมาไม่ได้ แม้เธอจะไม่พอใจชายหนุ่ม แต่การทะเลาะกับลูกค้าในวันแรกคงไม่ดีแน่

“นั่นเพราะเขามีเหตุจำเป็น”

“บริษัทของเรามีหลักเกณฑ์ในการทำงานชัดเจน เราใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ออกแบบมาเฉพาะเพื่อคัดเลือกคู่แข่งให้ลูกค้าเพื่อให้ตรงตามความต้องการให้มากที่สุด ซึ่งแน่นอนลูกค้าจะได้คู่แข่งที่ตรงใจและมีคุณภาพ”

“เอาเถอะ จะเพราะอะไรก็ช่าง เชิญคุณทำงานของคุณต่อไปเถอะ ยังไงเสียผมก็ไม่สนใจบริการของคุณ”

“หรือว่าคุณไม่อยากจะให้คุณธนกฤตมีแฟน นี้คุณกับเขา...”

ผู้ชายหน้าตาดีสองคนสนิทสนมกันจนอีกฝ่ายเรียกว่าเป็นคนคนเดียวกัน มิลินดาได้ทางเดียวคือเป็นคู่แข่ง แต่คนตรงหน้าคงเป็นคู่แข่งที่แตกต่างเพราะบุคลิกแข็งๆ หรือว่าเป็นคู่แข่ง

“ไม่! ผมกับมันไม่ได้เป็นคู่แข่ง”

“เสียใจด้วยนะคะ เขาเป็นคนมาขอให้บริษัทเราหาคู่ให้เอง ฉันไม่เกี่ยว”

มิลินห์รีตามอง ท่าทางของอีกฝ่ายดูบึ้งตึงอย่างเห็นได้ชัด แถมตลอดเวลาที่ชายหนุ่มอีกคนตอบคำถามอย่างฉะฉาน อีกฝ่ายก็เอาแต่นั่งนิ่งไม่สบอารมณ์

“หยุดความคิดบ้าๆ ของคุณได้แล้ว ผมแค่ไม่อยากจะให้เพื่อนถูกหลอก”

“งั้นคุณก็วางใจได้ค่ะ บริษัทของเราไม่เคยหลอกหลวงลูกค้า เรามีเกียรติประวัติการทำงานที่ได้มาตรฐาน ไอเอสไอ เอชเอ...” และอื่นๆ อีกสารพัดที่มิลินกำลังจะบรรยาย

“พอทีเถอะ ผมไม่อยากจะฟัง เอาเป็นว่าผมจะจับตาดูคุณกับทีมงาน หากทำให้ชื่อเสียงเพื่อนผมเสียหายละก็ รับรองว่าผมเล่นงานคุณหนักแน่”

ชายหนุ่มอีกคนเปิดประตูเข้ามาพอดี สงครามเล็กๆ ระหว่างสองฝ่าย

จึงสิ้นสุดลง มิลินลอบมองหนุ่มผิวเข้ม สังเกตว่าไหนกแก้มเขาแดงระเรื่อด้วยความโมโห กามเทพสาวลอบถอนหายใจ แล้วตั้งปณิธานกับตัวเองว่า ต้องรีบทำให้งานครั้งนี้สำเร็จลุล่วงก่อนที่เธอและเขาจะต้องเป็นศัตรูกันไปมากกว่านี้...

ความหงุดหงิดยังคงอยู่กับมิลินตลอดทั้งวัน เพราะหลังจากรับลูกค้าคนที่สองเสร็จ เพื่อนสาววัยเด็กก็เปิดประตูกลับเข้ามาในบริษัทอีก ในจังหวะที่สองหนุ่มยืนอยู่หน้าลิฟต์ มิลินอ้าปากค้างก่อนจะกะพริบตาถี่ๆ เรียกสติคืนมา

“อ้าวริน มาทำไมเธอ ลืมอะไรหรือเปล่า”

หญิงสาวถามขึ้น ไม่นึกไม่ฝันว่าสิ่งที่ไฮโซสาวจะทำต่อจากนี้ไปคือ ‘ตามใจ’ เพราะพอระรินสะบัดก้นออกจากบริษัทไปไม่ถึงชั่วโมง เพื่อนสาวก็โทร. ตามเรื่องงานปาร์ตี้ที่ยิ่งกว่าเจ้าของบริษัทเสียอีก มิลินพยายามเข้าใจ เพราะคิดว่าอีกฝ่ายคงกังวลหากบริษัทจัดคู่มาไม่ถูกใจ

“นั่นใคร” ระรินไม่ตอบ แต่ย่อนถามอีกเรื่อง

มิลินเลิกคิ้วแทนคำถาม แต่แล้วเมื่อเห็นว่าสายตาของระรินจ้องอยู่ที่หนุ่มคู่อูคูู่ที่รอลิฟต์อยู่ก็เข้าใจได้ทันที

“ลูกค้า รินลืมอะไรหรือเปล่า?”

“ฉันอยากนัดเดทกับหนุ่มสองคนนั้น”

มิลินอ้าปากค้างยิ่งกว่าเดิม ปกติแล้วลูกค้าไม่ได้เป็นผู้เลือกคู่เดทเอง หลังจากพนักงานชักประวัติลูกค้า พร้อมทั้งตรวจสอบประวัติพื้นฐานต่างๆ เสร็จแล้วก็จะนำข้อมูลทั้งหมดใส่ลงไปโปรแกรมเนื่อคู่ประตูดวงเพื่อจับคู่ ทั้งสเปก ความชอบ ฐานะ ลักษณะนิสัย

หลังจากนั้นจะมีรายการชื่อคู่นัดเดททั้งหมดสลับคนออกมา พนักงานซึ่งรับลูกค้าจะเลือกสรรอีกทีเพื่อความเหมาะสม หลังจากนั้นจึงโทร. ไปนัดหมายลูกค้าให้ร่วมงานปาร์ตี้เพื่อให้ทั้งคู่ได้เจอกัน ลูกค้าแต่ละคนจะได้

รู้ข้อมูลของคุณเด็ดเพื่อพิจารณาว่าถูกใจหรือไม่ โดยขึ้นอยู่กับแพ็คเกจที่ซื้อ หากซื้อแพ็คเกจราคาสูงก็มีสิทธิ์ดูข้อมูลของอีกฝ่ายได้มากขึ้น

“แต่ลูกค้าเพิ่งเข้ามาสมัครเมื่อครู่นี้เอง ขอมีมตรวจสอบอะไรอีกนิดได้ไหม”

“ทำไม หรือว่ามีมจะหวงเอาไว้เอง ก็เห็นอยู่ว่าผู้ชายคนนั้นสเปกมันชัดๆ เลย เขาทำงานอะไร พ่อแม่เป็นใคร อายุเท่าไร รวยไหม...”

ระรินทำท่าจะดึงแฟ้มประวัติไปจากมือหญิงสาว มิลินแยกเขี้ยวใส่ทำสีหน้าจริงจังทันที

“ไม่ได้นะริน มีมให้รินดูแฟ้มไม่ได้ รินอยากรู้อะไรก็ถามมาสิ”

“รินถูกใจผู้ชายสองคนนั้น คนที่หล่อๆ ขาวๆ นั้นชื่ออะไร เอาแฟ้มมาให้รินดูหน่อย”

มิลินยิ้มปากแน่น กอดแฟ้มไว้ราวกับมันคือทองคำแห่งมูลค่ามหาศาล ปกติแล้วบริษัทจะไม่ให้ลูกค้าดูแฟ้มข้อมูลดิบของลูกค้าคนอื่น เพราะถือเป็นความลับส่วนตัว เพื่อป้องกันความไม่ปลอดภัยที่อาจจะเกิดขึ้น

“ไม่ได้นะริน มันผิดระเบียบ”

“งั้นรินจะไปฟ้องคุณกิม ว่ามีมทำงานไม่ได้เรื่อง ดูสิว่าจะถูกตัดเงินเดือน เบี้ยเลี้ยง โบนัส เงินค่าชดเชย...”

กามเทพสาวหน้าซีดเผือดเมื่อโดนขู่ เธอกำมือแน่น ช่มความโกรธ

“ทำไมรินต้องทำแบบนี้ด้วย ทำไมไม่ใจเย็นๆ รอ ทั้งรินทั้งเขาก็เพิ่งเข้ามาวันนี้ มีมยังไม่ทันได้จัดการอะไรเลย มีมบอกแล้วไงว่าขอตรวจสอบข้อมูลก่อน ถ้ารินถูกใจเขาจริงๆ มีมจะจัดให้เจอกันในงานเลี้ยง”

“แต่รินไม่มีเวลารอแล้วนะ เดือนหน้ารินก็จะต้องพาแฟนไปงานวันเกิดเพื่อนคุณแม่ ชินรอให้มีมจัดการ เกิดรินวิตขึ้นมาจะทำยังไง”

“เดือนหน้า!” มิลินโพล่งขึ้น กลืนน้ำลายดังเอือก

“ใช่... มีมต้องหาแฟนให้รินให้ได้ และเดือนหน้าผู้ชายคนนั้นก็ต้องพร้อมที่จะเปิดตัวกับครอบครัวริน”

กามเทพสาวอยากจะตะโกนออกมาด้วยความคับแค้น นี่ระรินเห็น บริษัทคิวปิดฮัตเป็นบริษัทหาแฟนด่วนหรือยังไงกัน คนเราลองจะศึกษา นิสัยใจคอกันก็ต้องใช้เวลา จะให้เจอกันปั๊บแล้วบ๊ิงกันปั๊บเป็นแฟนกัน ภายในหนึ่งเดือนคงไม่ได้ ยิ่งนิสัยเย่อหยิ่ง เอาแต่ใจ อวดรวยแบบระริน แล้วผู้ชายร้อยทั้งร้อยเป็นต้องไล่เกียร์ถอยหลัง

“รินต้องใจเย็นๆ”

“ไม่ยุ่งไม่เย็นแล้ว มิมั้จะบอกหรือไม่บอกว่าผู้ชายสองคนนั้นชื่ออะไรกันแน่ หรือจะให้รินฟ้องคุณก็...” ชื่อของบอสจอมโหดยังเอ่ยไม่จบ ด้วยซ้ำ มิลินจำต้องแค้นเสียงตอบอย่างไม่มีทางเลือก

“เขาชื่อธนภฤต ชื่อเล่นชื่อตัน เป็นทันตแพทย์”

“แล้วอีกคนหนึ่งล่ะ”

มิลินตาโตยิ่งกว่าเดิม ส่งก้อนให้เพื่อนสาว

“นั่นไม่ใช่ลูกค้า เขาแค่มาเป็นเพื่อน”

“ไม่รู้ล่ะ รินสนใจอีกคนหนึ่งด้วย”

“ไหนรินว่าชอบคนขาวๆ ไร แต่คุณศรัณย์เขาผิวคล้ำนะ ไม่ใช่สเปก รินสักหน่อย” มิลินแย้ง ตาเหลือบมองเพื่อนสาวที่ทำหน้ามีเลศนัยน่าสงสัย ทำทางระรินเหมือนกำลังวางแผนบางอย่าง และที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ มิลิน รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กรับใช้อีกครั้ง...

“ไม่รู้ล่ะ รินอยากรู้จักทั้งสองคน และก็เป็นที่หน้าของมิมั้ที่จะต้อง พาเขาสองคนมาทำงานปาร์ตี้ในอาทิตย์หน้า หากไม่ได้รินจะฟ้อง...”

มิลินโบกมือเพื่อให้หยุด เธอถอนหายใจเฮือกใหญ่ ชักหน้าหงิก

“รินต้องได้ทุกอย่างตามใจเสมอเลยใช่ไหม มิมั้บอกรินแล้วไงว่า คุณศรัณย์ไม่ใช่ลูกค้า แล้วเขาก็ไม่สนใจหาคู่ด้วย มิมั้คงทำไม่ได้”

“แต่ถ้ามิมั้ทำได้ รินมีรางวัลให้ ไม่อยากได้เหรอ เงินโบนัสตั้งสิบ เปอร์เซ็นต์ของแพ็คเกจที่รินซื้อ ไม่ใช่ใช่น้อยๆ เลยนะ”

หญิงสาวตาลุกวาว ปากเธออ้ากว้างน้ำลายซึมที่มุมปาก ภาพของ

กระเป๋าคอเสื้อที่มีด้ามมอชอกลับเปล่งประกาย ตามด้วยภาพของเธอยาม นำกระเป๋ไว้ในฝันมาคล้องแขน พลรอบกายถูกจุดขึ้นราวกับจะเฉลิมฉลอง...

“มี้ม...เป็นอะไร”

“ปะ...เปล่า”

“ตกลงว่าไง จะทำให้รินได้ใหม่ ไม่อย่างนั้นโบนัสลิปเปอร์เซนต์ก็อด”
ระรินหันหลังขวับ กามเทพสาวจึงยื้อแขนเอาไว้

“กะ...ก็ได้ มี้มจะลองพูดให้ นี่มี้มเห็นแก่ความเป็นเพื่อนของเราะ ถึงยอมฝืนกฎของบริษัท แต่รินเองก็ห้ามกลับคำ ถ้าเกิดมี้มชวนคุณครั้นย์ มาร่วมปาร์ตี้ได้ ต้องให้โบนัสมี้ม”

“แน่นอน สำหรับรินเรื่องเล็กอยู่แล้ว ถ้ามี้มทำไดรินก็กล้าให้ เรื่องนี้จะเป็นความลับของเราสองคน”

มิลินไม่ใช่คนงก ตรงกันข้ามเธอเป็นผู้หญิงที่รู้คุณค่าของเงินต่างหาก เธอเป็นเพียงคนเดียวในบริษัทที่รู้สึกว่ น้ำเปล่ามีรสอร่อยกว่าชาไข่มุก หรือน้ำผลไม้ปั่นเพื่อสุขภาพที่หญิงสาวสมัยนี้นิยมบริโภคกัน เหตุผลนะหรือ ก็เพราะว่ามันฟรี ไม่เสียสตางค์ยังงี้ละ

หญิงสาวเป็นเพียงคนเดียวในบริษัทที่ไม่ค่อยรับประทานอาหารนอกบ้าน ไม่ว่าจะรับประทานอาหารตามร้าน ตามห้างสรรพสินค้า หรือแม้แต่ อาหารข้างทาง เหตุผลก็เพราะมันแพงเกินงบของเธอ

ช่วงกลางวันของมิลินมักเป็นอาหารกล่องทำร้อนๆ มาจากบ้าน พอถึงบริษัทก็ใช้เครื่องไมโครเวฟอุ่น ประหยัดไฟอีกต่างหาก แต่ทุกอย่างนี้จะต้องทำตอนที่มิ้มเจ้านายจอมเขี้ยบไม่อยู่เท่านั้น

ส่วนช่วงเย็นเป็นมือบังคับ นั่นก็เพราะหากป้าอนงค์รู้ว่าเธอจงใจอดข้าว มีหวังถูกบ่นจนหูชาแน่

กิจวัตรประจำวันของมิลินก็คือ จดบันทึกว่าในวันนี้ใช้จ่ายอะไร

ไปบ้างเพื่อเช็ก รายได้ของเรามีจำกัดคือมีเพียงเงินเดือน แต่รายจ่ายกลับมีมากเหลือเกิน

เริ่มจากการรถไฟฟ้า มีลินเลือกซื้อตั๋วเดือน ราคาตั๋วจึงถูกลง ทำให้ประหยัดไปได้มากโข ถ้าหากบ้านเธอไม่ได้อยู่คนละฟากโลกกับบริษัท หญิงสาวก็อยากจะได้เงินและพลังงานเสียให้รู้แล้วรู้รอด แต่ถ้าเทียบกับเงินเดือนที่จะถูกกั้มหักจากการตอบบัตรเครดิต มีลินจึงรู้ว่าไม่คุ้ม...

พอไปถึงที่ทำงานเธอก็ต้องตีหมาแพ่ ในขณะที่เพื่อนๆ ในบริษัทเลือกพึ่งบริการร้านค้าแพ่ที่ชั้นล่าง แต่มีลินกลับพอใจกาแพ่ซองสำเร็จรูปมากกว่า เพราะมันถูก แถมยังให้คาเพื่อนมากกว่ากาแพ่สดซงหอมกรุ่นเสียอีก แต่เอาเถอะ แคได้กลิ่นของมันมีลินก็รู้สึกสดชื่น ยิ่งรู้ว่าตัวเองประหยัดเงินค่ากาแพ่เป็นจำนวนหลายสิบบาทก็ยิ่งรู้สึกมีชีวิตชีวามากขึ้น ดังนั้นภาพที่ทุกคนเห็นเป็นประจำคือ สาวน้อยมีลินนั่งสูดกลิ่นกาแพ่สดจากแก้วของแพรวพราว รวมถึงนันทิสาเพื่อนซี้ที่สุดในบริษัท

ในแต่ละวันมีลินจึงมีรายจ่ายหลักคือค่าเดินทาง โชคร้ายที่วันนี้เพื่อนทุกคนลงความเห็นว่าเป็นกับข้าวข้างบริษัท ตกกลางวันจึงซู้ชวนกันไปกินก๋วยเตี๋ยวเรือเจ้าดัง มีลินจึงต้องเสียเงินเพิ่มอีกยี่สิบบาท ซินไม่ยอมไปมีหวังเจ็ลคิงบ่นอีกตามเคย ไร้ครั้นจะเอาข้าวกล่องของตัวเองไปกินที่ร้าน มีหวังโดนเจ้าของร้านเอามีตือไล่ไฟนออกมาแน่ วันนี้จึงเท่ากับว่าเธอขาดทุนไปถึงยี่สิบบาท!

มือเรียวเล็กถือปากกาจดตัวเลขสีแดงลงไปด้วยมือสั้นเทา อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจเฮือกใหญ่ด้วยความเสียดาย

ถ้าหากได้โบนัสของระรินก็ดีลิ...เธอคงไม่ต้องมานั่งเสียดายเงินแค่ยี่สิบบาท สิบบอร์ดเซนต์ของแพ็กเกจที่ระรินซื้อเท่ากับตัวเลขเท่าไร สมอมมีลินทำงานด้วยความฉับไว เธอแทบจะเห็นเงินปีกหนึ่งถูกวางลงตรงหน้า ขณะที่เจ้าตัวสูดกลิ่นหอมของธนบัตรเข้าไปด้วยความซึ้งใจ แต่ปัญหาใหญ่

ก็คือ จนปานนี้มีลินก็ยังคงคิดไม่ตกว่าจะชวนชายหนุ่มผิวเข้มหน้าดูคนนั้น มางานปาร์ตี้ได้อย่างไร นอกจากเขาไม่ใช่ลูกค้าแล้ว เขายังเกลียดบริการหาคู่ ยิ่งกว่าอะไรดี

ปิ่นโตเถาใหญ่พร้อมกับกระตักน้ำตักวางลงตรงหน้า ทำให้คนที่มียี่หน้าครุ่นคิดงยหน้าขึ้นทันควัน เมื่อเห็นเจ้าของอาหารก็คลี่ยิ้มกว้าง

“ป้าอ มาได้ยังไงคะ”

หลังจากให้อรติดูดวงให้หลายเดือนก่อน มลินก็ไม่ยอมให้อีกฝ่าย พุดเรื่องเนื้อคู่อีกเลย ไฟยิปซีวันต่อๆ มาล้วนแต่เป็นเรื่องราวของป้าองค์

“ป้าทำกับข้าวมาเผื่อเอง มีแต่ของจืดๆ ทั้งนั้น คนเป็นเบาหวานกินได้ ส่วนนี้น้ำตะไคร้ของเรา”

มลินยิ้ม อรติช่างรู้ใจ เพราะไม่ว่าเธอกับป้าองค์จะชอบกินอะไร อีกฝ่ายก็มักจะมึนน้ำใจทำมาเผื่อเสมอ อย่างน้ำตะไคร้ที่เรียกได้ว่าเป็นของโปรดเลยทีเดียวน สมัยที่แวะไปนั่งเล่นที่บ้านของอรติครั้งแรกๆ พอได้ชิม ครั้งนั้นก็เลยติดใจเรื่อยมา

“โอ...ป้าอทำอะไรมาเยอะแยะ มั้มเกรงใจ”

“เกรงใจทำไม ตะไคร้ก็ไม่กี่ตั้งค์ ป้าเองก็ชอบด้วย ชุ่มคอดี แล้วยี่ ป้าเราอยู่หรือเปล่า”

“ป้าองค์พาลุงชชัยไปทำกายภาพค่ะ เห็นว่าจะกลับช้าหน่อยวันนี้ เพราะหมอนัดตรวจอาการด้วย”

“เรากี่เลยนั่งเหม่ออยู่คนเดียว มีเรื่องอะไรกลุ้มใจหรือเปล่า ป้าเห็นนั่ง ถอนหายใจหลายเฮือกแล้ว” อรติเอ่ยแซว อีกฝ่ายจึงลูบท้ายทอยอย่างเขินๆ

“มั้มกำลังกลุ้ม ไม่รู้ว่างานครั้งนี้จะสำเร็จหรือเปล่า ป้าออดูไฟให้หน่อยสิคะ”

อรติคลี่ยิ้ม ทรวดตัวลงนั่งตรงหน้า

“เรานี่มันเหลือเกินจริงๆ นะยายมั้ม หายใจเข้าออกเป็นเรื่องดวงไปหมด ทำไมไม่ลองทำอะไรด้วยตัวเองบ้างล่ะจ๊ะ”

“โธ่ป้าคะ ก็มันยากนี่คะ งานนี้หินชัดๆ”

“ทำไม ลูกค้าเรื่องมากงั้นเหรอ” อรดีถาม

“คะ แล้วเขาก็ต้องการบางอย่างที่มันอยู่เหนือความสามารถของมี้ม”

เธอกำลังหมายถึงระริน เพื่อนรักหักเหลี่ยมโหดที่ต้องการหนุ่มคู่เด็ดถึงสองคน อันที่จริงในงานปาร์ตี้มีหนุ่มๆ ให้เลือกมากอยู่แล้ว แต่เจ้าตัวตันอุตุรียากได้คนที่ไม่ใช่เป้าหมายนะสิ

“ไม่มีอะไรยากหรอกถ้าเราพยายาม อย่างมี้มไม่เคยท้ออยู่แล้วไม่ใช่เหรอ”

ใช่...มีลินไม่เคยยอมแพ้กับชีวิต เธอคิดเสมอว่า หากยังมีลมหายใจ ก็ยอมมีหนทาง แม้ตอนนี้เธอจะไม่สามารถใช้ชีวิตเหมือนหญิงสาวคนอื่นๆ ที่มีความสุขกับการช้อปปิ้ง ดูหนัง หรือกินอาหารอร่อยๆ แต่เธอก็มีความสุขกับการได้เห็นเงินเก็บพอกพูนในธนาคาร และการได้เห็นสีหน้าสุขใจของป้ากับลุงก็ทำให้มีลินปลื้มอย่างที่สุด

“แต่บังเอิญเขาไม่ใช่ลูกค้าของมี้ม”

เรื่องราวของสองเทพบุตรหนุ่มถูกถ่ายทอดให้อรดีฟัง อีกฝ่ายฟังไปยิ้มไป สุดท้ายก็พยักหน้า มีลินจึงรีบวิ่งเร็วจึกกลับไปที่บ้านของอรดีเพื่อนำไฟล่ำรับเดิมมาให้ อรดีให้มีลินสับไฟและเลือกตัดด้วยมือซ้าย ก่อนหยิบไฟออกมาสามใบเพื่อทำนาย

“ไฟดีเสียด้วย รับรองว่างานครั้งนี้ของมี้มสำเร็จแน่ ดูไฟนี่สิ”

ไฟตรงหน้าคือ The Empress หรือราชินี หมายถึงคนที่เพียบพร้อมด้วยสมบัติและฐานะการเงิน

“ไฟอยู่ตำแหน่งนี้หมายความว่า มี้มจะมีผู้ใหญ่ช่วยอุปถัมภ์ คิดสิ่งใดก็จะสมหวัง งานการก็จะราบรื่น ส่วนใบนี้ มี้มรู้อยู่แล้ว คงไม่ต้องให้ป้าบอก”

ไฟคู่รักหรือ The Lovers วางเด่นอยู่ตรงกลาง ช่างๆ กันนั้นคือไฟดวงดาวหรือ The Star ซึ่งหมายถึงความสุขกายสบายใจ ถ้าเป็นธุรกิจ

ส่วนตัวก็จะดำเนินไปอย่างไม่มีอุปสรรค

“ป่าอรหอกมี้มหรือเปล่านั้น หรือว่าเล่นกลแกล้งมี้ม”

“ป่าเป็นหมอดูนะจะหนุ ไม่ใช่ักมายากลสักหน่อย แล้วไฟมี้มก็เลือกมาเองกับมือ จะมาโทษป่าได้ยังไง ป่าบอกแล้วไงว่ามี้มจะได้เจอเนื้อคู่”

ภาพของหนุ่มผิวเข้มผุดขึ้นมา แต่แล้วมิลินกลับเลือกที่จะนำภาพของชายอีกคนมาซ้อนทับ ถ้าให้เลือกระหว่างทันตแพทย์หนุ่มกับผู้ชายปากร้าย เธอขอเลือกคนแรกเสียดีกว่า แต่ที่มิลินประหลาดใจก็คือ เพราะเหตุใดตนถึงไม่อาจสลัดภาพใครอีกคนออกไปได้เลย หญิงสาวบอกตัวเองว่า อาจเป็นเพราะเขาตัวหอมและฟันสวย

มิลินไม่เคยเห็นใครมีฟันสวยแบบเขามาก่อน เธอได้ข้อมูลเพิ่มเติมจากธนฤตว่าอีกฝ่ายเป็นนักธุรกิจส่งออก นำแปลกที่เธอคิดว่าเขาดูไม่เหมือนนักธุรกิจสักเท่าไร น่าจะเหมือนนายแบบโฆษณาเสียฟันมากกว่า เสียอย่างเดียวกับที่เขาไม่ยิ้ม กลับป็นหน้าเหมือนอยากจะกัดคอเธอตลอดเวลา แถมด้วยประโยคที่จิตใจดำจนเจ็บจิต

‘คุณเป็นคนนอกแต่ทำเจ้าก็เจ้าการให้คนสองคนเขาเจอกัน ถ้ามจริง ๆ เอะ คิดว่าตัวเองเป็นกามเทพจริงๆ หรือไง ผมว่ามันไร้สาระสุดๆ’

ถ้าเป็นคนอื่นมิลินคงจะเถียงขาดใจ แต่เพราะดวงตาคมดูคุณั้นหรือเปล่าที่ทำเอาเธอเถียงไม่ออก จนสุดท้ายต้องเปลี่ยนเป็นกำมือแน่น

งานที่คิวปิดฮั้ตอาจดูไร้สาระในสายตาคนอื่น แต่สำหรับมิลินมันเป็นงานสุจริต ที่สำคัญเธอรักงานนี้ สมัยเรียนมหาวิทยาลัยมิลินก็เป็นคนที่ชอบจับคู่ให้เพื่อนๆ หลังเรียนจบเธอก็เป็นบัณฑิตอีกคนที่ต้องเดินเตะฝุ่นในวินาทีที่ก้าวเข้ามาสมัครงานที่บริษัทและได้เห็นวิสัยทัศน์ของก็มี้มทำให้โลกของเธอสว่างไสว

เธอคิดว่า ความรักคือความสุข ดังนั้นการอาสาเป็นกามเทพจับคู่ให้คนที่ขาดโอกาสย่อมเป็นงานที่ได้ทั้งบุญและเงินไปพร้อมๆ กัน แต่ชะตาไม่เป็นใจเมื่อตำแหน่งที่ว่างกลับเป็นพนักงานการเงิน เธอจึงได้แต่เฝ้ามอง

เพื่อนคนอื่นๆ ทำตัวเป็นกามเทพแฝงศรให้คนรักกันคนแล้วคนเล่าด้วยความอิจฉา ถ้าหากมีโอกาสได้เป็นกามเทพกับเขาบ้าง คงเป็นวันที่มิลินมีความสุขอย่างที่สุด...

“มิมไม่เห็นเจอใครเลยคะป้าอ มีแต่ยักษ์วัดแจ้งเสียมากกว่า”

หญิงสาวพยายามจินตนาการหน้าชายหนุ่มให้เหมือนยักษ์ถือกระบองแล้วฟันสวยๆ ของเขาก็เปรียบเสมือนเขี้ยวที่ยาวโง้งออกมา แต่โชคร้ายที่เธอต้องฟังพ่ายกษีใจดำตนนี้

“เพราะมิมัวแต่ปิดตัวเองอยู่นะลิ”

“ป้าอคะ มิมกำลังกลุ่มนะเนี่ย”

“ไม่เห็นต้องกลุ่มตรงไหนเลย ไปก็ซัซัดอยู่แล้ว ถึงจะมีอุปสรรคแต่ก็จะสำเร็จ”

“ป้าอว่ามิมจะใช้วิธีไหนเกลี้ยกล่อมให้เขายอมมาร่วมงานปาร์ตี้ดีคะ ในเมื่อเขาไม่ได้เป็นลูกค้าของมิม แถมเขายังเกลียดบริษัทหาคู่อีกต่างหาก”

“ใช้ความจริงใจยังงั้นละมิม ทำให้เขารู้ว่ามิมหวังดี อยากให้เขาได้เจอคนดีๆ แค่นี้ทุกอย่างก็สำเร็จ”

หลอดไฟในหัวของมิลินสว่างวาบ...ภาพหนึ่งผุดขึ้น เธอเกาะแขนอรรตี คล้ายมกวาง

“จริงด้วย มิมคิดอะไรออกแล้ว ขอคุณนะคะป้าอ ป้าอนี่เป็นเทพอุปถัมภ์ของมิมจริงๆ รู้แบบนี้มิมให้ป้าอดูไฟให้ตั้งนานแล้ว ไม่ต้องมานั่งเครียดจนตีนกาขึ้นแบบนี้หรอก”

มิลินกระหึ่มยิ้มย่อง เธอคิดว่ามีวิธีแล้วที่จะทำให้ชายหนุ่มผิวเข้มยอมร่วมงานเลี้ยงปาร์ตี้คืนโสดในอาทิตย์หน้า...

Six of Wands (หกไม้เท้า)

การเดินทางไปยังเป้าหมายช่างยากลำบาก
ถ้าใครเปิดได้ไพ่ใบนี้ แสดงว่าอุปสรรคกำลังก้าวเข้ามา
อย่าท้อแท้ มุ่งมั่นต่อไปแล้วจะประสบผลสำเร็จ...

ศรัณย์กำลังเหนื่อยและหงุดหงิดขณะที่เดินกลับเข้ามาในบ้าน หลังจากแยกย้ายกับเพื่อนรักที่หน้าบริษัทคิวปิดฮัต เขาก็แวะกลับไปคลินิกเพื่อทำฟันให้คนไข้อีกสองราย นำแปลกที่ปกติแล้วการได้ทำงานที่ตัวเองรักจะทำให้ชายหนุ่มอารมณ์ดีขึ้น ผิดกับวันนี้

ตลอดเวลาหลายชั่วโมง ภาพของกามเทพสาวที่ชื่อมิลินวนเวียนกลับมาทำให้รู้สึกขี้ใจ ยิ่งนึกถึงตอนที่อีกฝ่ายนั่งพูดคุยก้มเข้มกับชนกฤต ในฐานะลูกค้าแล้วก็ยิ่งทำให้หันตแพทย์หนุ่มอดโมโหไม่ได้

เธอคงเกลียดชังหน้าเขาสุดๆ โทษฐานที่บังอาจไปวิจารณ์การทำงานของบริษัทคิวปิดฮัตอย่างเถรตรงขนาดนั้น แต่สำหรับศรัณย์แล้ว การริอ่านเป็นกามเทพคอยจับคู่ให้มนุษย์โลกช่างเป็นงานที่ไร้สาระสิ้นดี แม้จะอดยอมรับไม่ได้ว่า บริษัทที่เขาปรามาสดูจะไปได้สวยในด้านธุรกิจ เพราะตลอดเวลาที่นั่งอยู่ก็มีลูกค้ามากมายแวะเวียนผ่านเข้ามาไม่ขาดสาย บริษัทแห่งนี้กำลังรุ่ง แม้จะยอมรับว่าในยุคสมัยนี้ทุกอย่างล้วนแต่เป็นดิจิทัล แต่ไม่น่าเชื่อว่าแม้กระทั่งการหาคู่ก็ต้องออนไลน์

ที่ตั้งสำนักงานอยู่ในตึกสูงตระหง่านย่านธุรกิจแถวสีลม คณะครู
ทำเล็กรู้ว่าค่าเช่าคงแพงระยับ ตอนอยู่ที่บริษัทสายตาเขากวาดไปเห็นชาย
หนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ในห้องกระจกด้านในสุด เขาเคยเห็นอีกฝ่ายในนิตยสาร
ชื่อดังของเมืองไทย

‘ภิรม เตชะดำรงกุล’ เป็นหนึ่งในนักธุรกิจเนื้อหอมและเป็นที่จับตามอง
เพราะทำงานเกี่ยวกับการทำหาคู่ให้ลูกค้า เหมือนบริษัทแมตซิงเดตที่มีชื่อเสียง
ในต่างประเทศ ครั้นยัดคิดไม่ได้ว่าเขากำลังกลายเป็นทันตแพทย์
เชยๆ เพราะดูเหมือนเขาเป็นเพียงคนเดียวที่ไม่เห็นด้วยกับบริษัทหาคู่แบบนี้

เท่าที่กำลังเดินหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงบางอย่างแว่วมาเข้าหู แม้จะ
รู้ว่าผู้ที่อยู่ในห้องคือใคร และกำลังคุยเรื่องอะไร แต่ครั้นยกกลับอยากให้
ทุกอย่างเป็นแค่ความฝัน...

“อะไรนะ ยังหาไม่เจออีกหรือ กะอีแค่คนคนเดียว ทำไม่ถึงทำงาน
ไม่ได้เรื่อง แล้วอย่างนี้ผมจะเสียเงินจ้างนักสืบเอกชนแพงๆ อย่างคุณมา
ทำไม”

ศรุษเป็นบิดาของครั้นย์ ในอดีตท่านคือข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของ
กระทรวงแห่งหนึ่งซึ่งบัตนี้ลาออกจากงานมาใช้เวลาส่วนใหญ่กับต้นไม้
ใบหญ้า งานอดิเรกที่โปรดปรานคือเลี้ยงกล้วยไม้ เวลาที่ผ่านมานานถึงสิบปี
ควรจะทำให้ลืมใครบางคน แต่ไม่ใช่สำหรับศรุษ

“ผมขอโทษด้วยครับ แต่ผมพยายามเต็มที่แล้วจริงๆ ไม่ว่าจะที่บ้าน
พักของเพื่อนหรือญาติ แต่ไม่มีใครได้ข่าวภรรยาของท่านเลย ผม
เกรงว่า...”

“อย่าบังอาจพูดว่าภรรยาผมตายไปแล้วนะ ไม่อย่างนั้นผมฟ้องคุณ
หมดตัวแน่ หน้าที่คุณคือตามหาภรรยาผมให้เจอโดยเร็วที่สุด”

“แต่นี่มันก็สิบปีแล้วนะครับ บางทีคุณนายอาจจะย้ายไปอยู่ต่าง-
ประเทศ...”

“พอกันที ผมเชื่อแน่ว่าภรรยาผมยังอยู่ในเมืองไทยแน่นอน ดังนั้น

หน้าที่คุณคือต้องหาเธอให้พบ จะเสียเงินเท่าไรผมไม่ว่า ต่อให้พลิกแผ่นดินหากก็ต้องเจอ ได้ยินไหม ถ้าไม่ได้ข่าวคืบหน้าอย่ามาให้ผมเห็นหน้าอีก”

เสียงโวยวายภายในดังอีกรู้อย่างใหญ่ก่อนที่ประตูห้องสมุดจะเปิดออก แล้วนักสืบเอกชนหน้าตาซีดจ๋องก็เดินออกมาด้วยสีหน้าร้อนที่สุดขีด นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่นักสืบโดนเรียกมาต่อว่า บ่อยครั้งที่ศรัณย์อดคิดไม่ได้ว่า เพราะเหตุใดบิดาถึงไม่ยอมทำใจ ว่าอดีตที่ผ่านมาจนถึงสิบปีน่าจะทำให้ท่านลืมนภรรยาที่หนีหายไปได้ สุดท้ายชายหนุ่มก็ตัดสินใจก้าวเดินเข้าไป ด้วยรู้ว่าสิ่งที่บิดาต้องการมากที่สุดในเวลานี้ก็คือคนคุยเป็นเพื่อน

บนโต๊ะทำงานตัวใหญ่ในห้องสมุดบัดนี้มีแฟ้มวางอยู่ ยังคงเป็นแฟ้มที่ว่างเปล่าเหมือนเช่นเคย ช่างๆ กันคือกรอกรูปใส่ภาพถ่ายครอบครัวพ่อแม่ ลูก หญิงวัยกลางคนในภาพส่งยิ้มอย่างมีความสุข เช่นเดียวกับบิดาที่ยิ้มกว้างใช้มือโอบไหล่คนทั้งคู่ไว้คนละข้าง ผิดแต่ว่าตอนนี้เหลือเพียงเขากับบิดาเพียงลำพังเท่านั้น

“พ่อยังไม่เลิกล้มความตั้งใจที่จะตามหาแม่อีกเหรอครับ”

“ทำไมแกถึงพูดอย่างนี้วัน นี้แม่แกนะ จะให้พ่อยอมแพ้เฉยๆ อย่างนั้นหรือ ไม่มีทาง”

ไม่เพียงแต่ศรัณย์ที่เจ็บ ศรัณย์เองก็รู้สึกเช่นเดียวกัน เหตุการณ์เมื่อสิบปีก่อนเปรียบเหมือนหนอนเนื้อไม้ที่กัดกินจิตใจ เช่นเดียวกับรอยร้าวระหว่างเขากับบิดาที่ดูเหมือนจะกว้างขึ้นทุกขณะ เขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดบิดาจึงไม่ลืมนะ ขณะที่เขาเองพยายามจะลืมหेतุดการณ์นั้น...

“แต่เรื่องมันก็นานมาแล้วนะครับ ถ้าแม่คิดจะกลับมาหาเราจริง คงมานานแล้ว”

“บางทีแม่แกอาจจะยังไม่เข้าใจพ่อก็ได้ เธออาจคิดว่าพวกเรายังโกรธ”

“แล้วพ่อไม่โกรธเหรอครับ แม่ทำให้เราต้องอับอายขายหน้าคนอื่น ๆ

ถ้าไม่เพราะแม่ พ่อก็คงไม่ต้องลาออกจากงาน”

เมื่อสิบปีก่อนบิดาเคยทำงานเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของกระทรวงแห่งหนึ่ง ท่านควรจะได้รับบำเหน็จบำนาญสมกับความเหน็ดเหนื่อย แต่เพราะเรื่องอื้อฉาวทำให้ต้องลาออกจากงานก่อนเวลาอันควร

ชีวิตแต่งงานที่หอมหวานของบิดามารดากลับกลายเป็นเรื่องข้าวฉวนใหญ่โต เมื่อมีคนเห็นว่า ศรุฑพาเลขาฯ สาวไปส่งที่คอนโดฯ เรื่องราวหลังจากนั้นทำให้คิดว่าบิดากำลังนอกใจ สามีกรรยาเริ่มทะเลาะเบาะแว้ง

“แต่แม่ไม่ได้ทำอะไรผิด เข้าใจไหมรัน แม่แก่ไม่ใช่ฆาตกร”

มือของชายหนุ่มกำแน่น เขาถามตัวเองหลายต่อหลายครั้ง แต่คำตอบกลับเป็นสีเทา แม่ในอดีตมารดาเป็นคนอ่อนโยน แต่พอเกิดเรื่อง เขาก็ได้เห็นท่านในแง่มุมต่างออกไป การทะเลาะเบาะแว้ง ขว้างปาข้าวของจนถึงทำร้ายร่างกาย บ้านทั้งหลังแทบลุกเป็นไฟ บิดาปฏิเสธเสมอว่าไม่ได้คิดอะไรกับเลขาฯ จนกระทั่งเกิดเหตุร้ายขึ้น หญิงสาวคนนั้นถูกฆ่าตาย มารดาครั้นนั้นก็ตกเป็นผู้ต้องสงสัยเพราะท่านเป็นคนเดียวที่ไปปรากฏตัวในลานจอดรถในคืนวันเกิดเหตุ แถมยังมีเรื่องทะเลาะกันอีกด้วย

คดีครั้งนั้นเป็นเรื่องราวโต้นด่งทางหน้าหนังสือพิมพ์อยู่หลายอาทิตย์ เพราะสภาพศพของเลขาฯ สาวที่ถูกแทงจนพรุนบ่งบอกถึงความโหดเหี้ยมของฆาตกร และจนปานนี้ก็ยังไม่จับคนร้ายไม่ได้ แม่ภายหลังคดีจะถูกตัดสินว่ามารดาของเขาไม่ได้เป็นผู้กระทำผิด แต่สุดท้ายท่านก็ได้ถูกสั่งคุมตัดสินลงโทษไปเรียบร้อยแล้ว

ชายหนุ่มเงียบไม่ตอบ เขายอมรับว่าตนก็เป็นหนึ่งในคนที่สงสัยมารดา หลักฐานทุกอย่างชี้ชัดไปที่ท่าน แต่เพราะทางทนายจำเลยมีหลักฐานมาช้ก้าน ทำให้ท่านหลุดจากคดีในที่สุด

“นี่แกยังไม่หยุดคิดว่าแม่เป็นฆาตกรอีกหรือ เพราะแบบนี้แม่แก่ถึงไม่ยอมกลับมา”

ความอดทนของศรันย์ขาดฝืนเมื่อได้ยินประโยคนั้น เขาทนไม่ได้

ที่ถูกกล่าวหาเช่นนี้

คืนที่ฝนตกหนักเป็นคืนที่มารดาหายไปจากบ้าน หลังจากนั้นก็ไม่เคยมีใครได้ข่าวคราวทำนองอีกเลย บิดาส่งนักสืบออกตามหาจนทั่ว ขณะที่ศรัณย์จมอยู่กับความรู้สึกผิด

เขาเกือบจะลาออกจากมหาวิทยาลัยหลายครั้ง ถ้าไม่ได้ธกฤตช่วยปลอบโยนให้กำลังใจ ในส่วนลึกต้องยอมรับว่าเขาเป็นหนึ่งในคนที่สงสัยมารดา ความคิดนี้กัดกร่อนจิตใจเรื่อยมา และเพราะเหตุนี้หรือเปล่าก็ไม่รู้ เขาถึงยังไม่มีแฟน

แม้จะเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี และมีสาว ๆ มากมายผ่านเข้ามา แต่ไม่มีใครที่ทำให้ศรัณย์คิดถึงความสุขและวางใจ บาดแผลนั้นสร้างรอยร้าวลึกจนเจ้าตัวแทบทนไม่ได้...

“ไม่จริง ผมไม่ได้คิด”

“แกอย่ามาโกหก พ่อไม่เชื่อ หัวใจแกทำด้วยอะไรหรือรัน นี่แม่ที่ให้กำเนิดแกมานะ แม่เลี้ยงแกมากับมือ แกยังระแวงได้”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง แล้วแม่หนีพวกเราไปทำไมล่ะครับ”

“ก็เพราะแม่เขาน้อยใจนะสิ ไม่ได้...พ่อจะไม่มีวันยอมแพ้ ไม่ว่าจะต้องเสียเงินสักเท่าไร พ่อจะต้องให้คนหาตัวแม่แก่ให้เจอจนได้”

“ทำไมพ่อไม่ปล่อยแม่ไป ไม่แน่ว่าแม่...”

“หยุดพูดเดี๋ยวนี้ะรัน ที่ผ่านมาพ่อไม่เคยทำอะไรในฐานะสามีเพื่อตอบแทนความรักของแม่แก่เลย ดังนั้นตราปัดที่พ่อยังมีลมหายใจ พ่อจะไม่มีวันยอมแพ้ พ่อจะต้องตามแม่แก่กลับมาให้ได้”

ศรัณย์มองบิดาที่ลุกขึ้นเดินออกจากห้องไป ภายในห้องสมุดคงเหลือเพียงความเงียบงัน ชายหนุ่มมองภาพถ่ายบนโต๊ะด้วยสายตาเศร้าสร้อย วูบหนึ่งที่เขาอดสงสัยไม่ได้ว่า ถ้าวันหนึ่งตามหามารดาเจอจริงๆ ประโยคแรกที่เขาจะพูดคืออะไร...

ทันตแพทย์หนุ่มไม่คิดมาก่อนว่าจะได้รับโทรศัพท์จากมิลิน นั่นก็เพราะครั้งสุดท้ายที่เจอกันอีกฝ่ายดูไม่ค่อยพอใจสักเท่าไร แต่ที่เขายอมมาพบคงเป็นเพราะน้ำเสียงที่ดูว่าอนสุดชีวิตของเธอมากกว่า ทั้งคู่นัดกันที่ร้านกาแฟแห่งหนึ่งในห้างสรรพสินค้า

“คุณมีธุระอะไรกับผม”

ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น ปกติแล้วเขาไม่ใช่คนพูดจาเมฆาวไม่มีน้ำ นี่คงเป็นครั้งแรก ครั้นนึกอยากรู้เหลือเกินว่าจุดมุ่งหมายที่อีกฝ่ายนัดเขามานั้นเพราะอะไร

“เอ่อ คือว่า ดิฉันมีข้อเสนอดีๆ มาให้คุณ”

ตัวเข้มนเล็กขึ้น เขายังเดาไม่ออกว่าข้อเสนอดีๆ ที่มิลินพูดถึงนั้นหมายถึงอะไร นับตั้งแต่กลับจากบริษัทคิวปิดฮัต ชายหนุ่มก็ถามตัวเองเป็นรอบๆ ที่ร้อยละ ตัดสินใจผิดหรือเปล่าที่ยอมไปเป็นเพื่อนธนภฤต หากมีใครเห็นเข้าว่าหมอมันหนุ่มรูปหล่อผิวสีน้ำตาลผิวดำเดินเข้าบริษัทหาคุณ มีหวังต้องเอาปี๊บคลุมหัวเดินเป็นแน่

“ผมคิดว่าพูดชัดเจนแล้วนะคุณมิลิน ว่าผมไม่สนใจ”

“คุณจะไม่ลองฟังดูก่อนหรือคะ ดิฉันมั่นใจว่าข้อเสนอที่ดีมากๆ สำหรับหนุ่มโสดอย่างคุณ”

“รู้ได้ยังไงว่าผมโสด”

ครั้นยกตอกกลับ หน้าตาเขาบอกก็ให้ออย่างนั้นเลยหรือว่าเป็นคนไม่มีคู่ ไม่ใช่ว่าชายหนุ่มไม่ยอมมีแฟน แต่เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาไม่เคยรู้สึกอยากมีคนพิเศษเสียมากกว่า

ผู้หญิงมากมายที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ทั้งเพื่อนในคณะหรือแม้แต่คนใช้ สาวๆ หลายคนต่างทอดสะพานมาให้ แต่ไม่เคยมีใครที่ทำให้ชายหนุ่มอยากยกชีวิตโสดให้ สำหรับเขาการแต่งงานเปรียบเสมือนการถูกจองจำไม่เช่นนั้นแล้วบ้านนี้บิดาของเขาคงจะลืมเรื่องราวในอดีตและแต่งงานใหม่กับใครสักคนมากกว่า

“เอ่อ คือว่า ดิฉันเดาเอา ในเมื่อเพื่อนคุณกำลังอยากหาคุณ บางทีคุณเองก็...”

“บอกแล้วไงคุณมิลินว่าผมไม่สนใจหาคุณ ไม่ว่าจะตอนนี้หรือตอนไหนๆ ก็เหมือนเดิม”

ใบหน้าของหญิงสาวดูพิศพิพาน ครันย์เหลือบมองคนตรงหน้า มิลินมีใบหน้ารูปไข่ จมูกโด่ง ริมฝีปากอím ขนตายาวหนาเป็นแพ เป็นเพราะนัยน์ตากลมโตใสแจ๋วคุณั้นหรือเปล่าที่ทำให้ครันย์รู้สึกอยากแกล้ง...

“นั่นคุณก็อาจจะอยากมีเพื่อน”

“เพื่อนผมมีเยอะพอแล้วคุณมิลิน เพื่อคุณจะไม่รู้ ผมมนุษย์สัมพันธ์ดีมาก”

ครันย์แกล้งประชด อันที่จริงเขามีเพื่อนสนิทนับคนได้ เหตุการณ์อื้อฉาวเมื่อหลายปีก่อนทำให้ชายหนุ่มค่อนข้างเก็บตัว เขาอดระแวงไม่ได้ว่าสักวันจะมีใครคนหนึ่งเอ่ยปมในอดีตขึ้นมา

“บางทีคุณอาจจะเหงา”

“ผมทำงานทุกวันตั้งแต่เก้าโมงถึงทุ่ม ดังนั้นผมคงหมดสิทธิ์เหงา”

สีหน้าของหญิงสาวเหือดลง คงเพราะถูกครันย์ไล่ต้อนจนจนมุมสุดท้ายมิลินจึงทำตาแดงๆ ก่อนจะพูดออกมาด้วยประโยคที่ชายหนุ่มคาดไม่ถึง

“แต่ฉันอาจต้องตกงาน ถ้าคุณไม่ยอมไปงานปาร์ตี้ในวันเสาร์นี้”

“บอกผมหน่อยสิคุณมิลิน ว่าทำไมผมจะต้องไปร่วมงานปาร์ตี้นี้ด้วย แล้วมันเกี่ยวอะไรกับการที่คุณต้องตกงาน” ครันย์ชักสีหน้าตึง

“เอ่อ คือว่า ฉันหาลูกค้าเข้าร่วมปาร์ตี้ได้ไม่ครบ ทำให้บริษัทขาดทุน”

“คุณโกหก”

ชายหนุ่มโต้ว นัยน์ตาที่หลุบลงอย่างมีพิรุณทำให้รู้ว่ามิลินไม่ได้พูดความจริง ผู้หญิงคนนี้อ่านง่ายเหลือเกิน ยามที่พูดไม่ตรงกับใจ เธอจะดูหลุกหลิก มือสองข้างซึ่งอยู่บนตักจิกนิ้วตัวเอง

“จริงๆ นะคะ ฉันต้องหาลูกค้าให้ครบ ไม่อย่างนั้นฮิตเลอร์...เอ่อ หมายถึงบอส คงจะต้องไล่ฉันออกแน่ๆ”

“ถ้าคุณยังไม่มีความจริงใจละก็ เราก็ไม่มีอะไรต้องพูดกัน”

ร่างสูงผุดลุกขึ้น แต่แล้วมือเล็กๆ ที่ยื่นเหยียบกลับคว้าแขนเขาเอาไว้ ครั้นยืบน้หน้าเรียบ ดึงมือกลับอย่างช้าๆ แต่พอเห็นหญิงสาวทำตาแดงๆ ก็อดรู้สึกผิดไม่ได้

“คุณรันคะ ถือเสียว่าฉันขออภัย”

“ถ้าไม่บอกความจริงละก็คุณมิลิน ผมจะไม่ฟังคำขออภัยอะไรทั้งนั้น”

เพราะถูกไล่ต้อนจนจนมุมขนาดนี้ ไบหน้าสวยจึงบึ้งตึง เธอส่งก้อนให้ชายหนุ่ม ขณะที่ครั้นยมองท่าทีของหญิงสาวอย่างช้าๆ

“คุณต้องคาดคั้นฉันให้ได้เลยใช่ไหม”

“ก็ใช่สิ ก็ผู้หญิงอย่างคุณมันจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน บอกผมมาว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แล้วผมถึงจะพิจารณาดูว่าช่วยได้ไหม”

เขาจ้องมองหญิงสาวตาเป่ง มิลินกลืนน้ำลายลงคอ มือจับกระเป๋าบนตักแน่น

“คือว่า...มีลูกค้าคนหนึ่ง เธอสนใจคุณ”

ไบหน้าของครั้นยมแปรเปลี่ยนเป็นบึ้งทันที ก่อนจะตอบออกมาด้วยเสียงหัววนสนิท

“นี่ผมกลายเป็นสินค้าของคุณไปแล้วเหรอ ไหนคุณบอกว่าบริษัทคิวปิดฮัตมีหลักการทำงานที่ชัดเจนไง แต่นี่อะไร แค่มผมเข้าไปที่บริษัทก็ถูกคุณปิดประกาศขายแล้ว อย่างนี้ผมจะเชื่อใจได้ยังไงว่าเพื่อนผมจะไม่ถูกหลอก”

“โอ้...คุณรันคะ มันสุดวิสัยจริงๆ ฉันสาบานได้ว่าไม่ยอมให้เรื่องนี้เกิดขึ้น แต่บังเอิญวันที่คุณเข้าไปที่บริษัท คุณระรินเกิดถูกชะตากับคุณ”

“ระรินเป็นใคร”

“ลูกค้าวีไอพีของเราค่ะ”

“ฉันคุณกับบอกเธอไปสิว่าผมไม่ใช่ลูกค้า และผมก็ไม่สนใจเรื่องหาคู่อะไรด้วย”

“ฉันบอกไปหมดแล้วค่ะ แต่เธอบอกว่าอยากรู้จักคุณจริงๆ เธอรวยมากเลยนะคะ ตระกูลก็เป็นผู้ดีเก่า การศึกษาก็สูง หุ่นดี หน้าตาก็สวย เหมือนดาราทันที”

“ถ้าเธอเทียบพร้อมจริง ทำไมปานนี้ถึงยังไม่หาคู่”

มิลินหน้าง่ำลงทันทีเมื่อโดนตักคอ มือจิกกระเป๋าสตางค์ขึ้นอีก ครั้นยลอบมองกิริยานั้นยิ้มๆ เขาชอบสีหน้าบ้างๆ ของเธอ ชอบเวลาริมฝีปากอ้มแนมแนม อีกทั้งยังอยากรู้ว่ามิลินจะมีวิธีหว่านล้อมยังไงต่อไปอีก

“เธอแม้ว่าทำงานก็เลยไม่มีเวลาหาแฟนนะคะ แล้ววันที่จริงคุณก็เป็นผู้ชาย ไม่เห็นต้องคิดอะไรมาก แค่งานเลี้ยงปาร์ตี้ ไม่ใช่ไปที่อโคจรสักหน่อย”

“หมายความว่าผมไม่เสียหายงั้นสิ คุณพูดผิดแล้วคุณมิลิน งานของผมมีเกียรติ หากใครรู้ว่าผมจนตรอกจนต้องไปใช้บริการหาคู่ ยังไงผมก็เสียชื่ออยู่ดี”

“โอ...แค่ไปงานปาร์ตี้เองนะคะ คุณแค่ไปร่วมงานหักทลายเธอเสร็จ หลังจากนั้นก็แยกย้ายกันกลับบ้าน ฉันสัญญาว่าจะไม่ให้ใครมาข่มขืนกับคุณ”

“ยังไงผมก็ไม่ยอม เรื่องอะไรจะให้ผมไปปาร์ตี้ทั้งที่ผมไม่ได้ต้องการสักหน่อย”

“ขอรับรองเถอะค่ะคุณรัน อนาคตของฉันขึ้นอยู่กับคุณจริงๆ ถ้าคุณไม่ไปร่วมงาน ฉันต้องถูกเจ้านายไล่ออกแน่ๆ คุณจะให้ฉันทำอะไรเพื่อแลกเปลี่ยนก็ได้ ฉันยอมทุกอย่าง ได้โปรดเถอะนะคะ พลีส พลีส...”

ครั้นยจ้องมองใบหน้าอ่อนๆ ของอีกฝ่าย นำแปลกที่เขาชอบมอง นัยน์ตาสีน้ำตาลกลมโตคู่ นั้นเหลือเกิน ริมฝีปากของเธออวบอิม จมูกก็ดู

จิมลีม้นำเอ็นดู

เมื่อเห็นว่าผู้ชายตรงหน้าเงียบไม่ตอบ มิลินก็ขอบตาแดงกำจน
ครันย้อดสงสารไม่ได้

“ก็ได้ ผมยอมรับปากไปงานปาร์ตี้ของคุณก็ได้”

แล้วเขาก็ได้เห็นตากลมโตคู่นั้นเป็นประกายขึ้นมาทันทีราวกับเด็ก
ได้ของเล่นที่ถูใจ แก้มสองข้างเป็นสีแดงระเรื่อ “จริงๆ นะคะ คุณไม่ได้
หลอกฉันใช่ไหม”

“ใช่...แต่ข้อแลกเปลี่ยนก็คือ ผมจะไม่ยอมเสียเงินแม้แต่บาทเดียว
และระหว่างที่อยู่ในงานคุณมีหน้าที่กันผู้หญิงทุกคนที่เข้ามาเยี่ยมยามให้ออก
ห่าง ถ้าหากผมรู้สึกเหมือนถูกรบกวนล่ะก็ ผมมีสิทธิ์กลับบ้านในทันที”

ครันย้อมองใบหน้าเผือดสนิทของคู่สนทนาอีกครั้ง นำแปลกที่เขาคิด
ว่า เห็นแววตาของความยินดีกับความเสียดายอย่างสุดซึ่งผุดขึ้นพร้อมๆ กัน

มิลินใช้ปากกาแดงจดตัวเลขหนึ่งพันลงไป ในสมุดบันทึกด้วยมือที่
สั่นเทา หน้าที่ของเธอในคิวปิดฮัตคือพนักงานการเงิน นั่นหมายถึง เธอทำ
หน้าที่ควบคุมดูแลรายรับรายจ่ายของบริษัท เก็บเงินจากลูกค้าที่เข้ามาเป็น
สมาชิกทั้งในเว็บไซต์และลูกค้าวอล์กอิน รวมถึงค่าใช้จ่ายสำหรับการจัด
ปาร์ตี้น้ำชาที่มีขึ้นทุกสองอาทิตย์และปาร์ตี้ฉลองเรือที่การะเกดรับผิดชอบ
หญิงสาวต้องทำบัญชีรายรับรายจ่ายส่งให้มิมดูทุกเดือน เพื่อตรวจสอบว่า
ตอนนี้บริษัทคิวปิดฮัตมีสถานะมั่นคงเพียงใด

จะว่าไปแล้วคิวปิดฮัตไม่ใช่แค่มั่นคงแต่กำลังไปได้สวยมากต่างหาก
ทุกวันจะมีลูกค้าใหม่เข้ามาที่บริษัทเพื่อใช้บริการหาตู้ แทบไม่น่าเชื่อว่า
ตอนนี้มีลูกค้าอยู่ในระบบเป็นหลักแสนคนแล้ว นี่ยังไม่รวมข้อมูลในระบบ
ออนไลน์ซึ่งมีมากกว่า เนื่องจากคิวปิดฮัตเป็นบริษัทหาตู้เจ้าแรกๆ ในไทย
มีการสกรีนประวัติลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการ อีกทั้งบริการอื่นๆ ปลอดภัย
เกี่ยวกับการหาตู้ในทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการปรับปรุงบุคลิกภาพ การ

เข้าสังคม การแต่งหน้า และเรื่องอื่นๆ ที่จำเป็นสำหรับการออกเดทก็มี
เจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวก ปกติมีลินไม่เคยลำบากใจเวลาเก็บเงิน แต่
วันนี้เงินที่ต้องใส่เข้าไปในบัญชีกลับเป็นเงินของตัวเอง

หญิงสาวมองธนบัตรใบละพันตรงหน้าด้วยสายตาละห้อย เงิน
หนึ่งพันสำหรับสาวออฟฟิศที่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ซื่อเลื้อยผ້ารองเท้ากันกระจาย
ในตลาดนัดตอนเที่ยงอย่างเมามัน อาจดูเหมือนน้อย แต่สำหรับสาว
มัธยัสถ์อย่างเธอ มันเหมือนการฆ่าป่าดคอกันเลยทีเดียว

ต้องโทษระรินที่ทำให้เธอต้องเสียเงินจำนวนนี้ รวมถึงครั้นที่ยื่น
กติกามาหาโหดนี้ให้ ยิ่งนึกถึงบทสนทนาเมื่อครู่ที่เธอรีบโทร. ไปรายงาน
เพื่อนสาวทันทีที่งานสำเร็จก็ยิ่งเจ็บใจ

น้ำเสียงของระรินดีใจมากที่เธอสามารถดึงตัวชายหนุ่มทั้งสองมา
ร่วมงานตามที่เจ้าตัวบุญซาได้ แต่สิ่งที่หญิงสาวต้องอึ้งกลับเป็นคำตอบของ
เพื่อน

‘มีมชวนคุณรันมาร่วมงานได้แล้ว แต่เขายื่นข้อเสนอว่าจะไม่ยอม
จ่ายเงิน มีมก็เลยคิดว่า...’

‘นี่อย่าบอกนะว่ามีมเสนอให้รันเป็นคนจ่าย ถึงรันจะรวยล้นฟ้าแต่
รันก็ไม่ไฉนหรอกนะ ในเมื่อมันเป็นความคิดของมีมเองที่ไปรับปาก มีมก็
ออกเงินให้เขาไปก่อนสิ’

หญิงสาวกำโทรศัพท์แน่น จ้องมองธนบัตรตรงหน้าด้วยน้ำตาคลอ
เบ้า ถ้าหากเธอมีพลังวิเศษคงเสกให้มันเพิ่มขึ้นอีกใบ เพราะนั่นหมายถึง
เธอจะไม่ต้องเสียเงิน...

‘แล้วรันจะให้มีมทำยังไง ถ้าเกิดให้จ่ายเงินคุณรันก็คงไม่ยอมมา’

‘ไม่รู้ละ ถ้าจะต้องจ่าย มีมกับรันก็ต้องหารกันคนละครึ่ง’

มีลินม้มปากแน่น วันนี้คงเป็นวันที่เธอดวงซวยที่สุดในชีวิต ไหน
เมื่อวานนี้ป้าอรบอกว่าไฟของหล่อนดี มีคนร่ำรวยมาอุปถัมภ์ยังไงละ แต่
ทำไมระรินถึงยังเหนียวตึงหนืดขนาดนี้ ทั้งที่เธอไม่ได้เกี่ยวข้องกับแต่

กลับต้องมาจ่ายเงินค่าร่วมปาร์ตี้

‘มะ...มีม’

‘ว่าไง ถ้าไม่...รินก็ไม่จ่ายสักแดงเหมือนกัน รินจะฟ้องคุณมีม’

ได้ที่เพื่อนสาวก็ยกเจ้านายขึ้นมาอ้าง มิลินคอคอแห้งผาก สุดท้ายก็ต้องยอมรับปาก แต่หลังจากวางโทรศัพท์ก็มานั่งเสียดายเงินจำนวนนี้ของตัวเอง มือหยิบธนบัตรวางลงไปแต่แล้วก็ดึงกลับมาอีกครั้ง เป็นอย่างนี้อยู่หลายรอบจนเพื่อนซึ่งที่นั่งอยู่ข้างๆ ถามขึ้น

“ทำอะไรอยู่มีม ตาแดงๆ เป็นอะไรหรือเปล่า”

มิลินกริดน้ำตา รีบเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้เพื่อนรักฟังทันทีด้วยความรันทด ทันทีที่ฟังจบนั้นทิสาก็เอ่ยขึ้น

“ยายรินนี่เขี้ยวจริงๆ นะ นี่นะเหอเพื่อนสมัยอนุบาล”

มิลินพยักหน้า สำหรับเธอแล้วระรินไม่ควรจะถูกเรียกว่าเพื่อนด้วยซ้ำ เพราะนับตั้งแต่เจอกัน มิลินรู้สึกว่าคุณยอนกลับไปเป็นคนรับใช้ประจำตัวเหมือนเมื่อยี่สิบปีก่อนไม่มีผิด นอกจากจะโทร. จิกจนถึบแล้ว ยังต้องนั่งฟังระรินสาธยายความเพียบพร้อมของตัวเองให้ฟังอยู่บ่อยๆ อีกด้วย

“ใช่ น่าสงสารคุณต้นจัง ที่ต้องได้ระรินไปเป็นแฟน”

“คุณต้น?” นันทิสาทรีตาลงอย่างจับผิด รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของเพื่อนรักทำให้มิลินเหมือนว่าสิ้นหลังหวะ รีบปฏิเสธทันควัน

“อะไรกันน้อย อย่ามองมีมแบบนั้นนะ มีมไม่ได้คิดอะไรสักหน่อยก็แค่ลูกค้ำ”

อันที่จริงเธอก็แอบสนใจลูกค้ำหนุ่มอยู่เหมือนกัน นอกจากเขาจะหล่อราวกับเทพบุตรแล้วยังร่ำรวยอีกด้วย

ธนกฤตนั้นเป็นถึงทันตแพทย์มีคลินิกเป็นของตัวเอง เมื่อมองเสื้อผ้าและเครื่องประดับก็รู้ว่ารวยมาก แต่สิ่งที่หญิงสาวชอบที่สุดกลับเป็นรอยยิ้ม เขาเป็นคนยิ้มง่าย อารมณ์ดีติดกับชายหนุ่มอีกคนที่ชอบทำหน้าบึ้งดูหยิ่งๆ

“ออยยังไม่ได้พูดอะไรเลยนะ มีมร้อนตัวไปเอง ดูสีหน้าแดงด้วย หรือว่ามีแอบชอบลูกค้า”

นั้นทิสานี่หน้าดักคอ มิลินรีบกลบเกลื่อนโดยการเสมองไปทางอื่น หัวใจที่มีพิรุณอยู่แล้วกลับเต้นระรัว แต่หน้าแปลกที่เธอกลับจำรอยยิ้มเยาะของใครบางคนได้แม่นยำเช่นเดียวกัน สำหรับมิลินแล้วชายหนุ่มผู้เพียบพร้อมไม่ควรจะถูกจับคู่กับแม่มดใจร้ายอย่างระริน คู่ที่เหมาะสมพอฟัดพอเหวี่ยงควรเป็นศรัณย์เสียมากกว่า

“เปล่า...มีมไม่ได้หน้าแดงสักหน่อย ออยก็พูดไปเรื่อย”

ยิ่งเมื่อนึกถึงใบหน้าคมสันหล่อเหลาแบบชายไทยแท้ๆ และผิวสีน้ำผึ้งที่ทำให้เขาดูดี แก้มที่แดงอยู่แล้วยังร้อนขึ้นไปอีก ระหว่างที่นั่งอยู่ด้วยกันในร้านกาแฟ ก็สังเกตเห็นหญิงสาวโตะข้างๆ ส่งสายตามีงมองเขาตลอดเวลา แต่สิ่งที่มีลินเกลียดที่สุดกลับเป็นนัยน์ตาสีนิลที่แฝงแววจลัดและรู้ทันคน เขาจึงใจตั้งคำถามยกย่อนจนเธอกลายเป็นลูกไล่

มิลินเกลียดรอยยิ้มที่ริมฝีปากหยักลึก เกลียดตักเวลาชายหนุ่มรู้ทันไปเสียทุกเรื่อง...

“ไม่ต้องปิดออยหรอก มีมกับลูกค้าคนนั้นกักกันไซ้ใหม่ ไหนบอกออยมาสิ” นั้นทิสายังไม่หยุดซัก

“พูดเบาๆ ลือออย เกิดอีตาดิเตอร์ไต่ยีนเข้า มีมเจอเขาแค่ครั้งเดียวเองนะ จะให้กักกันได้อะไร”

มิลินรีบจุกปากให้นั้นทิสางีบ หลังจากหลวมตัวเซ็นสัญญาเมื่อวาเลนไทน์ที่ผ่านมา มิลินกับบรรดาเพื่อนสาวก็เอาแต่ก่อกวน เวลาที่กระชั้นเข้ามาทุกที จนปานนี้แล้วเธอยังหาแฟนไม่ได้ ผิดกับบรรดา สาวอายุหน่อยสุดในกลุ่มที่เปิดตัวแฟนหนุ่มเป็นคนแรก ตามด้วยหอมหมื่นลี้ แพรวพราว และสุดท้ายคือการกระเถิบ ตอนนั้นเหลือเพียงเธอกับนั้นทิสานี่เพื่อนซี้ สำหรับปริมาณนั้นประกาศตัวมุ่งมั่นตั้งแต่แรกว่าไม่ธรรมดา ส่วนเจี๊จี้ก็เอาแต่เงียบบรรดาเพื่อนๆ จึงเดาว่าคงจะต้องเป็นคนรับบทหนักในการตามจีบภิมเป็นแน่

“มีมโกหก คุณี หน้าแดงใหญ่แล้ว”

“มีมแค่ส่งสารเขา ไม่เคยคิดอะไรเลยจริงๆ สาบานได้”

ผู้ชายที่อารมณ์ดีอย่างฉกฉวยไม่สมควรต้องกลายเป็นเครื่องรองรับอารมณ์คุณหนูไปชั่วชีวิต แม้ความคิดนี้จะผิดกับหลักการของกามเทพ เพราะหากเธอรับลูกค้าแล้ว ก็หมายถึงว่า ไม่ควรจะนำความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบส่วนตัวใส่ลงไป

“ความสงสารเป็นบ่อเกิดของความรักนะจ๊ะ”

“โอ้...ออย ล้อมีมเล่นอีกแล้ว เพราะมีมรู้จักกรินดีต่างหากล่ะ”

“แต่ถึงยังไงคุณกรินก็เป็นลูกค้า ถ้าเธอนิสัยดีไม่มีที่ติจริง คงไม่มาพึ่งเราให้หาคู่หรือจริงไหม”

มิลินพยักหน้าอย่างเห็นด้วย ลูกค้าที่มาใช้บริการคิวปิดฮัตส่วนแต่ต้องการหาคู่ บางคนก็มีปัญหาด้านบุคลิกภาพ บ้างก็ไม่มีแต่ทำงานยุ่งจนไม่มีเวลาหาแฟน ดังนั้นหน้าที่ของกามเทพอย่างเธอคือ อุ้มสมให้ทั้งสองได้พบรักกัน ไม่ว่าจะเส้นทางตรงหรือทางอ้อม แม้รณฤตจะเป็นคนดีแต่ถึงยังไงก็เป็นลูกค้า หากกรินเอยปากว่าต้องการทำความรู้จัก หน้าที่ของกามเทพอย่างเธอก็คือ เปิดทางให้คนทั้งคู่

“มีมจะทำใจก็แล้วกัน แต่ที่เสียดายมากคือเงินจำนวนนี้ต่างหาก”

“คิดถึงโบนัสสิมีม ถ้ามีมทำงานสำเร็จก็จะได้โบนัสเพิ่มจากอีตาฮิตเลอร์ แถมยังได้อีกส่วนหนึ่งจากคุณระรินด้วย คุ่มเสียยิ่งกว่าคุ่ม”

มิลินตาลูกกวาด ความเศร้าลดน้อยลงจนกลายเป็นภาพเงินขึ้นแทรกกลาง นันทิสานึงไปเหมือนกำลังใช้ความคิด ก่อนเอ่ยขึ้น

“ถ้ามีมส่งสารคุณต้นจริง ทำไมไม่แนะนำอีกคนให้คุณระรินแทนล่ะ”

“จริงด้วยออย ทำไมมีมนี้ก็ไม่ถึงนะ”

มิลินตาลูกกวาดยิ่งกว่าเดิมกับข้อเสนอของเพื่อน ไหนๆ ครันย์ก็บอกว่าจะไม่ชอบบริษัทหาคู่ ถ้าอย่างนั้นทำไม่ถึงไม่ใช้โอกาสนี้แก้แค้นชายหนุ่มล่ะ เธอต้องทำให้ระรินเกาะหนีบอีกฝ่ายไม่ยอมปล่อยแล้วถ้าเป็นเช่นนั้นก็

เท่ากับว่าชนกฤตเองก็จะปลอดภัยด้วย

“ถ้ามีมเป็นกามเทพจับคู่ให้คุณรินกับคุณริน สุดท้ายคุณต้นก็ไม่มีคู่
ไม่แน่ เขาอาจจะสนใจมีมก็ได้นะ”

“แหม...ออย มันไม่ง่ายอย่างนั้นหรอก ถึงไม่มีระรินก็มีสาว ๆ คนอื่น
ในปาร์ตี้เยอะแยะ”

ลูกคำที่การะเกดัดมาร่วมงานปาร์ตี้ล้วนแต่มีไฟร์ไฟล์ดีเยี่ยม ดังนั้น
ถึงแม้ชนกฤตจะไม่สนใจระริน แต่ก็คงไม่มีทางชายตามองเธอแน่

“ไม่รู้ละ ยังไงมีมก็มีโอกาส น่าอิจฉาจริงๆ ทำไมเกิดถึงไม่มอบงาน
ดีๆ แบบนี้ให้ออยบ้างนะ อย่างนี้ออยก็คงซ้ากว่าเพื่อน”

“ซ้าอะไรกัน ออยน้ารักออก อีกหน้อยก็ต้องเจอคนดีๆ” นัยน์ตา
เพื่อนสาวหลบลง ก่อนเอ่ย

“ไหนๆ เราสองคนก็ซ้ากัน ต้องรอกันรู้ใหม่ ถ้าเกิดมีมแอบมีแฟนไป
ก่อน ออยโกรธจริงๆ ด้วย”

“แล้วออยละ แอบมีแฟนหลังมีมบ้างหรือเปล่า ไม่ใช่แกล้ง
หลอกถามแต่ที่จริงตัวเองกำลังเล็งใครอยู่เหมือนกันใช้ไหม”

“เปล่า...ไม่มี” นันทิสาวพูดเสียงสูง “มีมเอาอะไรมาพูด เราสองคน
เป็นเพื่อนรัก จะมีเรื่องปิดบังกันได้ยังไง”

นันทิสาวเบนหน้าไปอีกทาง คงเป็นมิลินเองที่หรีตามองเพื่อนสาว
อย่างจับผิดบ้าง พักนี้อีกฝ่ายขยับแต่งตัวแต่งหน้ามากขึ้น แถมยังดู
อารมณ์ดีผิดสังเกตอีกด้วย จากเดิมที่เคยพูดคุยกันเสมอ แต่ตอนนี้กลายเป็นว่า
นันทิสาวหันไปสนิทกับหอมหมื่นลี้และแพรวพราวมากกว่า

“พักนี้มีมเห็นออยคุยกับหอมกับแพรวดื่บ่อยๆ มีอะไรปริ๊กซ้างัน
หรือ”

“ระ...เรื่องงานนะ ออยอยากช่วยงานบริษัทมากขึ้น ก็เลยปรึกษา
สองคนนั้น อย่าคิดมากเลยมีม” นันทิสาวตอบเสียงอ่อย

“งั้นก็แล้วไป เราสองคนสนิทกันขนาดนี้ ถ้าจะมีแฟนต้องถอนโบ๊นส์

ไปพร้อมๆ กันถึงจะยุติธรรมจริงไหม”

“จริงจ้ะ...แน่นอน ออยก็คิดแบบนั้น”

มีลินชำเลื่องมองเพื่อนรักที่มีสีหน้าพิรุณ เธอคิดว่าเห็นบางอย่าง ผุดขึ้นในดวงตาของเพื่อนสาว แต่เพียงแวบเดียวก็เลือนหายไป ต้องโทษ สัญญาเลือดฉบับนั้นที่ทำให้เธอกับนันทิสิต้องมาหวาดระแวงกัน สาว มัธยมส์แอบไขว้นิ้วไว้ด้านหลังเมื่อพูดไม่จริง เธอไม่ได้บอกเพื่อนรักอีกด้วยว่า ถ้าหากหาแฟนได้ก่อน สิ่งแรกที่จะทำก็คือ ถอนโบนัสก้อนโตของตนกลับคืนมาโดยเร็วที่สุด...

Justice (ความยุติธรรม)

หมายถึง ความละเอียดรอบคอบในการแก้ปัญหา
ใครเปิดได้ไฟใบนี จงรอคอยอย่างอดทน อย่าใช้กำลังแก้ปัญหา
แต่สุดท้ายก็จะผ่านไป
ถ้าหมายถึงเจ้านาย คือ เขากำลังหงุดหงิดสุดขีด!

ไม่เพียงแต่บรรดาลูกค้าที่ตั้งหน้าตั้งตารองานปาร์ตี้ที่จะจัดขึ้นด้วยความตื่นเต้น กามเทพสาวอย่างมิลินก็เช่นกัน แต่ก่อนจะถึงวันนั้น มรสุมลูกโตก็พัดเข้าหาหญิงสาวโดยไม่ทันตั้งตัว เริ่มจากการถูกเพื่อนรักหักเหลี่ยมโหดอย่างระรินไทร. จิก ไหนจะเรื่องความพร้อม ธีมงาน รายชื่อลูกค้าที่ตอบรับว่าจะมาเข้าร่วม

หลายครั้งที่หญิงสาวอดคิดไม่ได้ว่า ระรินเหมาะจะเป็นเจ้านายมากกว่าลูกค้า เพราะนอกจากจะลงรายละเอียดถี่ถ้วน อีกฝ่ายยังมีกติกาว่าต้องรู้จักหนุ่มๆ ทุกคนในงานอีกด้วย แต่เคราะห์กรรมของมิลินยังไม่หมดแค่นั้น เพราะในเย็นวันเดียวกันเธอยังถูกบอสจอมโหดเรียกไปคุยเกี่ยวกับการที่เธอปฏิเสธจะให้แองจี้ คอลัมน์สต์จอมป่วน เข้าร่วมงานปาร์ตี้ครั้งนี้

คงไม่มีกามเทพสาวคนไหนในคิวปิดฮัตไม่รู้จักแองจี้ ซึ่งมีลินเพิ่มฉายาเข้าไปให้อีกชื่อว่า ‘นางฟ้านรก’ ชื่อจริงของอีกฝ่ายคือ อังกาบ เธอเป็นผู้เขียนคอลัมน์ ‘ฟลายไฮวิทแองเจิล’ ในนิตยสารฟิงก์เลดี้ ซึ่งมีคนอ่านติดกันทั้งบ้านทั้งเมือง แต่เจ้าตัวกลับเป็นไม้เบื่อไม้เมากับสาวๆ คิวปิดฮัต

มานาน นอกจากจะเป็นยายหน้าปลวก ยายชอบนินทา ยังขึ้นชื่อว่าเป็น ลูกค้าที่เรื่องมากอันดับหนึ่ง

แองจี้ถือว่าตัวเองมีสื่ออยู่ในมือ จึงใช้โอกาสนี้หาคุ้ให้ตน โดยอ้างว่า ต้องการเขียนคอลัมน์เกี่ยวกับบริษัทหาคุ้จึงมาหาข้อมูล แต่พอผิดหวังก็ มักเขียนตำราบริษัท ที่สำคัญยายแองจี้เค็มจนมิลินเรียกพี่ ทำให้มิลินปิด ตัวเลขบัญชีไม่ได้สักที เพราะเธอมักจะเบี้ยวไม่ยอมจ่าย!

อย่างงานปาร์ตี้สวมหน้ากากของการะเกตกับพรรคาก็มาแบบฟรีๆ อาศัยที่กิมเกรงใจเนื่องจากถือว่าเป็นสื่อมวลชนจึงอนุโลมให้ทุกครั้ง แต่ไม่ว่าจะเป็นปาร์ตี้งานวัดของหอมหมื่นลี้ ปาร์ตี้ล่องเรือของการะเกต หรือ แม้แต่ปาร์ตี้หน้าชาสำหรับคนขี่เห่ที่แพรวพราวจัดขึ้นโดยเฉพาะ ก็ไม่อาจ ทำให้ลูกค้ารายนี้ได้พบเนื้อคู่ตุนาหงันแบบที่ตั้งใจเสียที

‘คุณก็รู้แหละว่าบริษัทเราไม่ยอมมีเรื่องกับคุณอังกฤษ ขึ้นปล่อยให้ เธอเขียนคอลัมน์โจมตีเราสาตเสียดเสียแบบนี้ เสียลูกค้ากันหมดพอดี’

อันที่จริงการที่แองจี้หยิ่งผยองได้ขนาดนี้ก็เพราะมีมือดีหนุนหลัง ใครคนนั้นไม่ใช่ใครอื่นแต่เป็นบรรณาธิการบริหาร คบตำแหน่งลูกสาว เจ้าของนิตยสาร หรือที่รู้จักกันดีในนาม ซินดี้ ทั้งสองเป็นเพื่อนซี้กันมาแต่ ชาติปางก่อน คนหนึ่งสวย คนหนึ่งแรงและไม่มีใครคบ เมื่อสุดยอดคนละ ขั้วจับคู่ ทั้งสองจึงเป็นเพื่อนซี้ แม้บัดนี้ซินดี้จะพบรักกับนายพุดดั่งไป เรียบร้อยแล้ว แต่นางฟ้าร่างอวบก็ยังคงห้อยโหนอยู่บนคานทองแบบไม่มีวัน ใต้อลง

‘แต่ถึงยังไงแองจี้ก็ไม่จ่ายเงิน แถมยังเขียนตำราอีกต่างหาก ลู้ ไม่ต้องเชิญเธอไม่ดีกว่าหรือ’ มิลินพุด

การะเกตเองก็เคยเจอฤทธิ์เดชแองจี้มาแล้วเมื่อครั้งก่อน จนถูก กิมเรียกมาตำหนิ เพราะคอลัมน์นิสต์เขียนข่าว ‘สาวไทยมาปาร์ตี้ล่องเรือแต่ ถูกหลอกไปขายในต่างประเทศ’ เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้กามเทพสาวตกเป็น ผู้ต้องสงสัยของตำรวจสากลหนุ่มหล่อ แต่สุดท้ายทั้งคู่ก็ช่วยกันหา

อาชญากรตัวจริงได้ในที่สุด

‘ผมถามความเห็นคุณหรือโง่มีลิน หรือว่าคุณอยากขึ้นมาข้างแก้อีบบอสแทนผม’

มีลินถึงกับจ๋อยที่โดนตอกกลับ เธอเกลียดนางฟ้าทรกตนั้นที่สุด เพราะนอกจากจะทำให้ตัวเลขบัญชีปิดไม่ลงแล้ว ยังทำให้หญิงสาวโดนบอสจอมโหดตำหนิอีกด้วย

‘ขอโทษคะบอส มีมไม่ได้ตั้งใจ’

‘ผมรู้ว่าคุณยังใหม่ ถึงแม้การะเกดจะมอบหมายงานชิ้นนี้ให้คุณ แต่ผมในฐานะบอสก็มีสิทธิ์ออกคำสั่ง ดังนั้นต้องให้คุณอังกาบเข้าร่วมงานนี้ด้วย’

‘แต่แขกคอนเฟิร์มมาครบหมดแล้ว และที่นั่งเราก็กัดเต็มแล้วด้วย’

‘เต็มได้ไง...ในเมื่อมันเป็นงานค็อกเทล! อย่าทำให้ผมเสียหน้าเข้าใจใหม่ และหน้าที่ของคุณคือ ทำให้ทุกอย่างราบรื่นที่สุด’

มีลินแหม่ปากแน่น และตอนนี้เธอก็กำลังทำตามคำสั่งฮิตเลอร์จอมโหด ไชคร้ายที่เธอยังเป็นควิปิดมือใหม่ ตลอดอาทิตย์มานี้หญิงสาวจึงต้องวิ่งหว่าน ไหนจะต้องติดต่อบัณฑิตงาน จองโรงแรม สั่งอาหาร คอนเฟิร์มแขก และอื่นๆ อีกสารพัดจนสาวร่างเล็กแทบจะถอดใจอยู่หลายรอบ แต่พอนึกถึงสิ่งที่ตนวางแผนเอาไว้ ใบหน้ารูปไข่ก็ยิ้มกริม คินนี่ล่ะที่เธอจะแก้แค้น ครั้นยี่ให้สาแก่ใจ เขาจะต้องจุกจนกระอักที่ริอ่านมากลั่นแกล้งเธอ

ประตูห้องจัดเลี้ยงเปิดออกพร้อมกับลูกค้ำที่ทยอยกันเดินเข้ามา ในมือมีลินมีลิสต์รายชื่อผู้เข้าร่วมงานทั้งหมด อันประกอบด้วยชายและหญิงจำนวนยี่สิบคนเท่ากัน และหนึ่งในนั้นคือทันตแพทย์สุดหล่อที่เธอหมายปอง

‘วันนี้เขาจะแต่งตัวยังไงนะ จะมีรังสีออร่าแผ่ออกมาเหมือนเมื่อวันก่อนหรือเปล่า’

สมองมิลินคุณภาพของชายหนุ่มในชุดสูทขาว ขณะที่ตัวเธอเองอยู่ในชุดราตรียาวฟูฟ่องราวกับเจ้าหญิง ทั้งสองกุมมือโอบไหล่ล่องลอยไปตามจังหวะเพลงที่บรรเลงอย่างไพเราะเพราะพริ้ง เมื่อเพลงจบชายหนุ่มก็ประคองใบหน้าของเธอและโน้มเข้ามาใกล้...ใกล้จนเห็นรายละเอียดทุกอย่างบนใบหน้าคมสันแม่แต่ขนตา...

“คุณมิลินครับ คุณมิลิน”

เสียงจากพนักงานโรงแรมสะกิดเตือน มิลินยกมือปาดน้ำลายที่หกออกมาเมื่อครู่ตอนที่เผลอฝันกลางวันทั้งที่ยังยืนอยู่ เธอกำลังอยู่ในห้องจัดเลี้ยงที่มีทุกอย่างพร้อมสรรพ ประตูด้านหน้าเปิดออกพร้อมกับแขกหรือทยอยเดินเข้ามา หญิงสาวแอบถอนหายใจ ก็มองชุดเดรสสีขาวที่ตรงข้ามกับความฝันด้วยความละหี่ยใจ สุดท้ายเจ้าหญิงในฝันก็ไม่ได้แค่คนรับใช้คอยอำนวยความสะดวกทุกอย่างที่ลูกค้าต้องการต่างหาก

หลังจากรับมอบหมายงานจากการะเกด มิลินก็เพิ่งเข้าใจ การจัดปาร์ตี้นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เริ่มจากการคัดเลือกลูกค้าที่จะมาเข้าร่วม เก็บค่าใช้จ่าย จองโรงแรม ซึ่งจุดนี้เป็นสิ่งสำคัญทีเดียว ค่าใช้จ่ายทั้งหมดนั้นลูกค้าเป็นผู้ออก แต่เป็นหน้าที่ของพนักงานอย่างเธอที่จะต้องรองกับโรงแรมเพื่อให้เกิดผลกำไร แม้จะเหนื่อยแต่ก็นับว่าคุ้มเกินคุ้ม เพราะหลังจากหักลบกลบหนี้ทั้งหมดก็เท่ากับว่าบริษัทคิวปิดฮัตมิแต่ได้กับได้ และถ้าลูกค้าคู่ใดในงานนี้เกิดตกหลุมรักกันและกันละก็ มิลินก็ยังมีส่วนได้ไปนั้นจากภิมเป็นของแถมอีกด้วย

หัวใจของกามเทพสาวกระช่มกระชวยขึ้นมาทันทีเมื่อคิดถึงเงิน แต่แล้วท้องเจ้ากรรมกลับร้องขึ้นมาเสียตื้อๆ คงเพราะวันนี้เธอวิ่งวุ่นจนไม่มีเวลาห่อข้าวกล่องมากิน ไฉ่ครั้นจะสั่งอาหารในโรงแรมมาก็แพงหู่หู่ไม่มีจานไหนราคาต่ำกว่ายี่สิบบาทอย่างที่ต้องการ

มิลินจึงอาศัยน้ำยาที่มีไว้บริการลูกค้า หลายครั้งที่นี่ก็อยากแอบจิกค็อกเทลหน้าตาน่าอร่อยที่จัดเรียงอยู่บนโต๊ะภายในงานมากนักเสียให้

รู้แล้วรู้รอด แต่เพราะหน้าที่ภาระอันยิ่งใหญ่ทำให้ต้องหักห้ามใจเอาไว้ ยิ่งเห็นขนมปังหน้าปลาแซลมอนสีส้มอ่อนก็เริ่มน้ำลายสอ ผนวกกับแครกเกอร์หน้าไข่กุ้งสีสด ข้าวตังหน้าตั้งที่มีน้ำจิ้มทำจากเนื้อหมูสับโรยผักชีส่งกลิ่นหอม ไล่กรอกชิ้นโต รวมถึงหมูสะเต๊ะย่างสีเหลืองอร่าม เมื่อผืนสายตาไปยังเกี้ยวกุ้งและก๋วยเตี๋ยวเรือชามกะทัดรัด ท้องก็ร้องดังยิ่งขึ้นไปอีก

หญิงสาวพยายามข่มใจ นึกถึงเมนูประหยัดที่ได้กินเมื่อวันก่อนๆ เพื่อประทังความหิว ลูกค้าเริ่มหนาตามิลินจึงต้องสวมวิญญาณกามเทพทำงานในทันที เธอเอ่ยทักทายลูกค้าแต่ละคนพร้อมรอยยิ้ม ตรวจรายชื่อและพาลูกค้าไปยังด้านหน้าซึ่งจัดไว้เป็นมุมสังสรรค์

ปาร์ตี้นั้นดูทรูทรากว่าทุกวันเพราะแขกที่เข้ามาล้วนแต่งกายด้วยชุดราตรี ต้องโทษระรินที่เป็นคนเจ้ากี้เจ้าการกำหนดให้ธีมวันนี้เป็นค็อกเทลสุดหรู แขกหรือในงานจึงแต่งชุดเต็มยศ มิลินแทบจะเดาได้ว่าเพื่อนสาวคงลงทุนซื้อชุดใหม่ล่าสุดจากร้านแบรนด์ดังต่างประเทศ และแน่นอนว่าระรินต้องมาเป็นคนสุดท้าย เพราะอยากเด่นที่สุดในงาน

สายตาของกามเทพสาวเหลือบไปมองประตูโดยไม่ตั้งใจ เธอกำลังคิดถึงทันตแพทย์หนุ่มรูปหล่อ ทำไมปานนี้แล้วยังมาไม่ถึง...

มิลินยังจำได้ตอนที่โทร. ไปคอนเฟิร์มอีกฝ่ายถึงงานเลี้ยงน้ำชาในครั้งนี้

‘ผมจำได้ว่าคุณมีม รับรองว่าผมจะรีบไป ผมใจร้อนอยากรู้จักคนที่คุณมีมจัดให้เร็วๆ’

น้ำเสียงของธนาภฤตช่างทุ้มทุ้มลึก ชวนให้หลงใหล ผิดกับชายอีกคนที่ตอบด้วยประโยคสั้นและหัวนสนิท

‘รู้แล้วนะ...แค่นี้ละ ผมกำลังยุ่ง’

หญิงสาวแทบจะเขวี้ยงโทรศัพท์ทิ้ง แต่เมื่อนึกได้ว่าแบล็กเบอร์รี่มือสองเครื่องนี้เธอกลืนใจซื้อจากร้านแห่งหนึ่ง แถมยังผ่อนไม่หมด ก็ต้องเปลี่ยนเป็นยาพิษของโรงแรมเพื่อระบายความแค้นแทน

ทำไมระรินต้องมาถูกใจชนกฤตเหมือนเธอด้วยนะ...แต่ตอนนี้ชายหนุ่มสองคนที่ถูกคิดถึงกำลังเดินเข้ามาในงาน ไม่ต้องบอกเลยว่าทั้งคู่เป็นจุดสนใจของงานขนาดไหน แต่โหงวันนี้อร่าเรื่องแสงกลับไปอยู่ที่ชายอีกคน...

‘นั่นนะเธอ นายผิวเข้มหน้าดู?’ มลินขมวดคิ้ว หรีตามองเพราะกลัวจะเสียฟอร์ม แต่เมื่อสบสายตาก็รีบหันไปทางอื่น

ไม่รู้คิดไปเองหรือเปล่า ว่าภายในห้องจัดเลี้ยงเงียบลงสนิทใจ เสียงที่ตั้งกลับเป็นเสียงหัวใจของเธอที่เต้นระรัว และเหมือนภาพจะฉายช้าลงกว่าเดิมเท่าตัวเมื่อชนกฤตกับศรัณย์เดินเข้ามาในงาน

วันนี้ศรัณย์เหมือนเทพบุตรเดินดิน ชุดสูทสีครีมขับให้เรือนร่างที่แข็งแกร่งไปด้วยกล้ามเนื้อดูสูงส่ง เธอเพิ่งเข้าใจคำว่า ดูดีสุดๆ ก็ตอนนี้เอง...

‘ต้องเป็นเพราะสูทช่วยไว้แน่ๆ’ มลินแก้ตัวที่ผลอโผล่ไปมองชายหนุ่มด้วยสายตาเคลิ้มน้ำลายหก

ใบหน้าคมสันนั้นหล่อเหลาราวกับรูปสลัก คิ้วเข้มพาดอยู่เหนือ নয়น์ตาสีเข้มคมกริบดูมีเสน่ห์ จมูกโด่ง ริมฝีปากสีแดงจัดดูน่าจูบ...

‘น่าจูบขึ้นหรือ?’

มลินสะดุ้ง หน้าง้ำ ต้องเป็นเพราะหิวจัดหรือไม่ก็พยาธิในท้องที่ทำให้เธอสมองเสื่อม นึกยังไงถึงไปชมริมฝีปากของอิตายักษ์วัดแจ้งว่าน่าจูบ แต่แล้วสายตาเจ้ากรรมกลับไม่อาจละไปจากริมฝีปากที่เต็มอิม... ยิ่งเห็นสายตาคู่นั้นมองมา หญิงสาวก็ยิ่งรู้สึกว่ามีไม้เกะกะไปหมด เธอรีบลดสายตาตรวจความเรียบร้อยของตัวเองบ้าง

กามเทพสาวอยู่ในชุดยาวกรุยกรายสีขาว เปิดหลัง เปิดไหล่ และอวดเนินอกซึ่งสำหรับคนไม่มีหน้าอกหน้าใจอย่างมลินก็ต้องอาศัยซิลิโคนแผ่นหนาตันทรงให้ดูเซ็กซี่ ด้านหลังมีปีกขนนกสีขาวประดับอยู่ เป็นความคิดของอิตายักษ์ที่นึกอุตรียากให้เหล่ากามเทพสาวแต่งตัวเป็นเอกลักษณ์

ทุกครั้งที่อยู่องงาน มิลินจึงต้องสวมชุดที่เปรียบเสมือนเครื่องแบบ ตอนนั้น เธอจึงดูเหมือนนางฟ้าในชุดสีขาว

แม้ในใจจะแอบหวังว่า จะมีลูกค้ำลัคนคนที่ ‘ตาถึง’ มองทะลุปีกนางฟ้าประดับประดาเดินเข้าไปถึงเนื้อแท้ แต่ทำไมวันนี้เสื้อผ้าชุดเดิมกลับสร้างความกระอักกระอ่วนอย่างเหลือเชื่อ คงเพราะเปลือยท่าทางอະระ ทำให้ชายหนุ่มผิวผ่องที่เดินมาด้วยเอ่ยทักขึ้น

“วันนี้คุณมีมสวยจังเลย ใส่ชุดนี้แล้วเหมือนนางฟ้า ผมแทบจำไม่ได้”

น่าแปลกที่เพราะอะไรวันนี้เธอถึงแทบมองไม่เห็นธนกฤต ทั้งที่เคยบอกตัวเองว่า เขาคือคนที่เธอแอบบึ้ง หรือเพราะออร่าของผู้ชายอีกคนที่แผ่ออกมาจากตาพราว หญิงสาวจับได้ถึงสายตาแฝงแววอำมหิตที่อีกฝ่ายส่งมาให้

“ขอบคุณค่ะคุณต้น เชิญเข้าไปในงานดีกว่านะคะ มีลูกค้ำมากันเยอะแล้ว ประเดี๋ยวมีมจะแนะนำให้คุณรู้จักสาว ๆ ดีไหมคะ”

“ผมดูดีหรือยังครับ”

มิลินมองตาม ชายหนุ่มสวมสูทสีเข้มจับมือขาวให้ผ่องขึ้นไปอีก ผมหวีจัดทรงอย่างดี ใบหน้าขาวทำให้ชายหนุ่มดูเหมือนนักรณรงค์วัยรุ่นบินตรงจากเกาหลีเพื่อมาร่วมงาน...

“คุณต้นหล่อมาก ๆ เลยค่ะ มีมเห็นแล้วตาค้างเลยคะ รับรองว่าสาว ๆ ในงานต้องรู้สึกแบบเดียวกันแน่ เชิญทางนู้นดีกว่าคะ”

มิลินคิดว่าได้ยินเสียงคำราม ‘ฮึ’ ผ่านลำคอแกมประชดประชัน แถมยังรู้สึกถึงไอร้อนที่แผ่ออกมาจากร่างสูงที่เดินตามหลังอย่างเงียบๆ อีกด้วย ทั้งที่หยุดหงิดแต่จู่ๆ กลับได้กลิ่นหอมที่คุ้นเคย ศรันย์ใช้น้ำหอมยี่ห้ออะไรกันนะ ทำไมถึงได้หอมชวนดม?

มิลินสะดุ้ง! ต้องเป็นต่อมรับฟีโรโมนในตัวเธอแน่ๆ ที่ทำงานเพียงเมื่อระดับน้ำตาลลดต่ำระบบจึงรวน หญิงสาวรีบล้วงมือไปในกระเป๋าสะพายใบเล็กหยิบลูกอมเม็ดหนึ่งออกมา

“ทิวเธอ” เสียงนั้นดังขึ้น มิลินเบือนหน้าไปมองชายหนุ่ม ไม่นึกว่าจะมีใครสังเกตเห็นด้วย เพราะตอนนั้นสายตาของเธอกำลังพุ่งไปทางกลุ่มสาวสวยที่รวมตัวกันอยู่เบื้องหน้ามากกว่า

“ใครว่าฉันทิว” สาวมัธยัสต์แก้มแกวเพราะไม่อยากเสียฟอร์ม

“อ้าว ก็เห็นคุณกินลูกอม”

“นี่คุณ...ฉันกินลูกอมเพราะอยากให้กลิ่นปากหอมต่างหากยะ”

หญิงสาวส่งค้อนให้ แต่สิ่งที่ได้รับกลับมากลายเป็นรอยยิ้มที่เห็นฟันขาวเรียงเป็นระเบียบ พระเจ้าช่วย! ผู้ชายคนนั้นฟันสวยจริงๆ ทำให้เธอนึกถึงนายแบบโฆษณาายาสีฟัน

‘เพราะมีเพื่อนเป็นทันตแพทย์นี่เอง ครั้นถึงได้ฟันสวย’ มิลินแก้มแกวให้กับการเปลวไปชมชายอีกคน

“แต่หน้าที่คุณเป็นกามเทพไม่ใช่เธอ จะต้องไปอ้าปากให้ใครดมกันล่ะ”

มิลินอยากจจะร้องกรี๊ด เธอกำหมัดแน่น แต่เพราะหน้าที่ทำให้ต้องฝืนนึกยิ้ม เธอพาชนกฤตมาถึงกลุ่มลูกค้าสาว ๆ ที่ยืนออกันอยู่พอดีบอดดีก่อนจะได้โต้เถียง เมื่อจะหันไปแนะนำก็พบว่าครั้นยลสิ่งตามอง เท่านั้นเองหญิงสาวก็รู้ว่า นั่นคือคำปฏิเสศ...

“นี่คุณต้นนะคะ ส่วนนี้คุณรุ้ง คุณแพรว แล้วก็คุณลูล่า”

มิลินนึกยิ้ม ทำหน้าที่ของตนเองได้อย่างดีเยี่ยม ลูกค้าสาวคนแรกอายุราวสามสิบ เป็นนักวิจัยมือฉมังของสถาบันแห่งหนึ่ง ส่วนอีกคนเป็นนักแต่งเพลงที่ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับบ้าน ส่วนคนสุดท้ายมีส่วนผลไม้อยู่ต่างจังหวัด ทั้งหมดเป็นเพื่อนกัน หลังจากส่งคำเชิญไปให้ลูกค้าและทั้งหมดตอบรับมาแล้ว เธอก็จะจัดการเลือกสรรลูกค้าสาว ๆ ที่มีคุณสมบัติตรงกับความต้องการของชนกฤต เพื่อให้ทั้งหมดได้มีโอกาสดูคุยกัน

อันที่จริงคุณสมบัติของชายหนุ่มเรียกว่าเพียบพร้อม เพราะทันทีที่ได้รับการแนะนำ ลูกค้าสาวคนอื่นๆ ก็ล้อมวงเข้ามาอยากรู้จักเขามากขึ้น

ชายหนุ่มค่อนข้างมีมนุษยสัมพันธ์ดี เพราะหลังจากแนะนำเพียงนิดเดียว เขาก็สามารถทำตัวเป็นจุดเด่นได้ไม่ยาก ผิดกับชายหนุ่มอีกคนที่ทำหน้าที่ แม้จะมีหญิงสาวคอยขำเลียงส่งสายตามาให้ แต่เขาก็ยังปั้นหน้าหงิกได้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย

“คุณจะกินอะไรก่อนก็ได้นะคะ” กามเทพสาวเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นว่าหนุ่มผิวเข้มไม่มีท่าทีอยากทำความรู้จักกับคนอื่นๆ สายตาเขากวาดมองไปทางประตูตลอดเวลา

“แล้วเมื่อไรคนที่คุณต้องการให้รู้จักจะมา”

มิลินเล็กคิ้ว นี่หมายความว่า ครั้นยอมมางานนี้ก็เพราะต้องการรู้จักกระรินอย่างนั้นหรือ...

‘ไหนบอกว่าไม่สนใจสาวๆ ที่แท้ก็...’ กามเทพสาวแอบค่อนในใจ

“ไม่ต้องมาทำหน้าที่แบบนั้นเลย ผมมาก็เพราะถูกขอร้องต่างหาก ไม่อยากเห็นคนตงงานร้องให้ซี้มูกโป่ง”

“คุณว่าใครซี้มูกโป่ง”

“ก็คุณไง เห็นท่าตาแดงๆ หรือว่านั่นคือมารยาตร์อ่อนแอเกวียนของคุณ”

“จะบ้าเหรอ ฉันไม่ได้มารยาตร์หน่อย สิ่งที่ฉันพูดเป็นความจริง กระรินอยากรู้จักคุณ แล้วหน้าที่ของฉันก็คือทำตามที่คุณสั่ง”

“แล้วถ้าเกิดเธออยากรู้จักพวกลูกคนรวยๆ ทุกคน คุณมีต้องวิ่งหวั่นไปอ้อนวอนให้มาคุยตัวหรือเธอ”

มิลินถึงกับอึ้งไปเมื่อถูกประชด จริงอยู่กระรินไม่มีเหตุผลสักเท่าไร ถึงยังงั้นคนตรงหน้าก็ไม่ใช้ลูกค้า แต่เพราะอำนาจเงินเพียงตัวเดียวทำให้หญิงสาวต้องทำทุกอย่างเพื่อบรรลุลัทธประสงค์

“ถึงพูดไปคุณก็ไม่เข้าใจหรอกค่ะ แต่ยังไงก็ขอบคุณมากนะคะที่คุณยอมมาที่นี่”

“ก็แน่สิ งานนี้ผมไม่เสียอะไรไม่ใช่เหรอ ได้ของกินฟรี แถมไม่ต้อง

เสียเงินสักบาท แล้วก็ไม่ใช่ที่โอเคจรรยาที่คุณว่า”

มิลินถลึงตาดูเมื่อโดนแตกดัน แต่คำว่า ‘ไม่เสียอะไรสักบาท’ ต่างหากที่ทำให้เธอ ‘จืด’ ชายหนุ่มคงไม่รู้หรอกว่า เงินจำนวนนั้นทำให้เธอฝันร้ายติดกันถึงสามวัน ยิ่งเห็นตัวเลขสีแดงที่จดยอยู่ในสมุด เธอยิ่งเสียตายจนแทบคลั่ง

“ขอบคุณค่ะ คุณทำให้ฉันรู้สึกดีใจมาก...” หญิงสาวแก้มลักเสียงยาวเพื่อประชด แต่กลับได้รอยยิ้มจากชายหนุ่มเป็นการตอบแทน

มีใครเคยบอกเขาบ้างไหมว่า เวลายิ้มแล้วทำให้โลกสว่างไสว มิลินต้องยอมรับเลยว่าเขาเป็นคนยิ้มสวย ใบหน้าที่เคยดูเคร่งเครียดกลับดูอ่อนเยาว์ลงไปอีก ยิ่งสบนัยน์ตาสีเหมือนเมล็ดอัลมอนต์คู่นั้น มิลินก็รู้สึกเหมือนพื้นใต้เท้าเริ่มโคลงเคลง

เธอคงหิว หรือไม่ก็ถูกพยาธิในท้องวิ่งขึ้นไปซ่อนไซสมอง ถึงได้มองว่าผู้ชายตรงหน้านั้นหล่อกว่าทุกวัน แต่แล้วคำพูดที่เขาเอ่ยต่อมาก็ดึงมิลินออกมาจากโลกแห่งความฝัน

“ในเมื่อผมไม่ลืมหืมสัญญา คุณก็อย่าลืมหืมเหมือนกันว่าสัญญาอะไรไว้”

“สัญญา?” มิลินย่นหัวคิ้วทวนคำ เธอกะพริบตาซ้ำๆ รวบรวมจะย้าว่าตนเองไม่ได้กำลังเพื่อไปอีก

“ใช่...สัญญาที่ว่า คุณจะช่วยกันผู้หญิงที่เข้ามาจู้จ้านกับผม และตอนนี้คุณก็ต้องทำหน้าที่นั้นเดี๋ยวนี้”

มือเรียวเอื้อมมาดึงมือเล็กของมิลินไปคล้องกับท่อนแขน กามเทพสาวอัปาทัง เธอยังไม่ได้ปฏิเสธด้วยซ้ำตอนที่เสียงหวานของใครบางคนดังขึ้น

ทันตแพทย์หนุ่มไม่ได้ตะลึงมองลูกค้าสาวของบริษัทคิวปิดฮัตเช่นเดียวกับคนอื่นๆ ในงานหลายต่อหลายคน จริงอยู่เขายอมรับว่าระรินนั้นสวย ลังเกตจากใบหน้ารูปไข่ที่เกลี้ยงเกลาแถมยังถูกระบายไว้ด้วยเครื่อง-

ลำอาจจन्दูเนียบไปทุกสัดส่วน ดวงตาดูกลมโตเพราะสวมคอนแทกต์เลนส์ บิ๊กกายแบบที่สาว ๆ สมัยนี้นิยมกัน แต่สำหรับศรัณย์แล้วกลับชวนให้นึกถึงปีศาจที่ไร้เวเวตา

เขาไม่ใช่คนที่พำไปไปกับผู้หญิงสวย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ‘สวยด้วยแพทย์’ ค่ะเนด้วยสายตาโดยประมาณเขาก็เชื่อว่าใบหน้าของสาวไฮโซต้องผ่านมิดทมอมาไม่มากก็น้อย ไหนจะเหลาคางให้แหลม ฉีดโบทอกซ์ลบรอยย่นใต้ตาและหน้าผาก ทำจมูก หรือแม้แต่การเขียนคิ้วถาวร ต้องยกประโยชน์ให้เงินเพียงตัวเดียวที่ทำให้สาวตรงหน้าดูงามพร้อม ยิ่งมองเสื้อผ้าราคาแพงระยับที่อีกฝ่ายสวม โดยเฉพาะเดรสสีดำสนิทปักเลื่อมทั้งตัว ราคาคงเท่ากับรายได้ทำฟันของเขาเกือบทั้งเดือน ร่างระหงยามเดินเฉิดฉายเข้ามาในงานสะกดทุกสายตา

“สวัสดีจะมีมิม รินคงไม่ได้มาซ้ำไปซ้ำใหม่ แล้วนี่...”

ระรินส่งยิ้มอย่างมีจริต ท่าทางดูไว้ตัวอยู่ในที แต่สำหรับคนชอบจับผิดอย่างศรัณย์นั้นแทบจะเห็นไปถึงไส้พุงของอีกฝ่ายเลยด้วยซ้ำ เพราะงานของเขาคือทันตแพทย์ที่ต้องพบปะผู้คนมากมาย ทำให้ศรัณย์รู้ดีว่าระรินควรจัดอยู่ในผู้หญิงประเภทไหน

‘เรื่องมาก อวดรวย เอาแต่ใจ’

ผู้หญิงอย่างนี้นะหรือที่เหมาะสมจะเป็นแม่ของลูก ศรัณย์ไม่เอาด้วย แต่ดูเหมือนชนกฤตจะไม่ได้คิดแบบนั้น...

มิลินรีบปล่อยมือตัวเองออกจากแขนศรัณย์ แล้วถือโอกาสแนะนำชายหนุ่มกับชนกฤตที่เดินมาสมทบ

“นี่คุณรันค่ะ ส่วนนี้คุณตัน เพื่อนสนิทคุณรัน คุณตันเป็นทันตแพทย์ ส่วนคุณรันเป็นนักธุรกิจส่งออก”

“ดิฉันชื่อ ระริน ภูทะเล ค่ะ แค่นามสกุลก็คุ้นแล้วใช่ใหมคะ...”

ประวัติยาวเหยียดซึ่งหลุดออกจากปากหญิงสาวที่พูดแทรกกามเทพสาว ทำให้ศรัณย์ต้องกลืนใจสุดฤทธิ์ อย่างน้อยวันนี้เขาก็ไม่เป็นตัวของตัวเอง

เพราะจากทันตแพทย์สุดหล่อ ถูกเปลี่ยนสถานะเป็นนักธุรกิจส่งออกแทน แต่ดูเหมือนคำว่าทันตแพทย์จะทำให้ระรินตาโต สังเกตจากที่เธอเบือนหน้า ไปยิ้มแย้มให้ชนกฤตที่เพิ่งมาสมทบทันที

“คุณรินนี่เอง มีนา...ผมถึงว่าคุณหน้าคุณริน”

เพื่อนหนุ่มเป็นฝ่ายรับลูก ผิดกับศรัณย์ที่อดคิดไม่ได้ว่างานวันนี้น่าเบื่อ เขาแอบชำเลืองมองหญิงสาวข้างกายแทน หน้าแปลกที่เขาอดคิดไม่ได้ว่า มีลิน ดูสวย

คงเพราะเสื้อผ้าที่แปลกตา แม้จะดูออกว่าไม่ใช่ของแพง แต่พออยู่บนร่างเล็กกะทัดรัดราวกับสาวเกาหลีของอีกฝ่ายกลับดูลงตัวไปทุกอย่าง ปีกขนนกสีขาวทำให้มีลินดูคล้ายนางฟ้าบนสวรรค์ ใบหน้ารูปไข่ถูกแต่งด้วยเครื่องสำอาง คิ้วโก่งก็ถูกวาดจนโค้ง รับกับหยันตากกลมโตคู่ นั้นจมูกของมีลินเล็กปลายเซิดเล็กน้อย ดูออกกว่าเป็นคนรุ่น ริมฝีปากอ้อมราวกับผลเซอร์รี่สุกดูน่าจูบ...

ศรัณย์สะดุ้งกับความคิดของตัวเอง เขาถลึงตามองหญิงสาวตรงหน้าอีกครั้ง ผู้หญิงร่างเล็กตรงหน้าดูยังไง ก็ไม่ใช่สเปก แต่เพราะอะไร เรดาร์สายตากลับเบนไปที่เธออยู่เรื่อย

เริ่มตั้งแต่หลวมตัวไปตกปากรับคำ ชายหนุ่มได้แต่ถามตัวเองว่าเขาเพี้ยนหรือเปล่าถึงได้ยอมมางานปาร์ตี้หน้าซาฟลิคพิลันนี่ ทั้งที่ไม่ศรัทธาบริษัทหาคู่ แถมยังเกลียดการถูกคลุมถุงชนเข้ากระดุกดำ คงเพราะขอบตาแดงๆ ของใครบางคนที่พูดว่ากำลังจะตกงาน ทำให้เขาต้องกระโดดเข้ามาเล่นเกมนี้ และตอนนี้ความวุ่นวายก็ทำให้ชายหนุ่มแทบคลั่ง

“คุณรินพูดน้อยจังนะคะ รินยังไม่ค่อยรู้ข้อมูลของคุณเลย”

ระรินเอ่ยขึ้นหลังจากฟังข้อมูลสารพัดจากชนกฤตมาพักใหญ่ สำหรับศรัณย์แล้ว ยิ่งสองคนนี้ก็ถูกใจกันมากเท่าไร เขาก็ยิ่งมีโอกาสรอดตัวเท่านั้น เขาเกลียดดวงตาคู่นี้เหลือเกิน เพราะมันทำให้ทันตแพทย์หนุ่ม รู้สึกว่าตัวเองเป็นแค่สินค้า...

ผู้หญิงคนนี้ดูเพียบพร้อมแบบที่มีลินพุดจริง แต่สิ่งที่ไม่มีเลยก็คือความจริงใจ ตาที่มองคนอื่นแบบสำรวจ ไล่ตั้งแต่เสื้อผ้า หน้าผม เครื่องประดับ นาฬิกา โชคดีที่วันนี้เขาเลือกใส่สูทราคาแพงที่กลั่นใจซื้อตอนไปต่างประเทศ แถมนาฬิกาข้อมือก็เป็นของเบรนต์เนมชื่อดัง

“รันเขาทำธุรกิจส่งออกครับ”

ธนกฤตซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ตอบแทน ศรีรันย์เบิกตากำมองเพื่อนรัก ก่อนอีกฝ่ายจะบ้วนไ้มาทางเขา

วูบหนึ่งที่ศรีรันย์อยากรู้เหลือเกิน หากะริรันย์รู้ว่าที่แท้แล้วเขาไม่ใช่ นักธุรกิจแต่เป็นทันตแพทย์ เธอจะมองเขาอย่างที่มีมองธนกฤตตอนนี้หรือเปล่า เพราะอยากลองเชิง ชายหนุ่มจึงตัดสินใจโกหกตามธนกฤต

“ครับ แค่ธุรกิจเล็กๆ ไม่มีอะไรมาก พวกเสื้อผ้าส่งออกทำองนี้ ต้องเพื่อนผมครับ ต้นนี้ต้องถือว่าเพียบพร้อม หล่อ รวย” ศรีรันย์พยายามเชียร์เพื่อน

“แหม ธุรกิจเล็กๆ ที่ไหนกันคะคุณรัน มีโรงงานตั้งห้าแห่งเชียวนะริรัน รวยไม่รู้เรื่องสิไม่ว่า”

ศรีรันย์อ้าปากค้าง หันไปหรีตามองธนกฤตด้วยความประหลาดใจ เพื่อนรักเล่นอะไรอยู่กันแน่ แต่แล้วสีหน้าที่เหมือนเสยะยิ้มของใครบางคน ก็ทำให้ชายหนุ่มอดสงสัยไม่ได้ ทำทางโฆษณาสรรพคุณตัวเขาของมิลินช่าง คำนกับสิ่งที่เธอรับปากไว้ราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ แถมสายตาที่ กามเทพสาวมองธนกฤตก็มีความชื่นชมแฝงอยู่จนล้น

“หรือว่า มิลินมีแผน? คงไม่ใช่การจะจับเขาใส่พานให้ะริรันหรอกนะ...’

“คุณรันถ่อมตัวจัง ริรันชอบคะ ผู้ชายที่ตั้งใจทำงาน อย่างนี้เหมาะจะเป็นสามีที่ดี”

มือที่กำลังลดแก้วเครื่องดื่มลงจากปากชะงัก ศรีรันย์สะอึก เกือบ พ่นจะพ่นน้ำอัดลมที่เพิ่งดื่มไปออกมา เขาหันไปถลิ่งตาดูกามเทพสาวที่ยืน

ยิ้มกริ่ม ยิ่งเห็นหน้าตาเป็นประกายของอีกฝ่ายก็ยิ่งแน่ใจว่าเดาไม่ผิด

“รินพูดถูกจ๊ะ คุณรินเป็นนักธุรกิจที่ขยันมาก ยังไม่มีแฟน แถมสเปกของคุณรินยังตรงกับรินเยียบอีกด้วย”

“คุณมารู้สเปกของผมได้ยังไงกันฮีมิลิน?”

ศรันย์แค้นเสียงถาม ตาวาว ส่งสายตาดูพิศพาตไปให้ มิลินย่นหน้า หัวเราะร่วน บรรยากาศตอนนั้นก็เปลี่ยนเป็นระอุด้วยสงครามเย็นทันที

“อ้าว...ก็คุณรินเคยบอกไปคะว่าชอบผู้หญิงสวย ผู้ชายคนไหนๆ ก็ชอบผู้หญิงสวยๆ จริงไหมคะคุณตัน”

“จริงครับ คุณรินสวยจริงๆ จนผมคิดว่าเป็นพวกดารานางแบบเสียอีก” ธนกฤตบ่อ ผิดกับศรันย์ที่ระอ๊กระอ่วนใจสุดขีด

“อันที่จริงก็เคยมีคนทาบทามรินไปเป็นนางแบบนะคะ แต่รินคิดว่ามันเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง อีกอย่างที่บ้านคุณพ่อกับคุณแม่คงไม่ชอบแน่ที่จะให้ลูกสาวแต่งงานกับคนรับใช้ แต่ก็มีบ้างที่รินรับเป็นนางแบบกิตติมศักดิ์ให้งานการกุศลเครื่องเพชรจากต่างประเทศ นี่เห็นว่าเขามาขอร้องอยู่เป็นอาทิตย์นะคะรินถึงช่วย”

“คุณรินทั้งสวยและใญ่บุญนะครับ ผมดีใจจริงๆ ที่ได้รู้จักคุณ”

“คุณตันปากหวานจังเลยนะคะ อย่างนี้รินก็ชินแย้”

ศรันย์มองเหยียดๆ หากเขาเป็นธนกฤต คงมองหาหญิงสาวคนอื่นที่ดูจริงใจกว่านี้กระมัง บทสนทนาดำเนินต่อไปอีกครู่ใหญ่ ชายหนุ่มฟังบ้าง ไม่ฟังบ้าง พยักหน้าแกล้งหัวเราะไปตามเรื่อง

“คุณรินงานยุ่งไหมคะ เสื้อผ้าที่ส่งออกไปขายเป็นแบรนด์อะไรคะ รินรู้จักหรือเปล่าเอ่ย”

“คงไม่ยุ่งครับ เสื้อผ้าที่ผมส่งออกก็ประเภทที่ขายกันแถวๆ ตลาดโป้เบ้นะครับ คนรวยๆ อย่างคุณคงไม่เคยใส่”

ระรินหน้าตึง ก่อนยกมือปิดปากแสวงหัวเราะกลบเกลื่อน

“คุณรินมีอารมณ์ขันจริงๆ นะคะ ถึงรินจะรวยแต่ก็ติดดินนะคะ

เสื้อผ้าที่ขายอยู่แถวๆ ตลาดรินก็เคยใส่ พวกกางเกงเล ทำนองนั้น”

“จริงด้วยค่ะ รินเขาเป็นคนสบายๆ คุณรินช่วยแนะนำหน่อยสิคะว่า เสื้อผ้าประเภทไหนบ้างที่เหมาะสมกับคุณริน” มิลินป้อนลูกยอทันที ผิดกับ ครันย์ที่หันไปส่งสายตาคาดโทษ

“คนสวยๆ อย่างคุณใส่อะไรก็สวยครับ ถึงเป็นเสื้อผ้าที่พวกแม่ค้า ปากคลองตลาดใส่ ก็ยังสวยเลย”

ระรินล่ำลั่นน้ำพรวด เธอหันไปจ้องชายหนุ่มที่ส่งยิ้มระรื่นมาให้ เช่นเดียวกับมิลินที่ยกมือปิดปากเพื่อกลั้นหัวเราะ แต่ก็ยังไม่วายหลุดยิ้ม ออกมา

“จริงด้วยครับ คุณรินใส่อะไรก็สวย” ธนกฤตแทรกขึ้น

“คุณรินล้อเล่นใช่ไหมคะ รินซักเงินแล้ว มีแต่คนชม”

“ก็รินสวย แถมยังใจบุญด้วยนะค่ะ รินเคยเป็นกรรมการมูลนิธิ ช่วยหาทุนให้บ้านเด็กกำพร้าด้วย” มิลินเสริมต่อ

“ว้าว จริงหรือครับ ถ้ามีโอกาสชวนผมด้วยนะครับคุณริน ผม สนใจ นานๆ จะได้ทำบุญเสียที”

“แต่ไม่ต้องชวนผมนะครับ เพราะธุรกิจผมชักหน้าแทบไม่ถึงหลัง อยู่แล้ว คงไม่มีปัญญาเอาเงินไปให้ใครอีก”

ได้ผล! ระรินหน้าเผือดสี แวดตาที่มองอย่างชื่นชมเปลี่ยนเป็น รังเกียจในทันที เช่นเดียวกับมิลินที่อ้าปากค้างมองเขาราวกับไม่เชื่อหู

“ขอโทษนะครับ ผมซักหิวแล้ว คงต้องขอตัวไปหาอะไรกินทางนั้ นก่อน เเชิญคุณกับตันตามสบายนะครับ”

มือที่เอื้อมมาดึงมือมิลินไปเกาะที่แขน สร้างความตกใจให้สาวน้อย ร้างเล็กมากพอดู

“นี่คุณ!”

“ถ้าใจคุณมีผมไปหน่อยนะครับ ผมเกรงจะไปไม่ถูก”

ครันย์รู้สึกถึงเล็บที่จิกลงบนท่อนแขนก่อนที่เจ้าตัวจะหน้าบึ้ง เมื่อ

เขาส่งสายตาคาดโทษทวงสัญญาไปให้ หญิงสาวก็ต้องเดินตามไปอย่าง
ไม่มีทางเลือก

เมื่ออยู่กันตามลำพังตรงซุ้มอาหาร มิลินก็รีบชักมือกลับ นัยน์ตาที่
ถูกเขียนขอบจนกลมโตถึงขึ้นไปอีกพร้อมกับแยกเขี้ยวใส่

“คุณทำแบบนี้ทำไม”

“แบบนี้ แบบไหนหรือ” หนุ่มผิวเข้มเล็กคิ้ว

“ก็ที่คุณไปพูดกับรินว่าธุรกิจขาดทุน ไหนคุณต้นบอกว่าคุณรวย
ยังงั้นละ”

มิลินยกมือขึ้นปิดปากเมื่อรู้ตัวว่าเปิดเผยความลับของอีกฝ่าย หลัง
จากคุยกับชายหนุ่มเมื่อวันก่อน เธอก็คิดว่าควรรู้ข้อมูลของครั้นยให้มากขึ้น
ดังนั้นในวันที่โทร. ไปขอคำยืนยันจากธนกฤตเธอก็แอบถามข้อมูลเพิ่มเติมมา
ด้วย

“นี่ต้นบอกคุณแบบนี้หรือ”

“ไม่ต้องปิดบังหรอกค่ะ เป็นนักธุรกิจไม่ตีตรงไหน หรือคิดว่าสู้
ทันตแพทย์ไม่ได้” หญิงสาวย้อน

“ผมทำงานอะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับคุณกำลังชายผม”

ครั้นยตอบด้วยสีหน้าบึ้งตึง เพราะท่าทางแบบนี้หรือเปล่า มิลินถึง
เสียวสันหลังวาบ ขึ้นให้ชายหนุ่มรู้ว่าเธอตั้งใจทำอะไร มีหวังโดนไวอีกแน่

“คิดมากไปหรือเปล่า ฉันเนียนะ”

“ไม่ต้องมาโกหก คุณต้องการให้คุณรินสนใจผม และถ้าทุกอย่าง
ลงตัวละก็ คุณคงได้ค่าตอบแทนเพิ่มละสิ”

“นี่คุณเห็นฉันเป็นคนยังไง ฉันไม่ได้งกอย่างนั้นเสียหน่อย”

กามเทพสาวเสียงอ่อยเมื่อโดนรู้ทัน จริงอยู่เธออยากให้ะรินสนใจ
ครั้นย แต่นึกไม่ถึงว่า พอเห็นสายตาดัดพ้อจากคนตรงหน้าแล้วหัวใจจะ
อ่อนยวบได้ขนาดนี้

“เลิกโกหกเสียทีมิลิน ผู้หญิงอย่างคุณมันเห็นแก่เงิน ขนาดผมไม่ได้เป็นลูกค้า คุณยังทำกับผมได้ขนาดนี้ พอกันที ผมกรุณาคุณมามากพอแล้ว ผมกลับดีกว่า หวังว่าเราคงไม่ต้องเจอกันอีก”

ร่างสูงสละบัตหน้าหันหลัง แต่มิลินกลับยื้อข้อมือแข็งแรงนั้นไว้ก่อน นำแปลกที่เธอต้องเป็นฝ่ายขอโทษ

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะคะ” หญิงสาวแก้ตัวเสียงอ่อย

“ไม่ได้ตั้งใจเนี่ยนะ”

“ก็ริ้นสนใจคุณ ถ้าหากฉันทำตามที่คุณสั่งไม่ได้ เธอชู่จะฟ้องบอส แล้วฉันก็คงโดนไล่ออก”

“ฉันผมก็จะฟ้องบอสคุณบ้าง ให้มันรู้ไปว่าใครจะแค้นกว่ากัน”

“เห็นใจฉันเถอะนะคะ ขึ้นรวมกันฟ้อง ฉันคงโดนไล่ออก สำหรับคุณเงินอาจไม่สำคัญ แต่ฉันเป็นแค่พนักงานบริษัทตัวเล็กๆ ป้าก็ป่วย ลุงก็ไม่ค่อยสบาย”

“ไม่บอกว่ามีน้องเล็กๆ ต้องส่งเสีย พ่อเป็นอัมพาต แม่พิการด้วยละ จะได้ดูน่าเชื่อถือหน่อย ผมเลิกเชื่อคำคุณแล้ว พุดไปก็โกหกเป็นไฟเท่านั้น”

“ถ้าไม่เชื่อคุณตามไปดูที่บ้านได้ ป้ากับลุงฉันป่วยจริงๆ”

ขอบตาของมิลินแดงก่ำ เธอไม่เคยรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนร้ายอย่างนี้มาก่อน ปกติแล้วเพื่อนๆ ในบริษัทต่างรู้จักนิสัยมัลลิสต์ของเธอเป็นอย่างดีแต่ไม่ถือสา ทว่าพอถูกศรัณย์ตัดพ้อ แข็งขาก็พานหมดแรงไปเสียเฉยๆ

“นี่คุณพุดจริงหรือ”

มิลินพยักหน้า เธอหยิบกระดาษตางค์ที่มีรูปป้ากับลุงส่งให้เขาดู

“นี่ป้ากับลุงของฉัน ฉันพุดความจริง ถ้าคุณไม่เชื่อก็ไม่รู้จะทำยังไง”

ศรัณย์ถอนหายใจยาวก่อนตอบ “เอาเป็นว่า ผมจะเชื่อคุณอีกครั้งก็แล้วกัน ไหนๆ ทุกอย่างก็เรียบร้อยแล้ว ต่อไปนี่คุณริ้นคงไม่สนใจผมอีก

แน่”

“ก็แหงลิ คุณเล่นไปดิสเครดิตตัวเองแบบนี้ บอกว่าชักหน้าไม่ถึงหลัง ผู้หญิงที่ไหนเขาจะขายตาแล”

“ไม่ดีหรือเธอ คุณรินกับต้นจะได้สมานสัมพันธ์กันง่ายขึ้น”

ทั้งสองเหลือบไปมองสองหนุ่มสาวที่หัวร่อต่อกระซิก ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะไปได้สวย มองจากท่าทางของระรินก็รู้ว่าถูกใจชายหนุ่มไม่น้อย ดังนั้นหน้าที่ของมิลินจึงเท่ากับสำเร็จไปกว่าครึ่ง

“ขอบคุณมากนะคะคุณริน”

“ไม่ยากเกินไปหน่อยเธอ แค่คำขอบคุณ ผมอุตสาห์มา”

มิลินอ้าปากค้าง มองคนตรงหน้าอย่างไม่เชื่อหู แวดตาของเขาเป็นประกายวิบวับอย่างน่าหวาดเสียว

“แล้วคุณต้องการอะไร”

“ก็ไม่มีอะไรมาก แค่เลี้ยงมือค่าผมสักมือ”

หญิงสาวหน้าซีดเผือด นึกถึงเงินที่ต้องจ่ายสำหรับมือค่า ไม่รู้ว่าคราวนี้ชายหนุ่มจะกลั่นแกล้งอะไรเธออีก เกิดพาไปร้านแพงๆ บังคับให้เลี้ยงหมดตัวจะทำยังไง

“ไม่ต้องหน้าซีดแบบนี้หรือ คุณไม่เถลคุณหมดตัวหรือหน้า บอกตามตรงอาหารแบบนี้ผมไม่คั้น”

“แต่ฉันต้องทำงาน”

“ผมไม่รีบ ผมจะไปหาที่นั่งรอแถวๆ นี้ก่อน ปาร์ตี้เลิกเมื่อไรเราก็ไปกินเบะหมีข้างถนนกัน”